

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

அம்சி நாராயண பிள்ளை

தனது இல்லத்துக்கு 'மகாத்மா ஆலயம்' என பெயர் வைத்தவர்

1896-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 11-ஆம் தேதி, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தை சேர்ந்த தாணுப்பிள்ளை - குஞ்சலட்சுமி அம்மாளுக்கு மகனாகப் பிறந்தார், நாராயணப் பிள்ளை.

மிகத் திறமையான அனல் பறக்கும் பேச்சாற்றல் கொண்டவர். திருவிதாங்கூர் மக்களால் 'பிரச்சார பீரங்கி', 'நிமிஷ கவி' என அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார்.

'ஸ்வராஜ்' என்ற பத்திரிக்கையின் துணை ஆசிரியராக பணியாற்றி, மக்களிடையே சுதந்திர தாகத்தை ஏற்படுத்தினார்.

கதர் சட்டை அணிவதன் அவசியம் குறித்து, விளவங்கோடு பகுதி முழுவதும் பிரச்சாரம் செய்தார்.

1924-25 கால கட்டத்தில் 'வைக்கம்' சத்தியாகிரகப் போராட்டம், 1931-32 கால கட்டத்தில் 'குருவாயூர்' சத்தியாகிரகப் போராட்டம் என பல போராட்டங்களில், கலந்து கொண்டார்.

மகாத்மா காந்தி ஆசியுடன் 'மகாத்மா' என்ற பெயரில், இரு வார பத்திரிகை ஒன்றை, திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து வெளியிட்டார். அதில், காந்தியக் கொள்கைகளைப் பரவச் செய்தார்.

கண்ணூரில் நடந்த உப்புச் சத்தியாகிரகப் போராட்டத்திற்கு, திருவிதாங்கூர் பகுதியைச் சேர்ந்த 25 நபர்களுடன்,

திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து பாத யாத்திரையாக சென்றார். இவர் இயற்றிய ஒரு பாடலுக்கு, ஆங்கிலேய அரசு தடை செய்து, கேரள மாநிலம் வீயூர் சிறைச் சாலையில் அடைத்து, கொடுமைப் படுத்தியது.

1929-ஆம் ஆண்டில், அன்னிய நாட்டின் பொருட்களை புறக்கணிக்க, பல பகுதியில் மறியல் செய்தார். அதனால் கைது செய்யப் பட்டு, ஆலப்புழாவில் ஆறு மாத காலம் 20 நாட்கள் சிறையில் அடைக்கப் பட்டு, கடும் தண்டனை விதிக்கப் பட்டது.

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை, பக்தசிங் வதம் போன்ற நூல்களை வெளியிட்டார். இவற்றைத் தடை செய்த ஆங்கிலேய அரசு, கைது செய்து, சிறையில் அடைத்தது.

இவருடைய படைப்புகள் அனைத்தும், 'அம்சி' என்ற பெயரில் வெளியானதால், அம்சி நாராயண பிள்ளை என அனைவராலும் அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார்.

1981-ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர் மாதம் ஒன்பதாம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

கன்னியாகுமரி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

வேலுத்தம்பி தளவாய்

ஆங்கிலேய அரசிடம் அகப்படாமல் தனக்குத் தானே வெட்டிக் கொன்ற மாவீரர்

1765-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 6-ஆம் நாள் அன்றைய திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தின் நாஞ்சில் நாட்டில் (இன்றைய தமிழ்நாட்டின் கன்னியாகுமரி மாவட்டம்), தலக்குளம் என்ற கிராமத்தில், வேலுத் தம்பி பிறந்தார்.

தர்ம ராஜா மன்னரின் ராமேஸ்வரம் பயணத்தின் போது, அவருடைய உடைமைகள் திருடு போனது. அதை கண்டு பிடித்துத் தரும் பொறுப்பை, 20 வயதே நிரம்பிய வேலுத் தம்பியிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டது.

மூன்றே நாட்களில், களவுப் போன பொருட்களை கண்டுபிடித்து, மன்னர் தர்ம ராஜாவின் பாராட்டுகளைப் பெற்றார், வேலுத் தம்பி.

ஆங்கிலேய அரசுக்கு வரி கட்டாமல் இருந்த வேலுத் தம்பியை, உயிருடன் பிடித்துத் தருபவர்களுக்கு, 50 ஆயிரம் பரிசு என, அன்றைய பிரிட்டிஷ் அரசு அறிவித்தது.

வேலு தம்பியை கைது செய்ய, ஆங்கிலேய அரசு எல்லாத் திசைகளிலும் தேடியது.

தனது உயிர் எந்த நேரத்திலும் போக வாய்ப்பு உள்ளதை அறிந்துக் கொண்ட வேலுத் தம்பி, தன்னுடைய போராட்டத்தை அடுத்த தலைமுறைகளும் தெரிந்து

கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, தன்னுடைய வீர வாளை 'கிளிமானூர்' அரச குடும்பத்தினரிடம் ஒப்படைத்தார்.

வேலுத்தம்பி இறுதியாக மண்ணடியில் உள்ள பகவதி ஆலயத்திற்கு வந்தார். அவர் இருக்கும் இடத்தை, சிலர் ஆங்கிலேய அரசிடம் காட்டிக் கொடுத்தனர்.

ஆங்கிலேயப் படைகளின் கைகளில் அகப்பட்டு உயிரை இழப்பதை விட, தன்னுடைய சகோதரரே, தன்னைக் கொல்ல வேண்டும் என வேண்டினார்.

சகோதரர் மறுக்கவே, அங்கு இருந்த குத்து வாளை எடுத்து, நெஞ்சில் குத்தினார். அப்படியும் அவரின் உயிர் பிரியவில்லை. ஆங்கிலேயப் படைகள் கோவிலின் வாசலுக்கு வெளியே நின்று இருப்பதை அறிந்ததும், தன்னுடைய சகோதரர் பத்மநாபனின் வாளை எடுத்து, தனது தலையைத் தானே வெட்டி உயிர் துறந்தார், வீரன் வேலுத் தம்பி தளவாய்.

கன்னியாகுமரி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

முத்துக் கருப்ப பிள்ளை

தனது வாழ்நாளில் அதிக நாட்கள் சிறையிலேயே கழித்தார்

1890-ஆம் ஆண்டில், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தை சேர்ந்த சிவகாமி அம்பாளுக்கும் சுந்தரம் பிள்ளைக்கும் மகனாகப் பிறந்தார், முத்துக் கருப்ப பிள்ளை.

தேச விடுதலை மீது மிகுந்த பக்தி கொண்டதால், தனது தெருவில் இருந்த பஜனை மடத்தை, 'வந்தே மாதரம் பஜனை மடம்' எனப் பெயர் மாற்றம் செய்து, மக்கள் மனதில் விடுதலை வேட்கையை ஏற்படுத்தினார்.

வங்கப் பிரிவினைக்கு எதிரான போராட்டத்தின் போது, 'வந்தே மாதரம்' என்ற கோஷத்தை முழங்கியதால், சிறை சென்றார். அவரது தந்தை, அண்ணன், தம்பி என குடும்பமே விடுதலை போராட்டத்தில் பங்கேற்றது.

தனது பெரியப்பா உடன், நாஞ்சில் நாடு முழுக்க சுற்றுப் பயணம் செய்து, விடுதலை தாகத்தை மக்களிடையே ஏற்படுத்தினார்.

தென் ஆப்பிரிக்காவில், 1913-ஆம் ஆண்டு, மகாத்மா காந்தி அவர்கள், இந்திய மக்களுக்காகப் போராடிக் கொண்டு இருந்த நேரத்தில், அந்த நல்ல நோக்கம் வெற்றி பெற எண்ணி, வீதிவீதியாக சென்று, மக்களிடம் நிதி வசூலித்து, காந்திக்கு அனுப்பினார்.

ரவுலட்சட்டத்தை எதிர்த்து, 1919-ஆம் ஆண்டு, நாஞ்சில் நாடு முழுவதும், மிகப் பெரிய போராட்டத்தை மேற்கொண்டார். அதற்காக சிறை சென்றார். எனினும் விடுதலையான

உடன், 1924-ஆம் ஆண்டு வைக்கம் போராட்டம், 1928-ஆம் ஆண்டு சைமன் கமிஷனை எதிர்த்து போராட்டம், 1930-ஆம் ஆண்டு சத்தியாகிரக போராட்டம், 1931ல் கள்ளுக்கடை மறியலுக்காக கைது, 1932ல் அந்நியத் துணிகளை புறக்கணிக்கும் போராட்டத்திற்காக கைது, 1948-ல் வெள்ளையனே வெளியேறு போராட்டத்தில் பங்கேற்றதற்காக கைது என பலமுறை கைது செய்யப் பட்டு, ஆண்டு கணக்கில் சிறையில் இருந்தார், முத்துக் கருப்ப பிள்ளை.

திருவிதாங்கூர் பொறுப்பாட்சிப் போராட்டத்தில், 1946-ஆம் ஆண்டு, சுசீந்திரத்தில் தேரோட்டத் திருவிழாவின் போது, கோவில் கோபுரம் உச்சியில், தேசியக் கொடியை ஏற்றினார்.

கோவில் நிர்வாகம் அதை அகற்றக் கூறியது, தேசியக் கொடியை அகற்ற மறுத்தார். அதனால் போலீசார் அவரை கைது செய்து, மிகவும் கடுமையாகத் தாக்கினர்.

சுதந்திரம் பெற்றவுடன் மகிழ்ந்து, 1947-ஆம் ஆண்டு, செட்டம்பர் மாதம் 7-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

கன்னியாகுமரி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனியர்கள்

செங்கோட்டை சாவடி S. அருணாசலம் பிள்ளை

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதால், மருத்துவப் படிப்பினை பாதியில் விட்டவர்

சாவடி சுப்ரமணிய பிள்ளை, சுவர்ணம்மாள் தம்பதியருக்கு, 1893-ஆம் ஆண்டு, சாவடி S. அருணாசலம் பிள்ளை பிறந்தார்.

செல்வச் செழிப்போடு வளர்ந்த சாவடி அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள், தனது பள்ளிப் படிப்பை செங்கோட்டையில் முடித்தார். வாஞ்சிநாதனோடு நல்ல நடப்புறவில் இருந்த சாவடி அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள், செங்கோட்டை பாரத மாதா சங்கத்தில், தன்னை இணைத்துக் கொண்டு, அதன் செயலாளராகவும் செயல்பட்டார்.

ஆஷ் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட வழக்கில், சம்பந்தப் பட்டு இருந்ததால், சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். சிறையில் இருந்த 237 நாட்களும், சாவடி S. அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள், அனுபவித்த துன்பங்கள் ஏராளம்.

சிறைவாசத்தின் விளைவாக, உடல் சுகவீனத்திற்கு உள்ளானார். இது தவிர, வழக்கு விசாரணைக்காக தம்முடைய செல்வத்தில் பெரும் பகுதியை இழந்ததால், வறுமையில் வாடினார். வழக்கு விசாரணையில் இருந்து முற்றிலுமாக விடுபட்டாலும், காவல் துறையின் நேரடி கண்காணிப்பிலேயே இருந்தார்.

தன்னுடைய மருத்துவப் படிப்பினை தொடர முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டார். கொலை வழக்கின் பொருட்டு

சிறை சென்றவர் எனும் காரணத்தினால், பொதுமக்களின் ஏளனத்திற்கும் உள்ளானார்.

உடல், மனம் மற்றும் பொருளாதார ரீதியிலான துன்பங்களுக்கு உள்ளான சாவடி S. அருணாசலம் அவர்கள், விடுதலைக்குப் பின், அமைதியான எளிய வாழ்வினை வாழும் பொருட்டு, சிறிது காலம் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் இருந்து, விலகியே இருந்தார்.

ஆங்கிலேயரின் ரௌலட் சட்டத்தை எதிர்த்து, 1919-ஆம் ஆண்டு, காந்தியடிகள் நடத்திய ஒத்துழையாமை போராட்டத்தை, செங்கோட்டை மற்றும் தென்காசி பகுதிகளில், நடத்தினார்.

1930-ஆம் ஆண்டு, வேதாரண்யத்தில் நடந்த உப்புச் சத்யாகிரக போராட்டத்திற்கு, பலரையும் கலந்து கொள்ளச் செய்தார். தனிப்பட்ட வாழ்விலும், பொது வாழ்விலும் பல இன்னல்களை அனுபவித்த சாவடி S. அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள், பாரதியாருடைய நண்பர்களின் உதவியினால், திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரியில், தமிழ்த் துறையில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1938-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 27-ஆம் தேதி, தன்னுடைய 45-ஆம் வயதில் மரணம் அடைந்தார்.

தென்காசி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

இலட்சுமிகாந்தன் பாரதி

சுதந்திரத்திற்காக குடும்பத்துடன் போரிட்டு சிறை சென்றவர்

தென்காசிக்கு அருகில் உள்ள, நயினாரகரம் என்ற ஊரில் பிறந்தார். இவரது தந்தை கிருஷ்ணசாமி பாரதி, பிரபல வழக்கறிஞர், தாயார் லட்சுமி பாரதி. தனது பள்ளிப் பருவத்தில் இருந்தே, தேசிய உணர்வுடன் வளர்ந்து வந்தார். கல்லூரிப் படிப்புக்கு வந்தவுடன், தீவிரமாக சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கினார்.

இவருக்கு 6 வயது இருக்கும் போது இவரது தந்தையும், தாயும் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதற்காக, ஒரே நேரத்தில் சிறையில் இருந்தனர். வீட்டு சமயல்காரரும், வக்கீல் குமாஸ்தா ராஜா ராயரும் தான் இவரையும், இவருடைய சகோதரியையும் கவனித்து கொண்டனர்.

தன்னுடைய 16 வயதில் கல்லூரி முதலாம் ஆண்டு படித்து கொண்டிருக்கும் போது 1942-ஆம் ஆண்டு, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்தில், ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களுடன் கலந்துக் கொண்டார். நீதிமன்றத்திற்கு முன்பு மறியல் செய்ததால், கைது செய்யப்பட்டு, மதுரையில் உள்ள ஆரப்பாளையம் சிறையில், அடைக்கப் பட்டார்.

போலீசார் அவரை, விசாரணைக்காக அழைத்துச் சென்ற போது, இரண்டு கைகளிலும் கைவிலங்கு பூட்டப்பட்டு, உச்சி வெயிலில் நடந்தே, அழைத்துச் சென்றனர். அந்த நேரத்திலும், அவரது சிந்தனை முழுக்க, நாடு சுதந்திரம் பெற வேண்டியே இருந்தது. அந்தக் கோலத்தில், அவரை நீதிமன்ற வாசலில் கண்ட தாயார், கண்ணீர் சிந்தினார்.

இந்த வழக்கில், தண்டிக்கப் பட்டு, அலிப்பூர் சிறையில், 6 மாத காலம் அடைக்கப் பட்டார்.

இவர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் இருந்தபோது, பல்கலைக் கழகத்தில் தொடர்ந்து படிக்க முடியாதபடி நிரந்தரமாக நீக்கினார்கள். இவரது தந்தை கிருஷ்ணசாமி பாரதியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தராக இருந்த ஏ.எல்.முதலியாருக்கு ராஜாஜி கடிதம் எழுதினார். இளம் வயது மாணவனின் எதிர்காலத்தைப் பாழடிக்கும் வகையில் இப்படிச் செய்தது சரியல்ல என அதில் அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். சிறையிலிருந்து வந்ததும் படிப்பைத் தொடர அனுமதி கிடைத்தது.

சென்னைக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டு இருந்த இவரது சகோதரி, வெள்ளையனே வெளியேறு போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதால், கைது செய்யப் பட்டு வேலூர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டு இருந்தார்.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, பல்வேறு நிர்வாகப் பொறுப்புகளில் பணியாற்றினார். ஐ.ஏ.எஸ். படித்து, தேர்வு பெற்று, 1969-ஆம் ஆண்டு, அதே மதுரையில், மாவட்ட ஆட்சியராக வந்து, கைவிலங்குடன் நின்ற அதே அறையில், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவராக, கம்பீரமாக அமர்ந்தார்.

தென்காசி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

வாஞ்சிநாதன்

ஓய்ந்திருந்த சுதந்திர போராட்டத்தை, ஒரு குண்டு மூலம் எழுச்சி ஏற்படுத்தியவர்

வாஞ்சி, திருநெல்வேலிக்கு வந்த சமயம் மிகவும் சிக்கலானது. வ. உ. சி. தீவிர சுதந்திர வீரராகி, நெல்லையில் பல ரகசிய சங்கங்கள் தோற்று வித்த நேரம். வ.உ.சி.யைச் செயலிழக்க வைக்க, முயன்ற ஆங்கிலேயர்கள், வ.உ.சி.க்கு 40 ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனை அளித்திருந்த நேரம். அதோடு, தூத்துக்குடியில் சப் - கலெக்டராயிருந்த ஆஷ் துரை தேசபக்தர்களைச் சுட உத்தர விட்டிருந்த காலமும், அதுவே.

ஆங்கிலேயரைத் தொலைத்து, பாரதத்திற்கு சுதந்திரம் பெற்றால் தான், நாட்டில் சுபிட்சம் பிறக்கும் என்ற முடிவுக்கு வந்த வாஞ்சி, ரகசிய சங்கங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்தார். சுதந்திர வீரரைச் சுடச் சொன்ன ஆஷ்துரை, சுடப்பட்டே சாக வேண்டும் என்று தீர்மானித்தனர், ரகசிய சங்கத்தினர்.

வ. வே. சு. ஐயரின் பெரும் முயற்சியால், துப்பாக்கிகளும் குண்டுகளும் ஏராளமாக, பிற நாட்டிலிருந்து மறைமுகமாக வரவழைக்கப் பட்டு, தமிழ் நாட்டின் பல இடங்களுக்கு அனுப்பப் பட்டன. மிகவும் தந்திரமாகவும், ரகசியமாகவும் பலர், வ. வே. சு. ஐயரிடமே துப்பாக்கி சுடப் பயிற்சி பெற்றனர். அப்படிப் பயிற்சி பெற்றவர்களில், ஆஷ் துரையைக் கொல்வதற்கு முன்னணியில் நின்றவர்கள், 'நீலகண்ட பிரம்மச்சாரியும், வாஞ்சி ஐயரும்'. சீட்டுக் குலுக்கிப் போட்டதில், வாஞ்சிக்கே அந்த யோகம் அடித்தது.

தக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வாஞ்சி, நெல்லைக் கலெக்டர் மாற்றலாகி, அப் பதவிக்கு ஆஷ் நியமிக்கப் பட்டதும், 1911-ஜூன் மாதம், கோடை வெயிலின் காரணமாகக் கொடைக்கானல் போகப் போகிறார் என்ற செய்தியும், தேனாய் இனித்தன.

மெயிலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆஷ், தற்செயலாக ஜன்னல் பக்கம் திரும்ப, தன்னை நோக்கி, ஒரு கைத்துப்பாக்கி குறி பார்க்கப் படுவதைக் கண்டதும், பதறி எழுந்தார். ஆனால், அதற்குள் துப்பாக்கியிலிருந்து வெளிப்பட்ட குண்டு, வயிற்றின் வலப்புறம் பாய்ந்து, நுரையீரலை ஊடுருவிச் சென்று விட்டது. ஆஷ் கீழே சாய்ந்து விட்டார்; கும்பல் கூடி விட்டது. சுட்ட வாஞ்சி, கூட்டத்தினரிடமும் போலீஸ்காரர்களிடமும் பிடிபடாமல் ஓடிச் சென்று, ஒரு கழிவறைக்குள் புகுந்து கொண்டார். விரட்டி வந்தவர்கள் கழிவறையை நெருங்குவதற்குள், மற்றொரு குண்டு சுடப்பட்டு விட்டது.

வாஞ்சி, தம் கையிலிருந்த துப்பாக்கியைத் தம் வாய்க்குள் வைத்துத் தன்னைத் தானே சுட்டுக் கொண்டார். வாஞ்சி அணிந்திருந்த கோட்டில் இருந்த ஒரு சீட்டின் மூலமாகத் தான், மற்றவர்களுக்கு, அவர் பெயர் தெரிய வந்தது.

தென்காசி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

காந்தி ஆஸ்ரமம் அ. கிருஷ்ணன்

காந்தி ஆஸ்ரமத்திற்காக தன் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியை கொடுத்தவர்

காந்தி ஆஸ்ரமம் திரு அ.கிருஷ்ணன் அவர்கள், திருநெல்வேலி நகரத்தில், செப்டம்பர் மாதம் 7-ஆம் தேதி, 1908-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

கதர் கடைக்கு கிருஷ்ணன் அவர்கள், அடிக்கடி செல்வது வழக்கம்.

அங்கு சென்ற போது, கதர் கடையில் இருந்த ஒரு பத்திரிகை, விமோசனம். அது திருச்செங்கோடு நகரத்தில், இராஜாஜியால் தொடங்கப்பட்ட 'காந்தி ஆசிரமத்தின்' வெளியீடு. அப்போது அதன் ஆசிரியராக இருந்தவர், கல்கி ரா. கிருஷ்ண மூர்த்தி. அந்த பத்திரிகைக்கு சந்தா அனுப்பியதோடு, கல்கி கிருஷ்ண மூர்த்திக்கும் கடிதம் எழுதினார். அவரது வேண்டுகோளை ஏற்று, அலுவலகத் தொடர்பினாலும், பொதுத் தொடர்பினாலும் பலரிடம் சந்தா வசூலித்து 'விமோசனம்' பத்திரிகையின் வளர்ச்சிக்கு உதவினார்.

இவரது ஆர்வத்தையும், தேச பக்தியையும் கல்கி வெகுவாகப் பாராட்டி, இவரை திருச்செங்கோடு வந்து தன்னைச் சந்திக்குமாறு, கடிதம் எழுதினார். கல்கியின் வேண்டுகோளை ஏற்று, கிருஷ்ணன் 1930-இல் திருச்செங்கோடு சென்று, அங்கு கல்கியை சந்தித்து, தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு, ஆசிரமத்தில் சேர்ந்தார்.

சுதந்திரப் போரில் நடைபெற்ற பல போராட்டங்களில், பங்கு பெற்றார். 1932-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி முதல் 1933 வரை, சுமார் ஒரு வருட காலம் சிறை தண்டனை பெற்று, கோயம்புத்தூர் மத்திய சிறையில் இருந்தார். அதன் பிறகு, 1933-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் மாதம் 7-ஆம் தேதி, ராஜாஜி தலைமையில் போராட்டத்தில் கைதாகி, இரண்டாம் முறையாக சிறையில் இருந்தார்.

1940-இல், நாகபுரிக்கு அருகில் இருந்த, வார்தா காந்தி ஆசிரமம் சென்று, அங்கு மகன்வாடி கிராமோத்யோக வித்யாலயாவில், கையினால் காக்கிதம் செய்யும் முறையைக் கற்று வந்தார். திருச்செங்கோடு திரும்பி, கையினால் காக்கிதம் செய்யும் முறையைப் பயிற்றுவித்து, எல்லோருக்கும் பயன்படும்படி கைத்தொழிலை வளர்த்தார். காந்தியத்தில் முழுமையாக நம்பிக்கை கொண்டவர், இளமை முதல் கதர் மட்டுமே அணிந்து வந்தார்.

அன்றைய சேலம் மாவட்டத்தில், பல இடங்களுக்கும் பயணம் செய்து, மகாகவி பாரதியாரின் பாடல்களை நல்ல இசை வளம், நல்ல குரல் வளத்தோடு பாடுவார்.

இவர் கீதையின் வழிகாட்டுதல்படி நன்மை தீமைகளைச் சமமாகப் பாவித்துத், தன் வாழ்க்கையை நடத்தி, 1985-இல் மறைந்தார்.

திருநெல்வேலி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

பரலி சு. நெல்லையப்பர்

வ.உ.சி.க்குத் தொண்டர், சுப்பிரமணிய பாரதிக்குப் புரவலர், என்னும் பன்முகம் கொண்டவர்

1889, செப்டம்பர் 18-ல், திருநெல்வேலி மாவட்டம், பரலிக்கோட்டையில், சுப்பிரமணி பிள்ளை, முத்துலட்சுமி அம்மாள் என்னும் தம்பதியினருக்கு மகனாக பிறந்தார். நெல்லையப்பரின் உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் இரண்டு பேரும், சுதந்திர போராட்ட வீரர்கள்.

1907-ஆம் ஆண்டு, பள்ளிப் படிப்பை முடித்த, சில நாட்களிலேயே, தூத்துக்குடியில் வ.உ.சி. நடத்திய சுதேசி கப்பல் கம்பெனியில், கணக்கராகப் பணியாற்றினார்.

கப்பல் கம்பெனி நடத்தியது போன்ற பல்வேறு போராட்டங்களுக்கு, ஆங்கில அரசு, வ.உ.சி. மற்றும் சிவா ஆகிய இருவரையும், மார்ச் 12-ஆம் தேதி கைது செய்யப்பட்டு பாளையங்கோட்டை சிறையில் அடைத்தனர். இதனை கண்டித்து கூட்டம் ஒன்றை நடத்துவதற்காக, துண்டு சீட்டு அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இதற்காக இவரை, ஆங்கில அரசு கைது செய்து, ஒரு மாதம் சிறை தண்டனை விதித்தது.

1930-ல் மறைக்காடு என்னும் வேதாரண்யத்தில் நடைபெற்ற உப்புச் சத்தியாகிரகத்தில் கலந்து கொண்டார். இதனால், ஆறு மாதம் சிறை தண்டனை பெற்றார்.

1932-ல் காந்தியடிகளின் கட்டளையை ஏற்று, சென்னை சிந்தாதிரிப்பேட்டையில், கள்ளக்கடை மறியல், அந்நிய துணிக்கடை முன்பு ஆர்ப்பாட்டம் போன்ற போராட்டத்தை, தலைமையேற்று நடத்தினார்.

1941-ல், தனிநபர் சத்தியாகிரகம் என்னும் அறப்போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதால், பெல்லாரி சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

வ.உ.சி.யின் கட்டளைக்கேற்ப, நெல்லையப்பர் கோயம்புத்தூர் சென்று, வழக்கறிஞர் சி.கே. சுப்பிரமணி முதலியார் உதவியோடு, கோவை பேரூர் சாலையில், ஆசிரமம் அமைத்து தங்கினார். அவ்வப்பொழுது சிறைக்குச் சென்று, வ.உ.சி.யை சந்தித்து, அவரின் கட்டளைகளை, ஆசிரமத்தில் இருந்தவாறே நிறைவேற்றினார்.

தான் வாழ்ந்த பகுதிக்கு, 'பாரதிபுரம்' எனப் பெயர் சூட்டினார். வ.உ.சி.க்கும், சிவாவுக்கும் இரட்டை வாழ்நாள் கடுங்காவல் தண்டனை வழங்கப்பட்டன. இதனை எதிர்த்து, நெல்லையப்பர் எழுதிய கட்டுரை, பாரதியார் நடத்திய 'இந்தியா' இதழில் வெளியிடப்பட்டது. இதுவே, இவரின் முதல் படைப்பு.

பாரதியாரால், தம்பி என அழைக்கப்பட்ட நெல்லையப்பர், பாரதியின் மறைவுக்கு பின், அவரின் புகழை தனது லோகோபகாரி இதழிலும், பாரதி போட்டிகளும், செப்டம்பர் 11ஆம் நாள் பாரதி விழாவையும், ஆண்டுதோறும் நடத்தினார்.

1917ல் பாரதியின் கவிதைகளை பதிப்பித்தார். 1923-ல் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, பாரதி பிரசுரலயம் என்ற நிறுவனத்தை தொடங்கி, அதன் வழியாக, பாரதியின் கவிதைகளை வெளியிட்டார்.

தன்னுடைய புரட்சிகரமான எழுத்துக்களின் மூலமாக, மக்களின் சுதந்திர உணர்வை, வெளிக் கொணர செய்த பரலி சு. நெல்லையப்பர். 1971-ல் மார்ச் 28-ஆம் தேதி, பாரதி மாதாவின பொற்பாதத்தை அடைந்தார்.

திருநெல்வேலி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

ஒண்டி வீரன்

ஆங்கிலேயரின் பட்டத்து குதிரையையும், வாளையும் எடுத்து வந்து தாய் மண்ணை காத்தவர்

1755-ல் வரி கொடுக்க மறுத்த பாளையக்காரர் பூலித்தேவனை, நவாபின் படைகளும், கும்பினியரின் படைகளும் சேர்த்து தாக்கிய போது, அவரது தளபதி ஒண்டி வீரன், எல்லையிலேயே அவர்களை விரட்டி அடித்தார்.

தொடர்ந்து 12 ஆண்டுகள் கும்பினிப் படைகளுடன் நடந்த போர்களில், கும்பினிய படை மீண்டும், மீண்டும் தோற்று ஓடியது. ஆங்கிலப் படை முகாமிலிருந்து, தளபதி ஒருவன், உங்களில் எவனாவது வீரன் இருந்தால் எங்கள் முகாமிற்குள் நுழைந்து பட்டத்து குதிரையையும், வாளையும் எடுத்து கொண்டு வெங்கல நகராவை ஒலிக்க வைத்து விட்டால், நாங்கள் 'நெற்காட்டான் செவல் பாளையத்தை' உங்களிடமே தந்து விடுவோம், என்று சவால் விட்டனர்.

ஒண்டி வீரன், கூலித் தொழிலாளி வேடமிட்டு, போர் வீரர்களின் காலணிகளை செப்பணிடுபவன் என்று கூறி, சில நாட்கள் ஆங்கில ராணுவ முகாமில் தங்கி, நோட்டமிட்டு வந்தார். வெண்கல நகரா ஒலித்தால், உடனே தாக்கி அழிக்க பீரங்கிகள் தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு அமாவாசை நாளை தேர்ந்து எடுத்து, பீரங்கிகளை எதிர்பக்கம் திருப்பி, வாளை இடுப்பில் செருகி, பட்டத்து குதிரை மீது ஏற முயன்ற போது, குதிரை கனைத்து ஒத்துழைக்க மறுத்தது.

சத்தத்தைக் கேட்டு ஆங்கில வீரர்கள் ஓடி வந்ததும், அருகில் உள்ள குதிரைக்கு தீனி போடும் காடியில் மறைந்து கொண்டார். குதிரையை ஆங்கில வீரர்கள் மீண்டும் கட்ட, ஒரு ஈட்டியை தரையில் அறையும் போது ஒண்டி வீரன் கையும் சேர்த்து அறையப் பட்டது.

வீரர்கள் கண்ணயர்ந்த நேரத்தில், ஒண்டி வீரன் ஈட்டியிலிருந்து, தன் கையை பிடுங்க முடியவில்லை. வாளால் தன் கையைத் தானே வெட்டிக் கொண்டு, வெண்கல நகராவை ஒலித்து விட்டு, குதிரையேறி புயலெனப் புறப்பட்டார்.

தன் தாய் மண்ணை மீட்டெடுக்க கை மட்டுமல்ல; உயிரையும் கொடுப்பேன் என சூளுரைத்தார், ஒண்டி வீரன். பூலித் தேவரின் மறைவுக்கு பிறகும், தொடர்ந்து போராடி, எதிரிகளுக்கு சிம்ம சொப்பனமாக விளங்கிய ஒண்டி வீரன், தென் மலையில் நடந்த போரில் கொல்லப்பட்டு இறைவனடி சேர்ந்தார்.

பூலித் தேவரின் குடும்பத்தைப் பாதுகாத்ததால், பூலித் தேவர் சமூகம், ஒண்டி வீரனை காவல் தெய்வமாக பார்க்கிறது. ஒண்டி வீரன் சமுதாயம், பூலித் தேவரை நன்றி உணர்வோடு வழிபட்டு வருகிறார்கள்.

திருநெல்வேலி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

மாவீரன் மாடசாமி

ஆஷ் துரை கொலை வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்

ஆஷ் துரை கொலை வழக்கில், சம்பந்தப்பட்ட குற்றவாளிகளில் ஒருவர், மாவீரன் மாடசாமி.

மக்களுக்கு சுதந்திர வேட்கையை தூண்டும் வகையில், அவரே பாடல்களை தயாரித்து பாடுவார்.

தூத்துக்குடியில் உள்ள கோரல் மில்ஸ் நிறுவனத்தில் பணிபுரியும், நமது மக்கள், மிகவும் குறைந்த சம்பளத்தில், இரவு பகலாக பாடுபட்டு உழைத்து, நிர்வாகத்தின் வருமானத்தை பெருக்கினார். எனினும், அவர்களுக்கு கிடைப்பது மிகவும் சொற்ப தொகையே. தொழிலாளர்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுக்காத ஆங்கிலேயர்களை கண்டித்து, கோஷங்கள் எழுப்பினார், பசியால் வாடிய மின் ஊழியர்களுக்கு உணவு அளித்து, உபசரிப்பு செய்தார்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற்கு கலெக்டராக பதவி உயர்வு பெற்று வந்த ஆஷ், சுதேசி கருத்துக்கள் கொண்டவர்களை அடக்கி ஒடுக்குவதில், தீவிரமாக இருந்தார். சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக யாரும் ஊர்வலங்களோ, மேடைப் பிரசங்கங்களோ செய்யக் கூடாது என உத்தரவு பிறப்பித்தார்.

மேலும் பொதுக் கூட்டங்களில், ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக யார் என்ன பேசுகின்றார்கள் என்பதை, துல்லியமாக அறிய, ரகசியப் போலீசாரைக் கொண்டு, தகவல்களை சேகரித்தார்.

சுதேசி தீவிரவாதிகள் என சிலரைக் கருதி, அவர்களின் வீடுகளில் ரகசிய போலீஸ் மூலம் பேச்சுக்கள் மற்றும்

நடமாட்டங்கள் கவனிக்கப் பட்டது. தேச பக்தர்களுக்கு இது, பெரும் இன்னலைத் தந்தது.

ஆஷ் துரை நடவடிக்கையின் பேரில், நடத்தப் பட்ட போலீஸ் துப்பாக்கி சூட்டில், நான்கு பொதுமக்கள் அந்த இடத்திலேயே மரணம் அடைந்தனர். அதனைக் கண்டு துடித்த மாடசாமி, சொங்கோட்டைக்குச் சென்று, அங்கு வாஞ்சிநாதனை சந்தித்தார்.

சொங்கோட்டை, திருநெல்வேலி மற்றும் சுற்று வட்டாரப் பகுதியில் உள்ள இளைஞர்களை ஒன்று சேர்த்து, 'பாரதமாதா அசோசியேஷன்' என்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தினார்.

அவர்கள் 'பராசக்தி மீதும் பாரதமாதா மீதும் ஆணை, எங்கள் புண்ணிய பாரதத்தை அடிமையாக்கிக் கொண்டு ஆட்சி செய்யும் வெள்ளையர்களை ஒழிக்க உறுதி ஏற்கிறேன்' என இறைவன் முன் உறுதி ஏற்றனர்.

மணியாச்சி ரயில் நிலையத்தில், கலெக்டர் ஆஷை, வாஞ்சிநாதன் சுட்டுக் கொன்ற பின்னர், தானும் இறந்தார். இந்த சதிச் செயலில் ஈடுபட்ட காரணத்திற்காக, மாடசாமியை போலீசார் தீவிரமாகத் தேடினர்.

யார் கண்களிலும் அகப்படாமல், தனது இறுதிக் காலம் வரை, போலீசார் கண்களில் அகப்படாமல் மறைந்தார்.

திருநெல்வேலி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

தியாகி நல்லையா

ரங்கூன் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட போராட்ட வீரர்

1921-இல் பிறந்தார், தியாகி நல்லையா. அந்தக் காலத்திலேயே, அவரது தந்தை மதுரைக்குச் சென்று, சொந்தமாக ஒரு பஸ் வாங்கி, எல்லா ஜாதிக்காரர்களும் இலவசமாக பயணம் செய்ய, வழி வகுத்தார்.

1928-ஆம் ஆண்டு, மலேசியாவில் 'ஈப்போ' என்ற நகரத்தில், மளிகைக் கடை வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டார். ஒரு முறை நேதாஜி, ஈப்போ நகருக்கு வந்து இந்தியர்களைத் திரட்டி, இந்தியா சுதந்திரம் பெற வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றி வீர உரையாற்றினார்.

இதைக் கேட்டதும், ராணுவத்தில் சேர ஆர்வம் ஏற்பட்டு, நேதாஜியிடம் தன்னுடைய பேனா ஒன்றை அன்பளிப்பாக வழங்கினார். உடனே நேதாஜி, அந்தப் பேனாவை வாங்கி அங்கேயே கூட்டத்தில் ஏலமிட்டார். அதை ஒருவர், 100 வெள்ளிக்கு ஏலம் எடுத்தார். 1943-ஆம் ஆண்டு, இந்திய தேசிய ராணுவத்தில் சேர்ந்தார்.

சிங்கப்பூரிலிருந்து 1 லட்சம் படை வீரர்கள், ரெயில் மூலமாக பர்மா -இந்திய எல்லைக்கு அனுப்பப் பட்ட போது, இரண்டாம் உலகப் போர் தீவிரமாக நடந்து கொண்டு இருந்தது. எங்கு திரும்பினாலும் வெடிகுண்டு

சத்தம் கேட்டது. ஜப்பானுக்கும் - அமெரிக்காவுக்கும் இடையே, உக்கிரமான யுத்தம் நடந்த வேளை.

1945-ஆம் ஆண்டு, இந்திய எல்லையில் இருந்து வெள்ளையர் படைகளை விரட்டி அடித்து, மணிப்பூரில் நுழைந்து, நமது மூவர்ணக் கொடியை ஏற்றினார்கள், ஐ.என்.ஏ. படை வீரர்கள்.

இந்திய எல்லையில் நுழைந்து, ஐ.என்.ஏ. படை போர் நடத்திக் கொண்டு இருந்த போது, கடும் குளிர் காலம், தேவையான உணவு, ஆயுதம், மருந்து போன்றவற்றை ஜப்பானியர்கள் வழங்கி வந்தனர். ஆனால், ஜப்பான் மீதே அணுகுண்டு வீசப்பட்ட போது, ஜப்பான் வீழ்ந்தது.

இதனால், ஐ.என்.ஏ. படைகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய, எந்தப் பொருட்களும் வந்து சேரவில்லை. இதனால் காடுகளில், பல நாட்கள் ரொட்டி துண்டு கூட இல்லாமல், பட்டினி கிடந்தனர்.

சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக, தனது சொந்த நலனை விட்டு, தேச நலனில் அக்கறை கொண்டு, வாழ்ந்து மறைந்தார், தியாகி நல்லையா அவர்கள்.

திருநெல்வேலி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

புலித்தேவர்

சுதேசி அரசுகளின் கூட்டணி அமைத்தவர்

1715-இல் நெற்கட்டான் செவ்வலில் பிறந்த புலித்தேவர், 1726-இல் முடி சூட்டப் பட்டு, அரசனானார்.

12 வயதில் போர் பயிற்சி, வாள் வீச்சு, வேல் எய்தல், அம்பு எய்தல், சுருள் பட்டா சுழற்றல், குதிரை ஏற்றம் மற்றும் யானை ஏற்றம் ஆகிய பயிற்சிகளை பெற்று, தன்னை பலப்படுத்தி கொண்டார்.

மேற்கு தொடர்ச்சி மலைகளில், புலி வேட்டையாடுவது அந்த வீரனுக்கு, பிடித்தமான விளையாட்டாக இருந்தது. வீரத்துக்கு உதாரணமாக, மக்களின் நம்பிக்கையாக இருந்தார், புலித்தேவர்.

புலித்தேவரின், விவேகம் நிறைந்த வேகத்திற்கு முன், ஆங்கிலேயர்களால் நிற்க முடியவில்லை. வரி கேட்டு வந்த ஆங்கிலேயர் தளபதியை, 'வரி தர மாட்டேன்' என சொல்லி, எதிர்த்து நின்று போரிட்டு, தோற்க செய்து, விரட்டி அடித்தார், புலித்தேவர்.

ஆங்கிலேயர்களை எதிர்க்க, பாளையக்காரர்களின் ஒற்றுமையே தேவை என நினைத்தார், வீர மன்னர் புலித்தேவர். இந்தியாவின் வரலாற்றிலேயே, சுதேசி அரசுகளின் கூட்டணி அமைத்த பெருமையும், இவருக்கு தான் சேரும்.

இந்த ஒருங்கிணைப்பு முயற்சியில்கொல்லன்கொண்டான், சேத்தூர், வடகரை, ஊத்துமலை, தலைவன் கோட்டை

மற்றும் திருவண்டபுரம் அரசும் கூட்டணியில் இணைந்துக் கொண்டன.

17 போர்கள், தொடர்ந்து கிழக்கு இந்திய கும்பினியின் படையை எதிர்த்து, ஆங்கிலேயர்களை 15 போர்களில் தோற்க செய்தார், புலித்தேவர்.

1761-இல் துவங்கிய போர், 1767 வரை நீடித்தது. 29 கோட்டைகள் அழிக்கப் பட்டன. மே மாதம் 1767-இல், கர்னல் டொனால்ட் கேம்ப்பெல் மற்றும் அவரது குழு வாசுதேவ நல்லூர் கோட்டையைத் தாக்கியது. அவர்களின் பீரங்கி குண்டு, கோட்டையின் சுவரில், ஒரு துளையை உருவாக்கியது.

வீரர்கள் மண்ணையும், வைக்கோலையும் மட்டுமல்லாமல் தனது உடல்களை கொண்டு, அந்த கோட்டை சுவற்றின் ஓட்டையை மறைத்து, அடைத்தார்கள். போர், ஒரு வாரம் தொடர்ந்தது.

பிரிட்டிஷ் இராணுவம் கோட்டையைக் கைப்பற்றியது. புலித்தேவரின் மனைவி மற்றும் குழந்தைகளை கோட்டையில் உயிருடன் எரித்தனர். புலித்தேவர் கைது செய்யப் பட்டார்.

இந்திய சுதந்திர போராட்ட வரலாற்றில், புலித்தேவர் வீரமும், தேசபக்தியும் பலருக்கு முன்னோடியாக இருந்தது.

திருநெல்வேலி

தூய்நாட்டைக் காத்த துணைகள்

வ உ சிதம்பரம் பிள்ளை

பல தடைகளை உடைத்து சுதேசி கப்பலை இயக்கியவர்

தூத்துக்குடி மாவட்டம் ஓட்டப்பிடாரத்தில் உள்ள பிரபல வழக்கறிஞர் உலகநாதன் மற்றும் பரமாயி அம்மாளுக்கு மகனாக, 5 செப்டம்பர் 1872-ல் பிறந்தார். பள்ளி மற்றும் கல்லூரி படிப்பை முடித்த பிறகு, 1894-ல் வழக்கறிஞரானார்.

1905ல் வங்காளப் பிரிவினைக்குப் பிறகு, ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக பரவலான, 'சுதேசி இயக்கத்தின் எழுச்சி' ஏற்பட்டது. பிரிட்டிஷ் நீராவி கப்பல் நிறுவனத்தின் ஏகபோகத்தை உடைக்க, வ.உ.சி. முடிவு செய்த போது, தமிழ்நாட்டில், வெளிநாட்டு பொருட்களின் புறக்கணிப்பு, தீவிரமாக இருந்தது. 'சுதேச நீராவி கப்பல் நிறுவனத்தை', வ.உ.சி., 16 அக்டோபர், 1906 அன்று, தொடங்கினார்.

'வந்தே மாதரம்' என அச்சடிக்கப் பட்ட கொடியை, தனது கப்பலின் கொடி மரத்தில் பறக்க செய்து, 'வந்தே மாதரம்' என்ற சுதந்திர தாரக மந்திரத்தை, மக்கள் வாயால் முழங்கச் செய்தார்.

பிரிட்டிஷார், பல தடைகளைக் கொடுத்தார்கள். ஆனால், 'கப்பலோட்டிய தமிழன்' தடைகளை பற்றி கவலைப் படவில்லை. அவர், தடைகளைத் தாண்டி முன்னேறினார். பல இந்திய முதலீட்டாளர்கள், அவரது முயற்சியில் முதலீடு செய்தனர் மற்றும் பல வணிகர்கள், சுதேசி இயக்கத்திற்கு ஒத்துழைப்பு தந்தவாறு, தங்கள்

பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதில், சுதேசி கப்பல்களை பயன் படுத்தினார்கள்.

பி.ஐ.எஸ்.என் (B.I.S.N) - 'பிரிட்டிஷ் இந்திய ஸ்டீம் நேவிகேஷன் கம்பெனி' நிறுவனத்துடன் தொடர்புடைய ஆங்கிலேய மக்கள், வணிகத்தில் போட்டியையும், சுதேசி நீராவி கப்பல் நிறுவனத்தின் புகழையும் தாங்க முடியாமல், வணிகத்திலிருந்து வ.உ.சி.யை தூக்கி எறிய, தீர்மானித்தார்கள். சிதம்பரம் பிள்ளை தேசத் துரோகத்திற்காக கைது செய்யப்பட்டு, இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின், 123-A மற்றும் 153-A பிரிவுகளின் கீழ், குற்றச்சாட்டின் அடிப்படையில், சிறைக்கு அனுப்பப் பட்டார். தேசத் துரோக குற்றச்சாட்டு எதற்கு என்றால், அவர் மக்களை 'வந்தே மாதரம்' என்று சொல்ல வைத்ததற்காக!

சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த போது, வ.உ.சி., தனது நிறுவனம் கலைக்கப்பட்டு, கப்பல்கள் ஏலம் விடப் பட்டதை அறிந்தார். அவரது வழக்கறிஞர் உரிமமும், ரத்து செய்யப்பட்டது. குடும்பத்தை நடத்த, அவர் சென்னையில் ஒரு சிறிய கடையை அமைத்து, வருமானத்தை தேடிக்கொண்டார். 18 நவம்பர், 1936 அன்று காலமானார்.

தூத்துக்குடி

தூய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

75
சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

தியாகி செந்தில் பெருமாள்

தான் கட்டிய கோவிலில் காந்தி, நேதாஜிக்கு சிலை வைத்தவர்

தூத்துக்குடி மாவட்டம், ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகா, பேரூர் கிராமத்தில் தளவாய்சாமித் தேவருக்கும், பத்ரகாளியம்மாளுக்கு 1896-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 7-ஆம் தேதி பிறந்தார் செந்தில்பெருமாள்.

தனது இளமைப் பருவம் முதல் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர். பலருக்கும் வழிகாட்டியவர்.

1940-ஆம் ஆண்டு மகாத்மா காந்தியின் ஆணைப்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் சத்தியாகிரகம் செய்து சிறைதண்டனையை அனுபவித்தார்.

1941-ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகாவிலுள்ள ஆறுமுகநேரியில் நடைபெற்ற யுத்த எதிர்ப்பு சத்தியாகிரகத்தில் காங்கிரஸ் கொடியுடன் கோஷமிட்டு சத்தியாகிரகம் செய்தார்.

1942-ஆம் ஆண்டு தனிநபர் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் உள்ள எட்டு தாலுகாக்களுக்கும் பாதயாத்திரை செய்து பின்னர் சென்னை சென்று கைதாகி பெல்லாரி, அலிப்புரம் சிறையில் பல மாதங்கள் தண்டனை அனுபவித்தார்.

காந்திஜி அவர்கள் தமிழகம் வந்தபோது, திருநெல்வேலியிலிருந்து தூத்துக்குடி செல்லும் பாதையில் பேரூரில், செந்தில்பெருமாள் அவர்களின் வரவேற்புக்கு இணங்கி சில வினாடிகள் தங்கிச்

சென்றார்கள். அது சமயம் செந்தில்பெருமாள் ரூ.3000/- பணமுடிப்பை சுதந்திரப் போராட்ட நிதிக்காக காந்திஜியிடம் கொடுத்தார். இதனை காந்திஜி தன்னுடைய நாட்குறிப்பில் மறக்கமுடியாத நிகழ்ச்சி என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

பூமிதான இயக்கத்தில் இணைந்து தன்னுடைய சொந்த நிலத்தை நிலம் இல்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்கு தானமாகக் கொடுத்தார்.

சுதந்திரப் போராட்ட வீரருக்காக - தியாகி பென்ஷன் கொடுக்க அரசு முன்வந்த போது அதனை வாங்க மறுத்தார்.

சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு சுந்தர விநாயகர் கோயில் கட்டி முடிக்கப்பட்டு கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. இக்கோவிலின் உள்பிரகாரத்தில் காந்தி, நேதாஜி சிலைகள் உள்ளன. தற்போது அவை சிதிலம் அடைந்துள்ளன.

1961-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 11-ஆம் தேதி தனது 64வது வயதில் அமரரானார்.

தூத்துக்குடி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

75
சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

வீரன் அழகுமுத்துக் கோன்

பீரங்கியால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட மாவீரன்

ராமநாதபுரம் சேதுபதியின் அனுமந்தக் குடிக் கோட்டையை 1725-இல் தஞ்சாவூர் மன்னன் தாக்கிய போது, எட்டயபுரத்து பொலிகர் உதவியை சேதுபதி நாடினார். 5000 போர் வீரர்களுடன் அழகு முத்து போருக்கு அனுப்பப் பட்டார். சேதுபதி வென்றார். ஆனால் அழகுமுத்து இறந்தார். அதன் பிறகு அவரது மகன் அழகு முத்துக்கோன் படைக்கு தளபதியானார்.

எட்டயபுரத்தின் 28வது அரசரான ஜகவீரராம எட்டப்பர், வெள்ளையர்களையும் அவர்களின் பிரதிநிதியான ஆற்காடு நவாபையும் எதிர்த்தார். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி கர்னல் ஹிராணை பதவி நீக்கம் செய்து, காண்சாகிப் என்ற விசுவாசமுள்ள முகமதியனை பொலிகரிடம் வரி வசூலிக்க அனுப்பினார்கள். அவர்களை அடக்கும்படியும் உத்திரவிட்டார்கள். காண்சாகிப் பெரும் சேனையுடன் எட்டயபுரத்தைத் தாக்கினான்.

ஜகவீரராம எட்டப்பரின் சேனையை அழகுமுத்துக் கோன் வழி நடத்திச் சென்றார். ஆனால் அழகுமுத்துவின் சொந்தக்காரர் குருமலை துரை அவருக்கு எதிராகச் சதி செய்ய, காண்சாகி பின் வீரர்களின் எண்ணிக்கை மிகுதியால் திணறடிக்கப் பட்டு தோற்றுப் போனார்.

ஜகவீர எட்டப்பரின் மகனான வெங்கடேச எட்டப்பரை, அழகுமுத்து காட்டிலேயே அரசராக்கினார். அழகுமுத்து அருகிலுள்ள கிராமங்களிலிருந்து, இளைஞர்களைப் படையில் சேர்த்து, ஒரு பெரிய படையுடன், கிழக்கிந்தியக்

கம்பெனியை பெத்தநாயக்கனூர் கோட்டையில் தங்கி, தாக்க விரும்பினார்.

குருமலை துரையின் மந்திரியான சிவசங்கரன் பிள்ளை, காண்சாகிப்பிற்கு அழகுமுத்துவின் திட்டத்தைப் பற்றி தகவல் கொடுத்தார். 1759 ஜூலை மாதம் 300 குதிரை வீரர்களுடனும் 700 சிப்பாய்களுடனும் காண்சாகிப் பெத்தநாயக்கனூர் கோட்டையைத் தாக்கினார்.

அழகுமுத்துக்கோனும் வெங்கடேஸ்வரேட்டுசேர்வையும், முத்தழகு சேர்வையும் முத்திராலனும், அவன் தம்பியும் பீரங்கி வாயில் கட்டப்பட்டு சுக்குநூறாகி சிதறினார்கள்.

ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக கலகம் செய்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு, சேமாபுதூர் ஜெகவீர எட்டு மணியக்காரரும், அவருடன் சேர்ந்து 248 பேர்களின் வலது கைகள் துண்டிக்கப்பட்டன.

அழகுமுத்துவும் அவரது போர் வீரர்களும் சிந்திய ரத்தம், சுதந்திர நெருப்பை கொழுந்து விட்டெறியச் செய்யும் விறகாய் அமைந்தது. பிற்காலத்தில் 1799-இல் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து போரிட்ட வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் முதலான பொலிகர்களுக்கு தூண்டுகோலாக அமைந்தது.

தூத்துக்குடி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

ஊமைத்துரை

ஆங்கிலேயர்களை அறை வைத்தவர்

1801-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 16-ஆம் தேதி...

பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரச்சீமை... இடிந்து போன கோட்டைக் கொத்தளங்கள்... மணல் மேடாகக் காட்சியளிக்கும் மாளிகைகள்...!

வீரர்கள் வரிசையாக நிற்க, அவர்கள் உயிரைக் குடிக்க தயாராக தலைக்கு மேல் தூக்குக் கயிறுகள். ஆனால், உயிரை விடப் போகிறோம் என்ற பயம் கொஞ்சம் கூட, அந்த வீரர்களின் முகங்களில் காணப்பட வில்லை. வீரம் செறிந்த அந்தக் கண்களில், கோபம் மட்டும் கொப்பளித்துக் கொண்டு இருந்தது. 'தாங்கள் யாருக்கும் அடிமையில்லை' என்ற கர்வமும், அவர்களிடம் குறையவில்லை.

நெல்லைச் சீமையில், புரட்சியைத் தொடங்கினார். விளாத்திக்குளம், ஒட்டப்பிடாரம் போன்ற பகுதிகள் அடுத்தடுத்து ஊமைத்துரையின் வசமாயின. பசுவந்தனையில் இருந்த ஆங்கிலப் படையின் முகாம் மீது வீரர்கள், நள்ளிரவு நேரத்தில் கொரில்லா தாக்குதல் நடத்தினர். அந்த வீரப்போரில் ஆங்கில வீரர்கள், 96 பேர் விண்ணூலகம் அனுப்பப் பட்டனர். வெற்றி முழக்கமிட்டபடி ஊமைத்துரையின் படை, தூத்துக்குடி வரை முன்னேறியது.

கடும் கோபம் கொண்ட பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் தென் பிராந்திய தளபதி கேப்டன் மெக்காலே, தரங்கம்பாடி, சென்னை, கல்கத்தா போன்ற பகுதிகளில் இருந்து

கூடுதல் படைகளை வரவழைத்தார்.

ஊமைத்துரையின் தலைமையில் வீரர்கள் உக்கிரமாக போர் செய்தனர். தாயகத்து வீரர்கள் தீரமுடன் போரிட்ட போதிலும் ஆங்கிலப் பெரும்படையின் பீரங்கித் தாக்குதலுக்கு முன்னால், தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. ஊமைத்துரையும் அவரது நண்பர்களும் ஆங்கிலப் படையால் கைது செய்யப்பட்டு, அடுக்கடுக்கான குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்தப்பட்டன. குற்றச்சாட்டுகளை கண்டு அசரவில்லை. ஆங்கில ஆதிக்கத்தை அசைத்துப் பார்க்கத் துணிந்ததற்காக ஊமைத்துரை உள்ளிட்டோருக்கு தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. தீர்ப்பைக் கேட்டு கவலைப் படாத ஊமைத்துரை, தனது சார்பில் ஒரே ஒரு கோரிக்கையை மட்டுமே முன் வைத்தார்.

தான் பிறந்து வளர்ந்த, தன்னை சீராட்டி, பாராட்டி, வீரம் ஊட்டி வளர்த்த பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரச்சீமையிலேயே, தனது உயிர் பிரிய வேண்டும் என கேட்டுக் கொண்டார். அவரது விருப்பப்படி அனைவரும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். 1801-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 16-ஆம் தேதி, பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரச்சீமையில், ஊரே கூடி சுற்றி நிற்க, தூக்கு மேடை ஏறினார், ஊமைத்துரை.

தூத்துக்குடி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுப்ரமணிய பாரதியார்

கவிதைகள் மூலம் இளைஞர்களை, தேச பக்தியின் பாதையில் அழைத்துச் சென்றவர்

1882 டிசம்பர் 11 அன்று, எட்டயபுரத்தில் சின்னசாமி ஐயர் மற்றும் லட்சுமி அம்மாளுக்கு, பிறந்தார். குழந்தை பருவத்தில், அவர் 'சுப்பையா' என்று அழைக்கப் பட்டார்.

தனது ஏழு வயதில், கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கினார். எட்டயபுர ராஜா சபையில் நடந்த ஒரு விவாதத்தில், 11 வயதான சுப்பையா, சிறப்பாக தன் வாதத்தை, சான்றோர்களுக்கு முன் வைத்ததினால், எட்டயபுரத்து ராஜா, அந்த சிறுவனின் திறமையை, 'அன்னை சரஸ்வதியின் அருள்' என்ற வகையில், அவருக்கு 'பாரதி' என்ற பட்டத்தை கொடுத்து, கௌரவித்தார்.

பாரதி, செல்லம்மாளை மணந்தார். பனாரஸில் தங்கிய இரண்டு வருட காலத்தில் சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் மற்றும் இந்தி கற்றுக் கொண்டார்.

'சுதேசி மித்ரன்', ஆங்கில மாத இதழான 'பால பாரதம்' போன்ற பத்திரிகைகளில் சுப்பிரமணிய பாரதி, துணை ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார்.

பாரதி, காங்கிரஸ் அமர்வுகளில், கலந்து கொண்டார். பால காங்காதர தீலகரின் அணியை ஆதரித்து நின்றார். 'முண்டாசு கவிஞர்' வறுமையில் வாடினாலும், குடும்பத்தின் வாழ்வாதாரத்தை பராமரிக்க முடியாமல் இருந்த போதும், 1908-ல் ஸ்வராஜ் தினம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட போது, அச்சிடப்பட்ட அவரது கவிதைகளை, இலவசமாக விநியோகித்து, தேசத்திற்கு அர்ப்பணித்தார்.

'இந்தியா' என்ற செய்தித்தாளில், பாரதியாரின் எழுத்துக்கள் மூலமாக, வாசகர்களிடையே தேசிய உணர்வின் வலுவான தாக்கத்தை நிரம்ப செய்தார்.

புதுச்சேரியில், அரவிந்தர், லாலா லஜபத் ராய், வி.வி.எஸ். அய்யரை சந்தித்தார். வேத இலக்கியங்களைக் கற்றுக் கொண்டார். வேதம், பகவத் கீதை, பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரத்தை தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்தார்.

1918-ல், பாரதி புதுச்சேரியில் இருந்து, கடலூருக்குள் நுழைந்த போது, அவர் கைது செய்யப் பட்டு, மூன்று வாரங்களில், சி.பி.ராமசாமி ஐயரின் முயற்சியால், விடுவிக்கப் பட்டார். 1919-ல், அவர் காந்திஜியை சந்தித்தார்.

திருவல்லிக்கேணியில் வசித்து வந்த பாரதி, வழக்கம் போல், பார்த்தசாரதி கோவிலுக்குச் சென்ற போது, ஒரு நாள் அவர் கோவில் யானைக்கு, தேங்காய் ஊட்டினார். திடீரென அந்த யானை, அவரைத் தாக்கியதால், அவர் கீழே விழுந்தார். விழுந்ததில், காயங்கள் ஏற்பட்டது.

அதன் பிறகு, அவரது உடல் நிலை, மோசம் அடைந்தது. செப்டம்பர் 11, 1921 நள்ளிரவு 1 மணியளவில், சிறந்த கவிஞர், தனது இறுதி மூச்சை விட்டார்.

தூத்துக்குடி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன்

ஆங்கிலேயர்களுக்கு கப்பம் கட்ட மறுத்துவர்

என்ன அநீதி! எங்கேயோ இருந்து வந்த ஆங்கிலேயர்கள், நம்மை வரி கேட்க என்ன உரிமை இருக்கிறது. பிறந்த நாட்டிலே வாழ உரிமையில்லையா? அன்னியர் நம்மை அடக்கி ஆள்வதா? நாம் அதற்கு அடி பணிவதா? தன்மான மனிதன் எவனும், அன்னிய ஆட்சிக்கு பணிந்து கிடக்க மாட்டான் என்றெண்ணிய கட்டபொம்மன், தம்மை வரி கேட்ட கும்பினி ஆட்சிக்கு, வானம் பொழியுது, பூமி விளையுது - மன்னவன் காணிக்கு எது கிஸ்தி? என்ற கேள்வியை விடுத்தார்.

கும்பினி ஆட்சியின் வஞ்சம், கட்டபொம்மன் மேல் அதிகரித்தது. எப்படியேனும் பிடித்து விட வேண்டும் என, ஜாக்ஸன் சூழ்ச்சி செய்தார். எப்படியெனில், இராமநாதபுரத்திற்கு அழைத்து, தனியாக இருக்கும் போது கைது செய்ய வேண்டும் என எண்ணினார். உடனே எண்ணற்ற கடிதங்கள் பறந்தன. ஆனால் கட்டபொம்மன், அவற்றையெல்லாம் அசட்டை செய்து வந்தார்.

இருப்பினும், கடைசியில் போவதென தீர்மானம் செய்த பிறகு, தன் வீரர்களுடன் கட்டபொம்மன் புறப்பட்டார். ஜாக்ஸன் என்பவருடன் நடந்த பேச்சு வார்த்தையில், வரி விஷயங்களைப் பற்றியும், தாம் எழுதிய கடிதங்களைப் பற்றியும் பேச்சு நடக்கும் போது, கட்ட பொம்மன் உள்ளம் கொதித்தார். தான் வெளியே சென்று விட்டு வருவதாகச் சொல்லி, வெளியே வந்தார்.

வெளியே முன்னேற்பாடாக வைக்கப்பட்டிருந்த கட்டபொம்மன் சிறு படை, கோட்டையைத் தாக்கிற்று. கும்பினிப் படையும் எதிரிகளை தாக்கியது. இரு படைகளிலும் பலர் மாண்டனர். இரு படைகளும் வீரப் போரிட்டன. கட்ட பொம்மன் அந்தப் போரிலே தன் வீரத்தைக் காட்டினார். கடைசியில் தப்பிச் சென்று விட்டார். உடன் அவனுடைய தம்பி ஊமைத்துரையும் இருந்தார்.

கட்டபொம்மன் புதுக்கோட்டையில் இருப்பதை அறிந்த கும்பினியார், பிடித்துத் தரும்படி, பல கடிதங்களை புதுக்கோட்டை மன்னனுக்கு எழுதினர். கட்ட பொம்மன், ஊமைத் துரைக்கு உண்ண விருந்தளித்து, உறங்கச் செய்து, அவர்கள் உறங்கும் சமயம் கும்பினிப் படையை ஏவினர்.

கைது செய்யப்பட்ட கட்ட பொம்மன் விசாரனைக்குப் பின், தூக்குத் தண்டனையைப் பெற்றார். ஊருக்கு பக்கத்தில், சாலையோரத்தில் இருந்த ஒரு புளிய மரம், அந்த மரம் பெரும் புனிதத் தன்மை வாய்ந்த தொன்றாகும். தூக்கு மேடையை நோக்கி வந்த காட்சி கம்பீரம் வாய்ந்தது. அச்சுதந்திர வீரன் தூக்கிலிடப் பட்டது, 1799-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் 16ம் நாளாகும்.

தூத்துக்குடி

தூய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

வெயிலுகந்த முதலியார்

அவருக்காக ஊரே திரண்டு போராட்டம் செய்தது

1909-ஆம் ஆண்டு, தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் உள்ள கடலையூர் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர், தனது இளம் வயது முதலே, விடுதலை உணர்வுடன் வளர்ந்து வந்தார்.

1931-ஆம் ஆண்டு, தூத்துக்குடியில் நடைபெற்ற கள்ளுக்கடை மறியலில் பங்கேற்று தடியடி பட்டார். பின்னர் மக்களுக்கு சுதந்திர உணர்வை ஊட்ட, தனிநபர் சத்தியாக்கிரகத்தில், 1941-ஆம் ஆண்டு ஈடுபட்டு, கோவில்பட்டி பகுதியில், தடை உத்தரவையும் மீறி, பொதுக் கூட்டங்களில் பங்கேற்று, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்.

தடை உத்தரவையும் மீறி, வெயிலுகந்த முதலியார் போராட்டத்தில் பங்கேற்றதால், அவரை கைது செய்ய போலீசார், பெரிதும் முயன்றனர். அவர் தலைமறைவானதால், எங்கு தேடியும் போலீசாருக்கு கிடைக்கவில்லை.

அதனால் கோபம் கொண்ட போலீசார், அவரை எப்படையும் கைது செய்தே ஆக வேண்டும் என உறுதி கொண்டு, அங்கிருந்த அப்பாவி பொது மக்களை அடித்து துன்புறுத்தினர். அதனால் வருத்தம் அடைந்த வெயிலுகந்த முதலியார், போலீசாரிடம் சரண் அடைந்தார்.

இதனால் ஆத்திரம் அடைந்த ஊர் மக்கள், போலீசார் ஊரை விட்டு வெளியேற வேண்டுமென கோஷமிட்டனர். இதனால் மேலும் கோபம் கொண்ட போலீசார், மக்களை அடித்து துன்புறுத்தினர். அவர்களுக்கு எதிராக துப்பாக்கியால் சுட்டனர். அதில் ஒருவரின் ஆள்காட்டி விரல் துண்டாயிற்று. பலரும் துப்பாக்கிச் சூட்டில் காயம் அடைந்தனர். சிலர் மரணம் அடைந்தனர்.

1942-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் மாதம் 23-ஆம் தேதி, அதிகாலை 5 மணிக்கே கடலையூரை சுற்றி வளைத்தனர், போலீசார். நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்ட அந்த மக்களின் கைத்தறி நூல்களை, போலீசார் அறுத்து எறிந்தனர்.

வெயிலுகந்த முதலியாரை கைது செய்து, போலீசார் சிறையில் அடைத்தனர். அவருக்கு ஆதரவாகப் போராடிய பொது மக்களுக்கு, 6 மாதங்கள் சிறை தண்டனை அளிக்கப் பட்டது. சிலருக்கு மூன்று மாதம் கடுங்காவல் சிறை தண்டனை அளிக்கப் பட்டது.

சுதந்திர வேள்வியில் ஈடுபட்ட வெயிலுகந்த முதலியார், 1977-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 17-ஆம் தேதி, தனது 68 வது வயதில், இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தூத்துக்குடி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

SS விஸ்வநாத தாஸ்

நாடகங்கள் மூலம் சுதந்திர எழுச்சியை மக்களிடையே எழுப்பியவர்

சிவகாசியில் 1886-ம் ஆண்டு ஜூன் 16-ம் தேதி சுப்ரமணியம்-ஞானாம்பாள் தம்பதிக்கு மூத்த மகனாக பிறந்த விஸ்வநாத தாஸ், குரல் வளமும், கலை ஆர்வமும் கொண்டிருந்ததால், மேடை நாடகத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டார்.

மகாத்மா காந்தி அவர்கள், 1911-ஆம் ஆண்டு, தூத்துக்குடிக்கு வந்த போது, அவரை வரவேற்றுப் பாடினார். அதன் பின்னர், காந்தியடிகளின் வழி காட்டுதலில், சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

எப்போதும் காதி உடைகளையே அணிவார், மற்றவர்களையும் அதையே உடுத்தத் தூண்டுவார்.

தேசபக்த கருத்துக்களைக் கொண்ட 'கோவலன்', 'வள்ளி திருமணம்', 'அரிச்சந்திர மயான காண்டம்' போன்ற நாடகத்தை நடத்தி, அந்நாளில் மக்களிடையே சுதந்திர வேட்கையை பரப்பினார்.

சிங்கப்பூர், பர்மா, மலேசியா, இலங்கை போன்ற வெளி நாடுகளுக்கும் சென்று, இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் பற்றிய நாடகங்களை அரங்கேற்றினார்.

போலீசார் 29 வருடங்களில், 29 முறை கைது செய்து, அவரை சிறையில் அடைத்து உள்ளது.

ஒரு சமயம் நாடகம் தொடங்கப் படுவதற்கு முன்பாகவே, அவரை கைது செய்ய போலீசார் நினைத்தனர்.

தகவல் அறிந்த உடனே, விஸ்வநாத தாஸ் அவர்கள், பசும்பொன் தேவரின் உதவியை நாடினார்.

தேவர் தனது சகாக்களுடன் வந்து, நாடக மேடையைச் சுற்றி, காவலுக்கு நின்று இருந்தார். அதை பார்த்த போலீசார், பயந்து போய் அவரைக் கைது செய்யாமல், திரும்பிச் சென்றனர். தேச பக்தி நாடகமும் நல்லபடியாக முடிந்தது. அதற்கு அடுத்த நாள், விஸ்வநாத தாஸ் அவர்களே, தஞ்சாவூரில் சரண் அடைந்தார். பின்னர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

'கொக்கு பறக்குதடி பாப்பா' என்பது உள்ளிட்ட பாடல்கள், விடுதலைபோராட்டங்களில் பரவலாக பயன்படுத்தப்பட்டன. ஜாலியன் வாலாபாக் சம்பவத்தையடுத்து அவர் எழுதிய, 'பஞ்சாப் படுகொலை பாரில் கொடியது' என்ற பாடல் விடுதலை போராட்டத்தில் முக்கிய இடம் பிடித்தது. புராண நாடகங்களின் வாயிலாக விடுதலை எழுச்சியை புகுத்தியது இவரது சிறப்பம்சம்.

1940-ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர் மாதம் 31-ஆம் தேதி, 'வள்ளி திருமணம்' என்ற நாடகத்தில் நடித்துக் கொண்டிருந்த போது, நெஞ்சு வலியால் பாதிக்கப் பட்டு, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

அவரது நினைவாக, மதுரை திருமங்கலத்தில் உள்ள அவரது இல்லத்தை, மாநில அரசு, அருங்காட்சியமாக மாற்றி, அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தி உள்ளது.

விருதுநகர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

வாண்டையத் தேவன்

முரட்டுத்தனமானத் தாக்குபவர் என பயந்த ஆங்கிலேயர்கள்

கொல்லங் கொண்டான், விருதுநகர் மாவட்டம் ராஜபாளையம் அருகே அமைந்திருந்த ஜமீன். இயற்கை வனப்புடன், மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையடிவாரத்தில் அமைந்துள்ள சிற்றூர். தற்போதும் காணப்படும் பிரமாண்டமான அரண்மனை, சிறந்து விளங்கிய ஜமீனுக்குச் சான்றாக நிற்கிறது.

கொல்லங்கொண்டான் ஜமீனைச் சேர்ந்த பாளையக்காரர் வாண்டையத் தேவன், ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து, பூலித்தேவர் போரிட்ட காலத்தில், நெல்கட்டுஞ் சேவலுலுக்கு அருகில் உள்ள பாளையக்காரரான பூலித் தேவருக்கு, மிகவும் உதவிகரமாக இருந்தார்.

போர் களத்தில் வாண்டையத் தேவன், பூலித் தேவருக்கு உதவியதால், ஆங்கிலேயர்கள் கோபம் கொண்டு, மேஜர் பிரிண்ட் மற்றும் கேப்டன் பெயிண்டர் தலைமையில், அவர் மீது படை எடுத்தனர்.

1766-ஆம் ஆண்டு, நெல்லையில் இருந்து வந்த ஆங்கிலேயத் தளபதிகள், வாண்டையத் தேவன் மீது தொடுத்த போரை, 'முரட்டுத்தனமானத் தாக்குதல் என வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஆங்கிலேயர்களின் தாக்குதல் முறையை, முன்னரே நன்கு அறிந்து யுகித்த வாண்டையத் தேவன், அவர்களது பாதி படையை அழித்து விட்டார். சில முக்கிய தலைவர்களையும்,

கொன்று விட்டார். இதனால் நிலை குலைந்து போன, ஆங்கிலப் படை பின் வாங்கியது. இவரின் வீர தீர சாகசம் கண்டு, ஆங்கிலேயப் படை அதிர்ந்தது.

1767-ஆம் ஆண்டு, ஆங்கிலேயப் படை கோபம் கொண்டு, கொல்லங்கொண்டான் கோட்டையை, கர்னல் டொனால்ட் கேம்பல் தலைமையின் கீழ், அதிகப் படையுடன் தீவிரமாகத் தாக்கியது.

பல ஊர்களில் இருந்து வந்த ஆங்கிலேயப் படை, கொடூரமாகத் தாக்கியதில், கொல்லங்கொண்டான் கோட்டை, தகர்க்கப் பட்டது. வாண்டையத் தேவன், மிகத் தீவிரமாக போரிட்டதில், அவரது படை நிலை குலைந்து போனது.

தனது மனைவி கர்ப்பிணியாக இருந்ததால், தனக்கு நம்பிக்கையான ஒருவரை அழைத்து, அவரிடம் தனது மனைவியை ரகசிய வழி ஒன்றின் மூலம், அரண்மனையை விட்டு வெளியேறச் செய்தார்.

தனது உயிரைப் பற்றி கவலைப் படாமல், தனது வீரர்களுடன் போரிட்டு, வீர மரணம் அடைந்த வாண்டையத் தேவனின் வீர வரலாறு, இன்றளவும் பேசப்பட்டு வருகின்றது.

விருதுநகர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனியர்கள்

P.S. குமாரசாமி ராஜா

'ராஜபாளைய'த்தை 'ஸ்வராஜ்யா பாளையமாக' மாற்றும் செய்ய முயற்சித்தவர்

விருதுநகர் மாவட்டம், ராஜபாளையம் பூஜாபதி சஞ்சீவி ராஜா - லட்சுமி அம்மாள் தம்பதியருக்கு மகனாகப் பிறந்தவர் குமாரசாமி ராஜா.

1919-ஆம் ஆண்டு காந்தியை சந்தித்த பின், சுதந்திர போராட்டத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டார். 'ரவுலட் சட்டம்' எதிர்த்து, போராட்டம் செய்தார்.

அதிக அளவில் மக்கள் காதிப் பொருட்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என பிரச்சாரம் செய்தார். சைமன் கமிஷனுக்கு எதிராக போராட்டம் செய்தார்.

'ராஜபாளைய'த்தை 'ஸ்வராஜ்யா பாளையமாக' மாற்றும் செய்ய பெரிதும் முயன்றார்.

'காந்தி கதர் வஸ்த்ராலயம்' என்ற நிறுவனத்தை, ராஜபாளையத்தில் 1927-ஆம் ஆண்டில் நிறுவினார்.

குமாரசாமிராஜாவின் தீவிர சுதந்திரப் போராட்டங்களைப் பார்த்த ஆங்கிலேயர்கள், 'ராஜபாளையம்', 'அச்சமூட்டும் நகரம்' என அவரைப் பார்த்து பயந்து கூறினார்கள்.

1932-ஆம் ஆண்டு, ஆங்கிலேயர்களால் கைது செய்யப்பட்டு, சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

1934 இல் முதன் முதலில் தேர்தலில் நின்று, பதிவான ஓட்டுகளில் 98.5 சதவிகிதம் பெற்று பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார்.

1936-இல் முதல் முறையாக சென்னை சட்டசபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார்.

குமாரசாமி ராஜா முதல்வராக இருந்த போது, பூரண மதுவிலக்கை அமல்படுத்தினார். 1954 முதல் 1956 வரை அவர் ஓரிஸ்ஸாவின் கவர்னராக இருந்தார்.

வாழ்நாள் முழுவதும் தமக்கென்று வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்தவர். இராஜபாளையத்தில் 'தமிழையும், இசையையும்' வளர்த்து வரும் 'காந்தி கலை மன்றம்' அவரது முயற்சியால் உருவானதே.

தனது வீட்டையே அதற்கு வழங்கி விட்டு, தான் ஒரு சிறிய வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டு, அதில் குடியேறினார். தனது சொத்து முழுவதையுமே நாட்டுக்கு அர்ப்பணித்தவர்.

தனது வாழ்நாள் முழுவதும் பிறருக்காக வாழ்ந்த தன்மையும், தன்னுடைய சொத்து அனைத்தையும் பாரத மாதாவின் பணிக்கென அர்ப்பணம் செய்தவர். ராஜபாளையம் மக்களால், 'தென்னகத்து காந்தி' என அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார்.

விருதுநகர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

பத்மாசனி அம்மாள்

அனல் பறக்கும் சொற்பொழிவால், மக்களிடைய தேசபக்தியை ஏற்படுத்தியவர்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், 1897-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார், பத்மாசனி அம்மாள். தன்னுடைய ஆரம்பக் கல்வியை, பெண்கள் பாடசாலையில் படித்தார்.

இளம் வயதிலேயே அவருக்கு திருமணம் நடந்தது. அவரின் கணவர் சிறந்த தேசபக்தர், பள்ளியில் தமிழ் ஆசிரியராக பணி புரிந்தார். அன்றைய ஆங்கிலேய அரசின் அடக்கு முறையை எதிர்த்து, பலர் தங்களது வேலையை ராஜினாமா செய்தனர்.

கணவர் தனது வேலையை ராஜினாமா செய்து, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு சிறைக்குச் சென்றார். அதன் பிறகு, பத்மாசனி அம்மாள் அவர் விட்ட பணியை தொடர்ந்தார்.

ஓவ்வொரு கிராமமாகச் சென்று, கதர் பற்றிய விழிப்புணர்வுப் பிரச்சாரம் செய்து, பல சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தி, மக்களிடைய கதர் ஆடையை உபயோகப் படுத்தும் பழக்கத்தை, ஊக்கப் படுத்தினார். அதற்காக பல முறை, சிறைவாசம் சென்றார்.

அவருக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்து, இறந்த சமயத்திலும், மனதில் எதைப் பற்றியும் கவலைப் படாமல், சுதந்திரத்திற்காகப் போராட வேண்டும் என்ற மன உறுதிக் கொண்டு, தொடர்ந்துப் போராடினார்.

சுப்ரமணிய சிவா சிறை சென்ற பிறகு, அவர் நடத்தி வந்த, 'பாரத ஆசிரமத்தை' தனது கணவருடன் சேர்ந்து

நடத்தினார். காலையிலும், மாலையிலும் தேசப் பக்தி பாடல்கள் பாடி, தெருவில் நகர்வலம் வந்து, மக்களுக்கு சுதந்திரம் பெற வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார்.

மதுரை வைத்தியநாத ஐயர், ஒரு கூட்டத்தில் பேசும் போது, பத்மாசனி அம்மாள் பாடிய பாரதியார் பாடல்கள் மூலம், தனக்கு தேசிய உணர்ச்சி பொங்கி எழுந்தது எனக் குறிப்பிட்டார்.

தனது கணவருடன், கள்ளுக்கடை மறியலில் கலந்து கொண்டதால், ஒரு ஆண்டு கடுங்காவல் தண்டனை பெற்றார்.

'மதுரை சகோதரிகள் சங்கம்' என்ற அமைப்பை, 1924-ஆம் ஆண்டுத் தொடங்கி, 'வீர சிவாஜி', 'திலகர்', 'காந்தி தரிசனம்' போன்ற நாடகங்களின் மூலமாக 'தீண்டாமை ஒழிப்பு', 'ராட்டினம் நூற்பதின் அவசியம்' போன்ற நல்ல பல கருத்துக்களை, மக்களிடையே பரப்பினார்.

ஜாலியன் வாலாபாக் சம்பவத்தைக் கண்டித்து, 1931-ஆம் ஆண்டு, எழுச்சி மிகு உரை அவர் ஆற்றியது, பலரையும் கவர்ந்தன.

1936-ஆம் ஆண்டு, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

விருதுநகர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

கர்ம வீரர் காமராஜர்

தீருமணம் செய்து கொள்ளாமல், பாரத தேசத்தின் உயர்வுக்காக உழைத்தவர்

தன் வீட்டிற்கு தண்ணீர் இணைப்பு தர முடியாததால், காமராஜர் தாயார், தெருவில் இருக்கும், பொது கைப்பம்பிலிருந்து (Hand pump) தண்ணீரை கொண்டு வந்து பயன்படுத்தினார்.

தனது முழு வாழ்க்கையையும், இந்திய சுதந்திரம், தமிழக மக்களின் நலனுக்காக அர்ப்பணித்தவர். தனது முதலமைச்சர் பதவியை, தனிப்பட்ட நலன்களுக்காக ஒருபோதும் பயன்படுத்தியதில்லை.

16 வயதில் இந்திய சுதந்திரத்திற்கான போராட்ட களத்தில் இறங்கினார், காமராஜர். காங்கிரஸில் இணைந்து, உப்பு சத்தியாகிரகத்தில் பங்கேற்று, கைது செய்யப் பட்டு, இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு அலிகர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். 1923-ல், தமிழ் நாட்டில் காமராஜர் மறியல் போராட்டத்தில் பங்கேற்றார்.

1929-ல், காங்கிரஸ் கட்சியின் முழுநேர உறுப்பினரானார், காமராஜர். 1936-ல், சத்தியமூர்த்தி காங்கிரஸ் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். சத்தியமூர்த்தியின் சீடராக இருந்த காமராஜர், செயலாளராக பொறுப்பேற்று, 1940-ல் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார்.

1940-ல், சத்தியாகிரக போராட்டத்தை நடத்துவதற்கு, காந்தியிடம் அனுமதி பெற, வார்தா (Wardha) செல்லும் வழியில் கைது செய்யப் பட்டு, வேலூர் சிறையில் மீண்டும் அடைக்கப் பட்டார்.

1942-ல், வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் (Quit India Movement) கலந்து கொண்டதற்காக, அமராவதி சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். 1945ல் மீண்டும் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவரானார்.

1947-ல், இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்ததும், சத்தியமூர்த்தி அவர்களின் வீட்டில் காமராஜர், இந்திய தேசியக் கொடியை ஏற்றினார். 1949ல் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் உறுப்பினரானார்.

1957 மற்றும் 1962 தேர்தல்களில், காமராஜரே மக்களால் தேர்ந்தெடுக்க பட்ட முதலமைச்சரானார்.

முதலமைச்சராக பதவி ஏற்றதும், சமூகத்தின் கிராமப்புற மற்றும் பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கிய மாணவர்களை, பள்ளிகளுக்கு வர ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு, மதிய உணவு திட்டத்தையும் தொடங்கினார்.

என்றைக்கும் தனது தனிப்பட்ட வசதிகளைப் பற்றி, கவலைப்பட்டதில்லை. தீருமணம் செய்து கொள்ளாமல், தமிழ் மண்ணிற்கும், பாரத தேசத்திற்கும், பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கிய மக்களின் உயர்வுக்காகவும், வருங்கால சமுதாயத்தின் கல்வி திறனுக்காகவும் பாடு பட்டு, 72 வயதில், 2 அக்டோபர் 1975-ல், இறைவனடி சேர்ந்தார்.

விருதுநகர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

தீரர் மாயாண்டி சேர்வை

ஆங்கிலேயருக்கு அதிர்ச்சி வைத்தியம் கொடுத்த தீரர்

மதுரை, திருமங்கலத்தைச் சேர்ந்த மாயாண்டி சேர்வை என்ற இளைஞர் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக ஏதேனும் செய்ய வேண்டும் என்று தீவிரமாக யோசித்தார். ஆங்கிலேயருக்கு அதிர்ச்சி தரும் வகையில், ஓர் அறிவிப்பை வெளியிட்டார். மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவில் கோபுரத்தில் குறிப்பிட்ட தேதியில் மூவர்ண இந்திய தேசியக் கொடியை ஏற்றியே தீருவேன் என்று பல நாட்களுக்கு முன்னே ஆங்கிலேயருக்கு சவால் விட்டார்.

அவரை கைது செய்வதில், மிகவும் தீவிரம் காட்டினார். பாரம்பரிய சிறப்புமிக்க மதுரை நகரில் ஏதாவது சம்பவம் நிகழ்த்தப்பட்டால் அது மொத்த இந்தியா முழுவதும் பேசப்படும் நிலை இருந்ததால் ஆங்கிலேய அரசுக்கு அது பெரும் தலை குனிவாக இருக்கும் என்று கருதிய போலீசார் தங்களது நடவடிக்கைகளை தீவிரப்படுத்தினர்.

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலின் வடக்கு கோபுரத்தில் சொன்ன தேதிக்கு பத்து நாட்கள் முன்பே ஏறி விட்டார். மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலின் வடக்கு கோபுரத்தில் ஒவ்வொரு நிலைக்கும் இடையில் உள்ள சிறிய இடைவெளியில் அறை போன்ற பகுதி

இருக்கும். கை நிறைய நிலக் கடலையையும், சிறிய பாத்திரத்தில் தண்ணீரையும் எடுத்துக் கொண்டு, கடைசி நிலையில் உள்ள அறையில் தங்கி விட்டார்.

எடுத்து வந்த கடலை சில நாட்களில் தீர்ந்து விடவே, மீதியுள்ள நாட்களை பட்டினியோடே கழித்தார். தனது சிறுநீரையே, தான் கொண்டு வந்த பாத்திரத்தில் பிடித்து குடித்தார்.

அறிவித்த அந்த பத்தாவது நாளும் வந்தது. கோவிலின் வடக்கு கோபுரத்திலிருந்து ஓர் குரல் ஓங்கி ஒலித்தது 'வந்தேமாதரம், பாரத் மாதா கி ஜே' என்ற அந்த குரல் களைப்பையும் மீறி ஓங்கி ஒலித்தது.

வடக்கு கோபுரத்தின் உச்சியில் இந்திய தேசியக் கொடி தன்னாலே உயருகிற அதிசயத்தை அனைவரும் பார்த்தனர். கோவிலுக்கு வந்திருந்த பக்தர்களும் மதுரை மக்களும் இந்த அதிசய நிகழ்வைக் கண்ணார கண்டதுடன் சுற்றுப்புறத்தில் இருந்தோர் இதனை கேள்விப்பட்டு ஓடி வந்து கோவில் கோபுரத்தில் தேசியக்கொடி பட்டொளி வீசி பறப்பதையும் பார்த்து அகமகிழ்ந்தனர்.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

வத்திராயிருப்பு பி. எஸ். பி. பொன்னுசாமி

சுதந்திரத்திற்காக 'நிலை விலங்கு' தண்டனை பெற்றவர்

மதுரை மாவட்டம் பேரையூரில், பி. எஸ். பொன்னாயிரம் பிள்ளை - முத்தம்மாள் தம்பதியின் மகனாக பிறந்தார். காந்தியடிகளை மதுரையில் சந்தித்ததன் விளைவாக, விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் அருகே ரயில் கவிழ்ப்புச் சதி, தந்திக் கம்பிகள் அறுப்பு, ஒரே நாள் நள்ளிரவில் 10 கள்ளுக் கடைகளுக்கு தீவைப்பு போன்றவற்றில், இவரும் இவரது நண்பர்களும் ஈடுபட்டதாக போலீசாருக்குத் தெரிய வந்தது. நள்ளிரவு 2 மணி அளவில், போலீஸ் துணைக் கண்காணிப்பாளர் போலீசாருடன், பொன்னுசாமிபிள்ளை வீட்டுக்குச் சென்று, அவரை அடித்து, ஊரின் மையப் பகுதியான முத்தாலம்மன் தீடலுக்கு இழுத்து வந்தார். பொதுமக்கள் முன்னிலையில் தடியால் தாக்கினார். இதில், பொன்னுசாமி பிள்ளை நெற்றியில் பலத்த காயத்துடன் ரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தார்.

விடிந்ததும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மருத்துவமனைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார். இதற்காக, ஓராண்டு கடுங்காவல் சிறையும், 15 ரூபாய் அபராதமும் இவருக்கு விதிக்கப் பட்டது.

'சட்டமறுப்பு இயக்கம்', 'வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்' ஆகியவற்றில் பங்கேற்று, இருமுறை மதுரை சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

சிறையில் செக்கு இழுத்தார். சிறைக் கஞ்சியில் புழு இருந்ததைப் பார்த்து, சக கைதிகளைத் திரட்டி, உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்தினார். அதற்காக சிறை அதிகாரிகள், பழி வாங்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர்.

'நிலை விலங்கு' தண்டனை அளித்தனர். சுவற்றில் உள்ள இரும்பு வளையங்களில், இவரது கைகளைப் பிணைத்து, நிற்க வைப்பது தான், இத்தண்டனை. காலை 9 மணி முதல் 11.30 மணி வரையும், பிற்பகல் 2.30 முதல் மாலை 5 மணி வரையிலும், இவ்வாறு நின்று கொண்டிருக்க வேண்டும். இத்தண்டனை, 8 நாட்கள் நீடித்தது.

இவரது தியாகத்தைப் பாராட்டி, மத்திய அரசு 'தாமிரப் பட்டயம்' வழங்கி, கௌரவித்தது. 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கப் பொன் விழாவில், அன்றைய தமிழக முதல்வர், சால்வை அணிவித்து கேடயம் வழங்கினார்.

தமது 90 வது வயதில், 1998-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி 29-ஆம் தேதி, வத்திராயிருப்பில், அவரது இல்லத்தில், காலமானார். காந்திய வாதியான இவரது உடல் தகனம், காந்தி நினைவு நாளான ஜனவரி 30-ஆம் தேதி நடந்தது.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

பங்கஜத்தம்மாள்

வேதாரண்யம் உப்பு சத்தியாகிரகத்திற்கு தேர்ந்தெடுத்த நூறு தொண்டர்களை அழைத்துச் சென்றவர்

1919-ல், பஞ்சாப் மாகாணத்தில் நடந்த ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலையில், நூற்றுக்கணக்கான சீக்கியர்கள், பிரிட்டிஷ் தளபதி ஜெனரல் டயர் நடவடிக்கையால், கொடூரமாக சுடப்பட்டு இறந்தார்கள்.

இந்த படுகொலை நிகழ்ச்சியைக் கண்டு துடித்த, பங்கஜத்தம்மாள் தனது கணவர் ஸ்ரீநிவாச ஆழ்வாருடன் இணைந்து, கவிதை வடிவில் சோகமும், வீரமும் இழைந்தோடும் படியாகப் பாடி, மக்கள் மத்தியில் அனுதாபத்தையும், சுதந்திரப் போரின் பால் ஈர்ப்பையும் உண்டாக்கினார்.

1930-ல் ராஜாஜி, திருச்சி முதல் வேதாரண்யம் வரையில், உப்பு எடுக்கும் சத்தியாகிரக பாத யாத்திரையை மேற்கொண்டார். இந்தப் போராட்டத்தில், அவரே நேரில் தேர்ந்தெடுத்த நூறு தொண்டர்களை அழைத்துச் சென்றார்.

வழியில் நடந்த சிரமங்களை, பொறுத்துக் கொண்டு, கைதாகி சிறைப்பட்டு ஓராண்டு திருச்சி சிறையில் கிடந்தார். தேசபக்தர் சுப்பிரமணிய சிவா, சேலம் பாப்பாரப்பட்டியில் தொடங்கிய பாரதாஸ்ரமத்தில், சிவாவின் தொண்டராகச் சேர்ந்து, பணி புரிந்து வந்தார்.

தெருத் தெருவாக தேசியப் பாடல்களை, பஜனையாகப் பாடி, மக்களிடையே சுதந்திர தாகத்தை ஏற்படுத்தினார், அவர் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம், பெரும் வரவேற்பு இருந்தது.

மேடைகளில் ஏறி சுதந்திரப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாகப் பேசி வந்தார். பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிரான காங்கிரசின் எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் கலந்து கொண்டு, மக்கள் மத்தியில் சுதந்திரப் போராட்ட பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டார்.

அதனால், பல முறை கைது செய்யப்பட்டு, சிறை சென்றார். பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி கைது செய்யப்பட்டு, விசாரணையின்றி, இரண்டரை ஆண்டுகள், சிறையில் அடைக்கப்பட்டு இருந்தார்.

சிறையில் அடைபட்டு, ஏழ்மையில் மாண்டு போன பல தேசபக்த குடும்பத்தினர்கள் வரிசையில், இந்த ஏழை பஜனை செய்த குடும்பமும் ஒன்று.

இந்திய சுதந்திரத்துக்குப் பின்னும், நாட்டு மக்கள் வறுமை, வேலையில்லா திண்டாட்டம், சுரண்டல் இவைகளால் தாக்குண்டு வருந்தியதை எதிர்த்துப் போராடினார்.

சுதந்திரப் போர் காலத்தில், கள்ளுக்கடை மறியலிலும், சுதேசிப் பொருட்களை வாங்கு என்று போராடியும் சிறை சென்ற அம்மையார், பதுக்கலை எதிர்த்தும், ஊழலை எதிர்த்தும் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார். 1979 ஜூலை 1-ஆம் தேதி அமரரானார்.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

மதுரகவி பாஸ்கரதாஸ்

உரத்த குரலில் பாடி நடித்து, மக்கள் மத்தியில் விடுதலை உணர்ச்சி மேலிடச் செய்தவர்

மதுரையில் முத்துசாமித் தேவருக்கும், இருளாயி அம்மாளுக்கும், 1892-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் 20-ஆம் நாள் பிறந்தார். இளம் வயதிலேயே கவிதைகள் இயற்றுவதில் ஆர்வமும், ஆற்றலும் இருந்தது. அந்நியரிடம் அடிமைப் பட்டு கிடப்பதை எண்ணி, வருந்தினார். நமது நாடு ஆங்கிலேயரிடமிருந்து விடுபட வேண்டும் என்ற சுதந்திர உணர்வு, அவருக்கு வந்தது.

அவர் இயற்றிய பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் மக்களிடம் புரட்சியைத் தூண்டியது. அவர் எழுதிய தேசபக்திப் பாடல், நாடெங்கும் பரவியது.

மக்கள் அனைவரையும் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களாக மாற்றியது.

தனக்கே உரிய பாணியில், உரத்த குரலில் பாடி நடித்து, மக்கள் மத்தியில் விடுதலை உணர்ச்சி மேலிடச் செய்தார். அதை ஆங்கிலேய அரசு தடை செய்தது. ஆனால் தடையை மீறி பாடினார்.

மன்னர் பாஸ்கர சேதுபதியின் பாசத்திற்கும், அவர் காட்டிய அன்புக்கும், அவர் மீது தான் வைத்திருந்த மதிப்புக்கும் அடையாளமாக தனது பெயரை 'பாஸ்கர தாஸ்' என மாற்றிக் கொண்டார். அன்று முதல் 'மதுரகவி பாஸ்கர தாஸ்' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

1921-இல் செப்டம்பரில் மதுரை வந்த அண்ணல்

காந்தியடிகளை தொடர் வண்டி நிலையத்தில் சந்தித்து, அண்ணலுக்கு மலர் மாலை அணிவித்து, தான் இயற்றிய தேசபக்திப் பாடல்கள் அடங்கிய புத்தகம் ஒன்றையும் அவரிடம் கொடுத்து, அவரின் ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

மதுரகவி பாஸ்கர தாஸ் இயற்றிய பாடல்கள், 'காந்தியோ பரம ஏழை சன்நியாசி', 'பாரத நாடு நமது நாடு', 'தமிழ் நாடு தாய் நாடு', 'சுய ராஜ்ஜியம் அதிகம் தூரம் இல்லை', 'ராட்டிணமே காந்தி கைபாணம்', 'காந்தி ரிஷி நம்மை காத்திடும்', 'சுதந்திர ஜோதி', 'குடியால் வரும் கேடு' போன்ற தேசபக்தி பாடல்கள் மற்றும் நாடகங்களாக 'ருக்மாங்கதன்', 'தேசபக்தி', 'பாணபுரத்து வீரன்', 'பாஸ்கர இராமாயணம்', 'நந்தனார் சரிதம்', 'கந்த லீலை', 'வள்ளி லீலை', 'வள்ளியம்மை சரித்திரம்' போன்ற நாடகங்களையும் எழுதி உள்ளார்.

சுதந்திர இந்தியாவை, தனது பாடல்கள் மூலம், கனவு கண்டார். அவர் கண்ட கனவு நிறைவேறியது. புரட்சிப் பாவலர், தேசப் பாடகர் 1952-ல், பாரதத் தாயின் பாதமலர் அடைந்தார். அவர் மறைந்தாலும், அவர் இயற்றிய பாடல்கள், இன்றும் உயிர்ப்புடன் தான் இருக்கிறது.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

N.M.R. சுப்பராமன்

தனது 100 ஏக்கர் நிலத்தை தானமாக வழங்கியதால் 'மதுரை காந்தி' என போற்றப்பட்டவர்

1905-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் மாதம் 14-ஆம் தேதி, மதுரையில் ராயலு ஜயர் - காவிரி அம்மாள் தம்பதியருக்கு, மகனாகப் பிறந்தார், சுப்பராமன்.

மிகவும் வசதியான, செல்வாக்கான குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ரவீந்திரநாத் தாகூர் உருவாக்கிய கொல்கத்தாவில் உள்ள சாந்தி நிகேதனில், இரண்டு ஆண்டுகள் கல்வி பயின்றார். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில், தீவிரமாக பங்கேற்றார்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கு பெற்று சிறை சென்ற போது, கோவை அவினாசிலிங்கம் செட்டியார், சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை போன்றவர்களின் நட்பு ஏற்பட்டு, ஒன்றாக இணைந்து, பல சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர்.

காந்தியின் சமூக கொள்கைகளைக் குறிக்கும் 'சர்வோதய' திட்டங்களில் பங்காற்றினார்.

தனக்கு சொந்தமான 100 ஏக்கர் விளை நிலங்களை, சர்வோதய சங்கத் தலைவர் வினோபா பாவே வகுத்துக் கொடுத்த திட்டப் படி, ஏழை மக்களுக்கு பூமி தானமாக வழங்கினார்.

வெள்ளையனே வெளியேறு போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதால், சிறைவாசத்தை அனுபவித்தார். மதுரையில் உள்ள மகப்பேறு மருத்துவமனை,

சுப்பராமன் நன்கொடை அளித்த இடத்தில் தான் கட்டப்பட்டு உள்ளது.

மருத்துவ மனையின் கட்டுமானப் பணிகளுக்கும், பல உதவிகளை செய்து உள்ளார். இவரது சேவையைப் பாராட்டி, அந்த மருத்துவ மனைக்கு, அவரது தந்தை பெயரான 'என். எம். இராயலு ஜயர் மகப்பேறு மருத்துவமனை' என பெயர் சூட்டப்பட்டு உள்ளது.

தீண்டாமைக்கு எதிராக 1934-ஆம் ஆண்டு, நாடு முழுக்க காந்தி விழிப்புணர்வு பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டார். காந்தியின் அந்த பயணத்தில், தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டார். பயணத்தின் போது, மதுரை வந்து காந்தி, சுப்பராமன் வீட்டில், இரண்டு நாட்கள், தங்கிச் சென்றார்.

இவரது நினைவைப் போற்றும் வகையில், மத்திய அரசு, இவரது நூற்றாண்டு பிறந்த ஆண்டான 2005-ஆம் ஆண்டு, தபால் தலையை வெளியிட்டு கௌரவப் படுத்தியது.

தேசிய நலனிலும், பொது நலத் தொண்டிலும் ஈடுபட்டவர், 1983-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் 25-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

75
சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

சொர்ணத்தம்மாள்

ஆங்கிலேயரின் சித்திரவதையில், கேட்கும் திறனை இழந்தவர்

மதுரை கடச்சனேந்தலில் வசித்து வந்தவர் சொர்ணத்தம்மாள். சுதந்திர போராட்ட தியாகி மதுரை எஸ். ஆர். என். ஷேசபாகவதரின் மனைவியாகிய இவர், கணவர் பணிபுரிந்த கம்பெனியில் சாதாரண வேலை பார்த்து வந்தார். தனது 26-வது வயதில், சுதந்திரப் போராட்டத்தில், ஈடுபடத் தொடங்கினார்.

விடுதலை போரில் பெரும்பாலும் ஆண்கள் மட்டுமே 'அனுபவித்து'க் கொண்டிருந்த அடி, உதை, சிறை, சித்திரவதை ஆகியவற்றையும் அதற்கு மேலாக அவமானத்தையும் அனுபவித்தவர் சொர்ணத்தம்மாள்.

'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டு, சிறை சென்றார்.

தனது கணவருடன் மறியல் போராட்டத்திற்கு சென்ற போது, 'வந்தேமாதரம்' என உரத்த குரலில், கோஷமிட்டார். அதனால் கோபம் கொண்ட ஆங்கிலேயர்கள், அவரை சிறையில் அடைத்தனர். விடுதலையாகி வெளியே வந்தவுடன், மீண்டும் மறியலில் ஈடுபட்டு, சிறை சென்றார்.

வெளியே வந்தவுடன், 'காந்தியின் உத்தரவே வேத வாக்கு' என கம்பீரமாக சொல்லி, மீண்டும் மறியலில் ஈடுபட்டார். அதனால், மீண்டும் சிறை சென்றார்.

ஒவ்வொரு முறையும், விடுதலைக்குப் பிறகு, மீண்டும் மறியல் செய்து, சிறை செல்வது, அவருக்கு வாடிக்கையாக இருந்தது.

இதனால் கோபம் கொண்ட ஆங்கிலேயப் போலீசார், அவரை கைது செய்து, சிறையில் அடைத்து, தடியால் அடித்தனர். இரவு 11 மணி வரை, காது மடல் கிழிந்து, ரத்தம் வரும் வரை அடித்தனர். இதனால் அவருக்கு சரியாகக் காது கேட்காமல் போனது.

ஒரு கட்டத்தில், அவரின் கதர் சேலையை அவிழ்த்து விட்டு, நீளம் குறைந்த சேலையைத் தந்தார்கள். அவரது உடலை முழுமையாக மறைக்க முடியாது. எனினும் அதை அணிய சொல்லி, கட்டாயப் படுத்தி, அவரை வண்டியில் ஏற்றி, இருட்டான பகுதியில் நிறுத்தி, அங்கேயே அரைகுறை ஆடையுடன் விட்டுவிட்டு சென்று விட்டார்கள்.

இதனால் வெகுண்டெழுந்து, சுதந்திரம் வேண்டி, நிறையப் போராட்டத்தில் மீண்டும் கலந்துக் கொண்டார்.

அந்நியத் துணிகளை மிதித்து, சுதேசிப் பொருட்களை, கதர் ஆடைகளை அணிவதையே வழக்கமாக கொண்டு இருப்பார்.

மதுரை புறநகர் பகுதியில், தெருத் தெருவாக நடந்து சென்று, மக்களிடையே சுதந்திரத்தாகத்தை ஏற்படுத்தினார். சுதந்திர வேள்வியில் ஈடுபட்டு, அடிபட்டு, இரத்தம் சிந்திய வீரத் தியாகி.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சிதம்பர பாரதி

ஆங்கிலேய போலீஸ் மீது தீராவகம் வீசிய விடுதலைப் போராட்ட வீரர்

மதுரையில் உள்ள வடக்கு மாசி வீதியில், ரங்கசாமி சேர்வைக்கும் - பொன்னம்மாளுக்கும் மகனாக, 1905-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் மாதம் ஐந்தாம் தேதி பிறந்தார்.

சுப்பிரமணிய சிவாவின் மேல் கொண்ட அன்பால், சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். சிவா தொடங்கிய பாப்பாரப்பட்டி ஆசிரமத்தில், இரண்டு ஆண்டுகள் தங்கி இருந்தார்.

திலகரின் தலைமையில் இயங்கிய, 'தீவிர எதிர்ப்பு பிரிவில்' வ.உ.சி., சிவா போன்றோருடன் இணைந்து, தீவிரமாக பணியாற்றி வந்ததால், ஆங்கிலேய அரசு குற்றவாளியாகக் கருதி தேடியது.

காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப் பட்டனர். அதனைக் கண்டித்து, காங்கிரஸ் பெண் உறுப்பினர்கள் ஊர்வலம் நடத்தினர்.

அதனால் கோபம் கொண்ட ஆங்கிலேயப் போலீஸ், ஊர்வலம் நடத்திய பெண்களை, கைது செய்து, காட்டுப் பகுதிக்குள், ஆடை இல்லாமல், விட்டனர். அந்த பெண்களுக்கு ஆடை கொடுத்து, மானத்தைக் காப்பாற்றினார், சிதம்பர பாரதி.

இந்தக் கொடுஞ்செயலைத் செய்த போலீஸ் அதிகாரி,

விசுவநாதன் எனப்படும் தீச்சட்டி கோவிந்தன்.

அவரை பழி வாங்குவதற்காக, மதுரை இளைஞர்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து, ஆங்கிலேயப் போலீஸ் விஸ்வநாதன் மீது, தீராவகம் வீசி அலங்கோலப் படுத்தினர். அந்தச் செயலில் ஈடுபட்ட இளைஞர்களில், சிதம்பர பாரதியும் ஒருவர். அதற்காக, அவருக்கு 16 ஆண்டுகள் சிறை தண்டனை கிடைத்தது.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர், அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி உறுப்பினர் ஆனார். 1957-ஆம் ஆண்டு, மானாமதுரை தொகுதியில், சட்டமன்ற தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்றார்.

தனது அரசியல் வாழ்க்கையில், எந்த ஒரு குற்றச்சாட்டிற்கும் ஆளாகாமல் வாழ்ந்தார்.

மத்திய அரசு, தியாகிகளுக்கு வழங்கும் மரியாதைச் சின்னமான 'தாமிரப் பட்டயம்' வழங்கி கவுரவித்தது

தன்னுடைய 82-வது வயதில், 1987-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 30 அன்று, மதுரையில் உள்ள தனது ஆரப்பாளையம் இல்லத்தில், திருவடி சேர்ந்தார்.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

75
சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

மதுரை சண்முகவழி (M.S.) சுப்புலக்ஷ்மி

பாரத தேசத்தின் பெருமைகளை, உலக சங்கீத அரங்கத்தில் புகழ் பெற செய்தவர்

16 செப்டம்பர், 1916 அன்று, தமிழ்நாட்டின் மதுரை மண்ணில் பிறந்தார், தன் ஊர் மற்றும் தாயாரின் பெயரை, தன் பெயருடன் இணைத்துக் கொண்டு, 'மதுரை சண்முகவழி சுப்புலக்ஷ்மியாக' சங்கீத மேடை ஏறினார்.

கலைவாணியின் அருள் மிக்க, குரல் வளம் பெற்ற எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி, பதினொரு வயதிலேயே, தன் கானத்தால், சபையை கரகோஷம் நிரம்ப செய்து, சங்கீத உலகில், தனக்கென்று ஒரு இடத்தைப் பிடித்தார். கோவில்ளில் அரங்கேற்றம் செய்து, லண்டன் கார்னகி ஹால் (London Corneig Hall) வரை, பாடி இருக்கிறார்.

இந்தியாவின் உயரிய குடிமகன் விருதான, 'பாரத ரத்னா' விருது, இசைக்காக முதன் முதலில் பெற்றவர் (1998), எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மி. 'பாரத விபூஷண்' விருது (1975), 'பாரத பூஷண்' விருது (1954), 'சங்கீத நாடக அகாடமி' விருது (1956), 'சங்கீத கலாநிதி' விருது (1968), 'ராமன் மகசேசே' விருது (1974) போன்ற பல மதிப்பு மிக்க விருதுகளையும் பெற்றார்.

எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி, திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானத்தின் 'ஆஸ்தான வித்வான்' ஆனார். இசையில், நிபுணத்துவம் பெற்றதற்காக, பல பல்கலைக்கழகங்கள், அவருக்கு கௌரவ பட்டங்களை

வழங்கின. 1966-ல், ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச் சபையில், இசை நிகழ்ச்சியில் பாட அழைக்கப் பட்டார்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது, தேசத்தின் விடுதலைக்கான துடிப்புடன் இருந்த மக்களின் மனதில், தனது 'வைஷ்ணவ ஜனதோ' போன்ற பாடல்கள் மூலமாக, பக்தி கலந்த உறுதியையும், வெற்றிக்கான நம்பிக்கையும் உணரச் செய்தார்.

சபர்மதி ஆஸ்ரமத்தில், அவரது பஜனைகள், தேசத்தின் மக்களை ஒன்றிணைத்தது. இசை மூலம், வடக்கு மற்றும் தெற்கு பாரதத்தை இணைத்தார். வட இந்தியர்கள், கர்நாடக சங்கீதத்தை கேட்டு, மகிழ் செய்தது மட்டுமல்லாமல், தான் ஒரு தெற்கிந்தியராக இருந்தும், பண்டிட் நாராயண ராவ் வியாஸரிடம் பயிற்சி பெற்ற, 'ஹிந்துஸ்தானி' சங்கீதம் பாடி, பாரத தேசத்தின் கலைகளில், ஒற்றுமையை நிலை நாட்டி, கலைகளை, பெருமை அடையச் செய்தார்.

பக்தியுடன் இறைவனின் நாமத்தையே பாடிக்கொண்டிருந்த, அந்த குரல் வளை, 11 டிசம்பர் 2004 அன்று, நிரந்தரமாக நின்று, தெய்வத்திற்கே சமர்ப்பணம் ஆகி விட்டது.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

சீனிவாச வரதன்

பாரதியின் பித்தன் என மக்களால் அன்புடன் அழைக்கப் பட்டவர்

1896-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் 17-ஆம் தேதி, மதுரையில் பிறந்தார், சீனிவாச வரதன். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட, தன்னை 'ஹோம் ரூல்' இயக்கத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

மதுரை நகர் வீதிகளில், 1919-ஆம் ஆண்டு காலங்களில், அதிகாலையிலேயே 'வந்தே மாதரம்' என கோஷமிடுவார். இவரின் குரலைக் கேட்டவுடனே, சிறுவர்கள் கூட்டமாக ஓடி வருவார்கள், அவர்கள் அனைவரும் பாரதியின் பாடல்களைப் பாடி, மக்களுக்கு உணர்ச்சிகளையும், தேச பக்தியையும் ஏற்படுத்த தெருக்களில் பாடி வருவார்கள்.

சில நேரங்களில், தனியாகவே வெள்ளை உடை அணிந்து, சுதந்திரக் கொடியை ஏந்தி, தேசிய கீதம் பாடிக்கொண்டே செல்வார், அதனால் மக்கள் அவரை 'பாரதிப் பித்தன்' என்றே அன்புடன் அழைத்தனர்.

தனது 17-வது வயதிலேயே, நூலகம் அமைத்து, மக்கள் பயன்படும் விதத்தில், நிறைய புத்தகங்களை வாங்கி வைத்தார். தமிழ் பண்டிதராக வேலை செய்து கொண்டே, தனது எழுத்தின் மூலமாகவும், சொற்பொழிவின் மூலமாகவும், பாடல்கள்

மூலமாகவும், நாடகங்கள் மூலமாகவும், மக்களுக்கு சுதந்திர தாகத்தை ஏற்படுத்தினார்.

காங்கிரசில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு, காங்கிரஸ் அறிவித்த அனைத்து சுதந்திரப் போராட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டு, பல முறை சிறை சென்று உள்ளார். அவர் மனைவி பத்மாஸனி அம்மையார், எல்லா வகையிலும் உறுதுணையாக இருந்து, கணவரைப் போலவே சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு, குடும்ப சகிதமாக சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர்.

வ.உ.சி., சுப்பிரமணிய சிவா, பாரதியார், வ.வே.சு. ஐயர் போன்ற தேச பக்தர்களுடன், நெருங்கிப் பழகினார். பல சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் உடன் தொடர்பில் இருந்தார், அவர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்து, எல்லோரையும் தேச பணியில் ஈடுபட வைத்தவர், தனது 66-வது வயதில், பிப்ரவரி மாதம் நான்காம் தேதி, 1962-ஆம் ஆண்டு, உயிர் துறந்தார்.

மதுரை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

N.R. தியாகராஜன்

எல்லா போராட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டு, அனைத்து சிறையில் இருந்தவர்

தேனி மாவட்டத்திற்கு அருகில் உள்ள லட்சுமிபுரம் என்னும் கிராமத்தில், 1913-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் 14-ஆம் தேதி பிறந்தார்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கேற்றதற்காக, பல முறை சிறை சென்று உள்ளார்.

1931-ஆம் ஆண்டு முதல் 1942-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் புரட்சி வரையிலான, எல்லாப் போராட்டங்களிலும் பங்கேற்றதால், இவர் இல்லாத சிறைச் சாலையே இல்லை என அறியப் பட்டார்.

அலீப்பூர், வேலூர், பாளையங்கோட்டை, திருச்சி என சிறையில் இருந்த நாட்களின் எண்ணிக்கையே அதிகம்.

தேனி நகரத்தில் ஊர் மக்கள் கூடும் இடங்களில், அநியாயக் கட்டணம் வசூலிக்கப் பட்டதைக் கண்டித்து, ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்துப் போராடினார். அதனால், கைது செய்யப் பட்டார். மக்கள் நன்மைக்காக, எல்லாப் போராட்டங்களிலும் பங்கேற்று, சிறை சென்று உள்ளார்.

1939-ஆம் ஆண்டு, சென்னை மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு உறுப்பினராக தேர்ந்து எடுக்கப் பட்டார்.

1942-ஆம் ஆண்டு, வெள்ளையனே வெளியேறு போராட்டத்தின் போது, தலைமறைவாக இருந்து, தீவிரமாக சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்.

காமராஜர் அவர்களின் நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமாக இருந்தார். 1957-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சட்டமன்றத் தேர்தலில், தேனி சட்டமன்ற தொகுதியில் இருந்து, காங்கிரஸ் கட்சி சார்பாக தேர்ந்து எடுக்கப் பட்டார்.

இவரது நினைவைப் போற்றும் வகையில், 'தேனி அரசு மருத்துவமனைக்கு', 'N.R. தியாகராஜன் நினைவு அரசு மருத்துவமனை' என அன்றைய முதல்வர் எம்.ஜி.ஆரால், பெயர் சூட்டப் பட்டது.

அல்லிநகரம் நகராட்சியின், நகர்மன்ற கூட்ட அரங்கிற்கு, 'N.R. தியாகராஜன் நினைவு நகர்மன்றக் கூட்ட அரங்கம்' என பெயரிடப்பட்டு உள்ளது. தேனியில், இவர் பெயரில் ஒரு சாலை உள்ளது.

இவரது நினைவைப் போற்றும் வகையில், தேனி மாவட்டத்தைச் சுற்றி, பல இடங்களில், இவருடைய பெயர் வைக்கப்பட்டு உள்ளது.

சுதந்திரப் போராட்ட வீரராகவும், தமிழக அரசியல்வாதியாகவும் அறியப் பட்டவர், 1969-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் 27-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தேனி

தாய்நாட்டைக் காத்த துறையர்கள்

P.S.K. லட்சுமிபதி ராஜு

'ஹரிஜன சேவா சங்கம்' மூலம் பின்தங்கியவர்களை முன்னேற்றினார்

இளம் வயதில், பள்ளிக்கூட நாட்களிலேயே, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஆர்வம் கொண்டு, பல நிகழ்ச்சிகளில், பாங்கு கொண்டார்.

1930-ஆம் ஆண்டிலேயே, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு, ஆறு மாத சிறைத் தண்டனை பெற்றார். 1942 ஆண்டு வரை, பாதுகாப்புக் கைதியாக சுமார் 1.5 ஆண்டுகள், சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். இவரது சிறைவாசம், அலிப்புரம், பெல்லாரி, சென்னை, தஞ்சாவூர், திருச்சி, பாளையங்கோட்டை, மதுரை முதலிய இடங்களில் கழிந்தது.

காங்கிரஸ் கட்சியில் உறுப்பினராக, நகர கமிட்டி, தாலுகா கமிட்டி, மதுரை மாவட்ட கமிட்டி, தமிழ்நாடு காங்கிரஸ், அகில இந்திய காங்கிரஸ் என படிப்படியாக, எல்லா நிலைகளிலும், பணியாற்றி இருக்கிறார்.

இந்திய சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு, பழனி நகராட்சிக்கு நடைபெற்ற தேர்தலில், 24 வார்டுகளுக்கும், காங்கிரஸ் வேட்பாளர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நிறுத்தினார். இவர்கள் அனைவருமே, மகோன்னத வெற்றி பெற்றது மட்டுமல்லாமல், லட்சுமிபதி ராஜு, நகரசபை சேர்மனாக, ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். இந்த வெற்றியின் காரணமாக, லட்சுமிபதி ராஜுவின் பெருமை, வெளி உலகுக்குத் தெரியலாயிற்று. அப்போது, தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவரான பெருந்தலைவர் காமராஜ், புதுக்கோட்டை காங்கிரஸ் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்த

இளையராஜா விஜயரகுநாத தொண்டைமான் அவர்கள் தலைமையில், லட்சுமிபதி ராஜுவுக்கு ஒரு வெள்ளி வாள் பரிசளித்தார்.

பல நல்ல திட்டங்களை கொண்டு வந்தார். பழனி தாலுகாவில், விவசாயிகளின் கோரிக்கைகளின் படி, கொடைக்கானல்-பழனி ரோடு, விருப்பாச்சி, பரப்பலாறு அணை, பழனி பாலாறு-பொருந்தலாறு அணை, ஆய்க்குடி-வரதமாநதி அணை ஆகிய திட்டங்களுக்காக போராடி, தமிழ்நாடு அரசு மேற்படி திட்டங்களை நிறைவேற்ற அரும்பாடு பட்டார்.

மலைத்தோட்ட விவசாயிகளுக்காக, பல போராட்டங்களை நடத்தினார். அடக்கு முறைகளை எதிர்த்து வெற்றி கண்டவர். இவரது பணிகளை மகாத்மா காந்தி பெரிதும் பாராட்டி இருக்கிறார்.

மத ஒற்றுமைக்காக மிகவும் பாடுபட்டவர். காந்தியடிகளின் அழைப்பை ஏற்று 'ஹரிஜன சேவா சங்கம்' தொடங்கி, நகர துப்புரவுத் தொழிலாளிகள், தையல் தொழிலாளர்கள், கூட்டுறவு சங்க ஊழியர்கள், ஹோட்டல் தொழிலாளர், டாக்சி ஓட்டுனர்கள் ஆகியோரின் வளர்ச்சிக்காக பாடுபட்டார்.

தமிழ்நாடு சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் சங்கத்தின், தலைவராகவும் இருந்தவர்.

திண்டுக்கல்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

விருப்பாட்சி கோபால் நாயக்கர்

கொரில்லா தாக்குதல் நடத்தி ஆங்கிலேயர்களை கதிகலங்க வைத்தவர்

விருப்பாட்சி மண்ணின் மைந்தராகிய கோபால் நாயக்கர், பத்தொன்பதாவது பாளையக்காரராக பதவியேற்று, தன்னைப் போல் தன் சீமை மக்களையும் தன்மானம் மிகுந்த வீரர்களாக மாற்றினார். தமிழகத்தில் உள்ள சிறு, குறு அரசுகளையும் ஒருங்கிணைத்து ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்தார்.

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்டுக் கொன்ற பிறகு, கட்டபொம்மனின் தம்பி ஊமைத் துரை பாளையங்கோட்டை சிறைக்கு உள்ளே பூட்டி வைக்கப்பட்டார். கோபால் நாயக்கர் தலைமையில் வீரசங்கத்தை சேர்ந்தவர்கள் சிறைக்கு உள்ளே புகுந்து, அதிரடிப் போர் நடத்தி ஊமைத்துரையை மீட்டனர். விருப்பாட்சிக்கு வந்த ஊமைத் துரைக்கு விருதும் 6,000 படை வீரர்களையும் தந்து, மீண்டும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கே மன்னராக்கினார் கோபால் நாயக்கர்.

கருமலை அடிவாரத்திலும், அங்கு உள்ள வரதராஜப் பெருமாள் கோவில் வளாகத்திலும், கோபால் நாயக்கரின் புரட்சிப் படையினர் மறைந்து வாழ்ந்தனர். ஆங்கிலேய படையினரை எதிர்த்து நடைபெற்ற கொரில்லா தாக்குதலுக்கு, கோபால் நாயக்கர் தான் காரணம் என்பதை உளவாளிகள் மூலம் அறிந்த திண்டுக்கல் கலெக்டர் பி.ஹர்ஷஸ், அவர் மீது குற்றம் சுமத்தி, சம்மன் அனுப்பினார். ஆனால் கோபால் நாயக்கர், அதனை

ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை. எனவே 1799-ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம் இரண்டாவது சம்மன் அனுப்பி, அவரைச் சரணடையுமாறு மிரட்டியது, ஆங்கிலேய அரசு.

விருப்பாட்சிப் போருக்குப் பின்னரும், நாயக்கரை கண்டுபிடிக்க முடியாததால், அவரது தலைக்கு 20,000 பணம் என ஆங்கிலேயர்கள் விலை வைத்தனர். கோபால் நாயக்கரை காட்டி கொடுத்தால் 20,000 பணம் தரப்படும் என பறைசாற்றினர். பணத்திற்கு ஆசைப்பட்ட சில துரோகிகளால், கோபால் நாயக்கர் காட்டிக் கொடுக்கப் பட்டார்.

04.05.1801 அன்று அவரைக் கைது செய்து, திண்டுக்கல் சிறையில் அடைத்து சித்ரவதை செய்தனர், ஆங்கிலேயர்கள். 05.09.1801 அன்று, திண்டுக்கல் கோபால் சமுத்திரம் என்று அழைக்கப் படக்கூடிய குளத்தின் அருகே, புளியமரத்தில் கோபால் நாயக்கர் தூக்கிலிடப் பட்டார். அதனாலேயே இந்த குளம், 'கோபால் சமுத்திரம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. சாகும் போது கூட, கொஞ்சமும் கலங்காமல் தன் மரணத்தைப் புன்னகையுடன் ஏற்றுக் கொண்ட மாவீரனாக திகழ்ந்தார், கோபால் நாயக்கர்.

திண்டுக்கல்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

கிருஷ்ணம்மாள் ஜெகநாதன்

தனது கணவர் கை ராட்டையில் நூற்ற நூலில் இருந்து, கதர் சேலை நெய்து, திருமணப் புடவையாக அணிந்தவர்

1926-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் மாதம் 16-ஆம் தேதி, திண்டுக்கல் மாவட்டத்தில் உள்ள பட்டிவீரன்பட்டி கிராமத்தில், ராமசாமி - நாகம்மாள் தம்பதிகளுக்கு, மகளாகப் பிறந்தார், கிருஷ்ணம்மாள்.

பட்டிவீரன் கிராமத்தில் உள்ள அரசுப் பள்ளியில், ஏழாம் வகுப்பு வரை படித்தார். பின்னர் மதுரையில், தனது பள்ளிப் படிப்பைத் தொடர்ந்தார். அதன் பிறகு, அமெரிக்கன் கல்லூரியில் படித்தார், மதுரை மாவட்டத்தின் முதல் பட்டதாரி ஆனார்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வி கற்று முடித்த பின்னர், 'காந்தியம் மற்றும் சர்வோதய' இயக்கத்தில் ஈடுபட்டார்.

1942-ஆம் ஆண்டு, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் ஈடுபட்டதால், பல ஆண்டுகள் சிறைவாசம் செய்தார்.

காந்திஜியுடன் பல போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டார். கிராமம் தோறும் சென்று, பெண் குழந்தைகள், மகளிர் நலனுக்காக சுய உதவிக் குழுக்களை நிறுவினார். 'கிராம முன்னேற்றமே, தேச முன்னேற்றம்' என்னும் கருத்தில் உறுதியுடன் இருந்தார்.

சுதேசி பொருட்களான 'கதர் ஆடையை' எப்போதும் பயன்படுத்தி, மற்றவர்களையும் கதராடையை பயன்படுத்த, பிரச்சாரம் செய்வார்.

தனது திருமணத்திற்கு, தனது கணவர் கை ராட்டையில்

நூற்ற நூலில் இருந்து, கதர் சேலை நெய்து, அதுவே திருமணப் புடவையாகவும், பெரிய நூல் சிட்டம், மணமக்கள் கழுத்தில் மாலையாகவும் இருந்தன.

சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர், 1950 மற்றும் 1952 இடையே இரண்டு ஆண்டுகளாக, வினோபா பாவே பூமி தான இயக்கத்தில் மும்முரமாக ஈடுபட்டு, வட இந்தியாவிலேயே தங்கிப் பணியாற்றினார். பாத யாத்திரையாக பல இடங்களுக்கு சென்று வந்தார்.

ஒரே நாளில் 1,040 ஏக்கர் நிலத்தை ஏழை விவசாயிகளின் பெயரில் பதிவு செய்தது உட்பட மொத்தம் 13,500 ஏக்கர் நிலங்களை அதுவும் மகளிர் பெயரில் பெற்றுத் தந்துள்ளார். பல ஏக்கர் நிலங்களைத் தானமாகப் பெற்று, ஏழை விவசாயிகளுக்கு, அந்த நிலங்களை இலவசமாக வழங்கி வந்தார்.

'லாப்டி' என்ற அமைப்பின் மூலம், 'ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு ஏக்கர் நிலம்' வீதம், தானமாக வழங்கினார்.

2020-ஆம் ஆண்டில், 'பத்மபூஷன்' விருது போன்ற, பல விருதுகளைப் பெற்று உள்ளார்.

ஏழைகளின் வாழ்வு உயர, கடும் பணியாற்றுவதையே, தனது வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்.

திண்டுக்கல்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சுப்பிரமணிய சிவா

பாரத மாதாவுக்கு கோவிலைக் கட்ட விரும்பியவர்

திண்டுக்கல் மாவட்டத்தில் உள்ள வத்தலகுண்டில், 1884 அக்டோபர் 4-ஆம் தேதி, ராஜம் ஐயர் என்பவருக்கும் நாகலக்ஷ்மிக்கும் பிறந்தார், சுப்பிரமணிய சிவா.

'ஞானபானு' என்ற பத்திரிக்கையின் ஆசிரியராக இருந்த போது, தேச விடுதலையை மையமாக கொண்ட, பல தமிழ் கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுதினார்.

பால கங்காதர திலகரின் தேச பக்தி சிந்தனையால் ஈர்க்கப்பட்டு, திலகரின் கருத்துகளை பின்பற்றி, புகழ்பெற்ற தேசியவாதியாக மாறினார். மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி மற்றும் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை ஆகியோருடன், நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார், சிவா.

வ.உ.சி. ஏற்பாடு செய்த கூட்டத்தில், சுதந்திரத்திற்கான சொற்பொழிவை ஆற்றியதால், வ.உ.சி., சிவா ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டு, சிறைக்கு சென்று செக்கிழுத்தனர்.

சிவா, ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக மட்டுமல்லாமல், இந்திய மண்ணில் அவர்கள் செய்த ஒடுக்குமுறை மற்றும் இந்தியர்கள் மீது அவர்கள் காட்டிய இன பாகுபாட்டிற்கு (Racial discrimination) எதிராகவும் போராடினார். தொழிலாளர்களின் நலனுக்காகவும், பல போராட்டங்களை முன் நின்று நடத்தினார்.

உண்மை உணர்வை வெளிப் படுத்தும் புலமை மிக்க, சொற்பொழிவு ஆற்றும் திறன் கொண்ட சுப்பிரமணிய சிவா, பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராக போராட, இளைஞர்களை ஊக்குவித்தார். பிரிட்டிஷார், பல முறை அவரை

கைது செய்து, சிறையில் அடைத்தனர். ஆனாலும், இந்திய சுதந்திரத்திற்காக போராடும், அந்த வீரியத்தை, ஆங்கிலேயர்களால் அடக்க முடியவில்லை.

தான் தெய்வமாக வணங்கும் 'பாரத மாதா'வுக்கு, ஒரு கோவில் கூட இல்லை என உணர்ந்து, வேதனை அடைந்த சுப்பிரமணிய சிவா, பாரத மாதாவுக்கு ஒரு கோவில் கட்ட வேண்டும் என்ற லட்சியத்துடன் வாழத் தொடங்கினார்.

தர்மபுரி பாப்பாரபட்டியில் பாரதமாதா கோவில் கட்டுமானத்திற்காக, நன்கொடைகளைப் பெற முடிவு செய்தார். அவர் தொழுநோயால் பாதிக்கப் பட்டதால், ஆங்கிலேயர்கள் அவரை, ரயிலில் பயணம் செய்ய அனுமதிக்கவில்லை. எந்த பொதுப் போக்குவரத்தையும் பயன்படுத்துவதில், அவருக்கு தடை விதிக்க பட்ட போதும், அவர் லட்சியத்திலிருந்து பின் வாங்கவில்லை. மனதைத் தளர விடாமல், 'மனம் இருந்தால் மார்க்கம் உண்டு' என்பதற்கான உதாரணமாக திகழ்ந்து, மன உறுதிக்கு முன் எந்த தடையும் நிற்பதில்லை என்ற எடுக்காட்டாக இருந்து, வழி நிச்சயம் தென்படும் என்ற நம்பிக்கையுடன், நடக்கத் தொடங்கினார்.

தன் உடல் நலம், சீர் குலைந்த நிலையிலும், சென்ற இடம் எல்லாம் விடுதலைக்கான பிரச்சாரம் செய்தவர், 1925 ஜூலை 23 அன்று, இயற்கை எய்தினார்.

திண்டுக்கல்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

R.S. வெங்கடராம ஜயர்

கள்ளுக்கடையை ஒழித்து ஆங்கிலேயர்களுக்கு, வருமானத்தை தடுத்தவர்

1887-ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் 25-ஆம் தேதி, நிலக்கோட்டை அருகே உள்ள மட்டபாறை கிராமத்தில் பிறந்தார். கும்பகோணத்தில் படித்தார். தமிழர்களின் பாரம்பரிய கலைகளான சிலம்பம், மல்யுத்தம், வாள் சண்டை, ஜல்லிக்கட்டு போன்ற வீர விளையாட்டுகளில் அபாரத் திறமை கொண்டவர். அதற்கேற்ற நல்ல உடல் பலமும், ஆஜானுபாகு தோற்றமும் கொண்டு இருந்தார்.

பாலகங்காதர திலகர், வ.உ.சி., பாரதியார் போன்றவர்கள் உடன் நெருங்கிப் பழகினார். 1907-ஆம் ஆண்டு, சூரத்தில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டில், கலந்து கொண்டார். தமிழ், ஆங்கிலம், இந்தி, தெலுங்கு, கன்னடம் என ஐந்து மொழிகளில் புலமை பெற்று இருந்தார்.

தனது மேடைப் பேச்சுகளில், மக்களுக்கு நம்பிக்கை அளிக்கும் வகையில் பேசி, சுதந்திர தாகத்தை மக்களிடையே உருவாக்கினார்.

மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள பல கிராமங்களுக்கும், 1920-ஆம் ஆண்டுகளில் சுற்றுப் பயணம் செய்து, சுதந்திர தாகத்தை மக்களிடையே கொண்டு போய் சேர்த்தார். அதில் பெரும் வெற்றியும் கண்டார்.

1921-ஆம் ஆண்டில், அன்றைய நிலக்கோட்டை தாலுகாவில் இருந்த கள்ளுக் கடைகளை, எவரும் ஏலம் எடுக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கினார். இதன் விளைவாக, சுமார் 30 மைல் சுற்றளவுக்கு, கள்ளுக்

கடைகள் எதுவும் இல்லாத ஒரு சூழல் உருவானது. அதனால், ஆங்கிலேயர்களுக்கு வருமானம் பெரிதும் பாதித்தது.

இவரை கைது செய்தால், சூழ்நிலை மாறி விடும் என நினைத்த ஆங்கிலேயர்கள், 1921-ஆம் ஆண்டு கள்ளுக் கடைகளை கொள்ளை அடித்ததாக, இவர் மீது பொய் வழக்கு போட்டு, ஓராண்டு சிறையில் அடைத்தது.

சிறையில் இருந்து வெளியே வந்த பின்னர், காந்தியின் வழியை பின்பற்றி, உப்பு சத்தியாகிரக போராட்டத்தில், ராஜாஜி உடன் களம் இறங்கினார். இதனால் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டு, ஓராண்டு சிறை தண்டனைப் பெற்றார்.

1932-ஆம் ஆண்டு, 'சட்ட மறுப்பு' இயக்கத்தில், தீவிரமாகக் வேலை செய்ததால், மீண்டும் ஓராண்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். வத்தலகுண்டில், காங்கிரஸ் மாநாடு, 1937-ஆம் ஆண்டு நடந்தது. அதை சிறப்பாக நடத்துவதில் முக்கியப் பங்கு ஆற்றினார்.

ஒவ்வொரு முறை இவர் கைது செய்யப் பட்ட போதும், பொது மக்கள் பல்லாயிரம் பேர், இவரை வணங்கி, இவருக்கு ஆதரவாக கோஷம் போடுவார்கள். இதனால், 'மட்டபாறை சிங்கம்' என மக்களால் அன்புடன் அழைக்கப் பட்டவர், தனது 70வது வயதில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

திண்டுக்கல்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

வள்ளல் பாண்டித்துரை தேவர்

சுதேசி சங்கம் நிறுவ வ. உ. சிக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் கொடுத்தவர்

பொன்னுசாமி - பர்வதவர்த்தினி நாச்சியார் தம்பதிக்கு 1867, மார்ச் 21-ம் தேதி ராமநாதபுரத்தில் பிறந்தார். பெற்றோர் இட்ட பெயர் உக்கிர பாண்டியன். நாடறிந்த பெயரே பாண்டித்துரைத் தேவர்.

மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் அமைத்த அமைப்பாளர்களில் ஒருவரும், தமிழறிஞரும் ஆவார், வள்ளல்பாண்டித்துரைதேவர். நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதல் தலைவராகப் பணியாற்றினார். செந்தமிழ் இதழ் வெளியிடவும், 'கப்பலோட்டிய தமிழர்' வ.உ.சியின் சுதேசிக் கப்பல் விடும் பணிக்கும் பொருள் உதவி நல்கினார்.

ஆங்கிலேய ஆட்சி காலத்தில் அரிய தமிழ் நூல்களைக் கண்டெடுத்து, அவை அழியா வண்ணம் அச்சிட்டு வந்த உ. வே. சாமிநாதையருக்கு உதவும் பொருட்டு, தேவர் அவர்கள், அவரை இராமநாதபுரம் வரவழைத்துக் கௌரவித்து மணிமேகலை, புறப்பொருள், வெண்பா மாலை போன்றவற்றை அச்சிடப் பொருளுதவி செய்தார். தனது ஆசிரியர் ஒருவரான இராமசாமிப் பிள்ளை என்றழைக்கப்படும் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளை மூலம் தேவாரத் தலைமுறை பதிப்பையும், சிவஞான சுவாமிகள் பிரபந்தத் திரட்டையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

திருக்குறள், கம்பராமாயணம் போன்ற நூல்களை ஈட்ட முயற்சித்த போது, அங்காடிகள், நூலகங்கள் மற்றும்

அறிஞர்களின் மனைகளிலிருந்தும் பெற முடியவில்லை. இந்த நிகழ்வு, தேவரின் உள்ளத்தை மிகக் கடுமையாகப் பாதித்தது. பண்டையக் காலம் முதல் தமிழ்ச் சங்கங்கள் கூடிய மதுரை மூதூருக்கும், அங்கு வளர்ந்த தமிழுக்கும் ஏற்பட்ட துன்பியல் நிலையை எண்ணி, அவர் உள்ளம் வேதனையுற்றது. இந்நிலையை மாற்றும் நோக்குடன், மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவத் திட்டமிட்ட தேவர் அவர்கள், தனது திட்டத்தை 1901-ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் சென்னையில் கூடிய மாகாண அரசியல் மாநாட்டில், அவையோர் முன் வேண்டுகோளாக வைத்தார். தலைவராக தேவரே பொறுப்பேற்று, சங்கத்தை கட்டியெழுப்பும் பொருட்டு, அயராது செயல்பட்டார்.

தமிழுக்கு மட்டும் அல்லாது பிற நற்பணிகளுக்கும், பொருளுதவி செய்யும் வழக்கம் உடைய வள்ளலாக வாழ்ந்த தேவர், வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் சுதேசி சங்கம் நிறுவ, ஒரு லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து உதவியது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழின் உயர்வுக்காக உறங்காது உழைத்த உத்தமர், 1911-ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் இரண்டாம் நாள் வள்ளல் பாண்டித்துரைத் தேவர் உயிர் துறந்தார்.

இராமநாதபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

ராமுத் தேவர்

இந்திய தேசிய ராணுவப் பிரிவில் ஒற்றராக பணி புரிந்தவர்

ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள தும்படைக்கா கோட்டை என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார், ராமுத் தேவர். தனது ஏழாம் வயதில், தந்தையுடன் மலேசியாவில் உள்ள பினாங்கிற்கு சென்றார்.

தனது 17-வது வயதில், நேதாஜி அமைத்த இந்திய தேசிய ராணுவப் படைப் பிரிவிற்கு, இளைஞர்களை சேருமாறு, பிரச்சாரம் செய்தார்.

ஆங்கிலேயரை பற்றி ஒற்றறிவதற்கு 'இந்திய ஸ்வராஜ்' என்ற ஒற்றர் பயிற்சி பட்டறை துவங்கப்பட்டது. அந்த பட்டறையில் பயிற்சி பெற்ற வீரர்களை, நீர்மூழ்கிக் கப்பல், பாராகூட் மூலமாக, ரகசியமாக இந்தியாவிற்கு அனுப்பி, ஒற்றறிந்தார்.

ஒரு முறை ஒற்று அறியும் போது, 'சிட்டகாங் காக்ஸ் பஜார்' அருகே, இவருடன் டி.பி. குமரன் நாயர், சேதுமாதவன் என்கிற சங்கரன் நாயர் ஆகியோர் பிடிபட்டனர்.

அலிப்பூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். சிலகாலம் கழித்து, சென்னை சிறைக்கு மாற்றப்பட்டனர். அனைவருக்கும் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப் பட்டது.

மேல்முறையீடு செய்த போதும், அவர்களின் வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப் பட்டது. எனவே அவர் தனது 18 ஆவது வயதில், தூக்கிலிடப் பட்டார். இவர்களது சடலம், சென்னையில் உள்ள ஓட்டேரியில் புதைக்கப்பட்டது.

சிறையில் இருக்கும் போது அவர் தனது தாய்க்கு எழுதிய 'இரவெல்லாம் தூக்கமே இல்லை' என்ற கடிதம், மிகவும் உணர்ச்சிப் பூர்வமானது.

தனது மகனிடம் இருந்து, நீண்ட நாட்களாக கடிதம் வரவில்லை என்றவுடன், மகன் எங்கு உள்ளார்? எனக் கேட்டு, அலிப்பூர் சிறைக்கு, ராமுத் தேவரின் தாயார் கடிதம் எழுதினார்.

என்றோ எழுதிய கடிதத்திற்கு, 'அத்தகைய ஒருவர் இந்த சிறையில் இல்லை' என சுதந்திரம் அடைந்த பின், 1947-ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர் மாதம் 28-ஆம் தேதி, சிறைக் கண்காணிப்பாளரால், பதில் கடிதம் அனுப்பப் பட்டது.

அவரது தாய்க்கு அந்த செய்தி பேரிடியாக அமைந்தது. அவரை நம்பி இருந்த தாயும், மூன்று சகோதரிகளின் வாழ்வும் கானல் நீரானது.

வாழ வேண்டிய வயதில், தனது நாட்டிற்காக வீர மரணம் அடைந்த, ராமுத் தேவர் போன்றோரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை, நாம் என்றென்றும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

இராமநாதபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

வீரத்தளவாய் வெள்ளையன் சேர்வை

நான்கு சேதுபதிகளின் ஆட்சியில், சக்தி வாய்ந்த தலைவராக விளங்கினார்

அந்நியப் படையை முறியடித்து, ராமநாதபுர சீமையிலே, வெற்றி கொடியை ஏற்றினார், வீரத் தளவாய் வெள்ளையன் சேர்வை.

தஞ்சாவூர், மதுரை முதலிய மாவட்டத்தில் உள்ள பாளையக்காரர்களை எல்லாம், ராமநாதபுரத்திற்கு அடங்கியவர்கள் என்று, ஏகோபித்து ஒத்துக் கொள்ளும் படி செய்தார், தளவாய் வெள்ளையன் சேர்வை.

ராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்திற்கு உட்பட்ட, சில பாளையக்காரர்கள் கலகம் செய்தனர். வெள்ளையன் சேர்வையின் வீரத்தின் முன்னே, பல பாளையங்கள் வீழ்ந்தன.

வெள்ளையன் சேர்வை தளவாயாக பணியாற்றிய காலத்தில் தான், ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து, விடுதலை போர் நடத்திய சிவகங்கை சீமை மாமன்னர்கள் மருது பாண்டியரின் தந்தையார் மொக்கை பழநியப்பன் சேர்வையும், ஒரு படைத் தலைவராக, சேது நாட்டுப் படையில் பணியாற்றி வந்தார்.

1738 முதல் 1755 வரை, ராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர், அரசவையில் மந்திரியாக இருந்தவர், வெள்ளையன் சேர்வை.

மருது பாண்டியரின் தந்தையாருக்கு தளவாய் வெள்ளையன் சேர்வை, லட்சிய வீரனாக தோன்றிய காரணத்தால், 1748-இல் தனக்கு முதல் ஆண் குழந்தை

பிறந்த உடன், அதற்கு 'வெள்ளை மருது' என்று பெயரினை வைத்தார்.

மைசூர் மன்னருக்காக, மதுரையை பிடித்துக் கொண்ட 'காப்டன் கோப்' என்ற வெள்ளை தளபதியை விரட்டி, மதுரையை மீட்டெடுக்க, சேது நாட்டின் உதவி கோரப் பட்டது.

1752-ல், தளவாய் வெள்ளையன் சேர்வையும், சிவகங்கை அமைச்சர் தாண்டவராயப் பிள்ளையும், தங்கள் நாட்டு படைகளுடன், மதுரையை ஆறு மாதங்கள் முற்றுகையிட்டு மீட்டனர். இந்த போரில் தான், தளவாய் வெள்ளையன் சேர்வை இறந்து போனதாக, மதுரை தல வரலாறு தெரிவிக்கின்றன.

குழந்தை முத்து ராமலிங்கத்திற்கு முடி சூட்டியவுடன், நான்கு சேதுபதிகள் காலத்தில், தளவாயாக இருந்த வெள்ளையன் சேர்வை, வீரமும், ஆன்மிகப் பணியும் கொண்டவர், தற்போதைய கர்நாடகா வரை சென்று எதிரிகளுடன் போரிட்டு உள்ளார்.

இவரது பெயரில், சத்திரங்கள் உள்ளன. ராமேஸ்வரம் போன்ற புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கு செல்லும் பயணிகள், தங்கிச் செல்லும் விடுதியாகவும், அன்னதானம், பாடசாலை உள்ள இடமாகவும் அது விளங்குகிறது.

இராமநாதபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

முத்து இருளப்ப பிள்ளை

அபாரமான திறமைசாலி, வருமானம் பெருக்கும் அனைத்து வழிகளும் அறிந்த நிர்வாகி

திவான் ஆன பின் முத்து இருளப்ப பிள்ளை அசத்தினார், மிக சரியான சுங்கச் சாவடி வசூல், கிராமம் கிராமமாக ஜாரி மகமை எனும் வரி வசூல், வணிகப் பொருள் வசூல், டச்சுக்காரரிடம் இருந்து வரி என மிக சீரான முறையில் செல்வம் குவித்தார்.

'மகமை வசூல்' என்பது கோவில்கள் திருப்பணிக்கானது, இதனால் இராமேஸ்வரம் திருக்கோயிலின் 3-வது பிரகாரம் சிறப்பாய் முடிந்தது. அந்தத் திருப்பணியில் ஈடுபட்டதற்காக, அவரது திரு உருவத்தை கீழ்க் கோபுர வாசலில் நிறுவி உள்ளதை காணலாம்.

சேது மன்னர்களின் குடும்ப கோவிலான 'திருமருதூர் என்ற நயினார் கோவில்' ஆலயத்தையும் திருப்பணி செய்வதற்கு, சேது மன்னர் இவரை நியமித்தார் என்பதை அங்குள்ள கல்வெட்டு சொல்கின்றது.

வைகையின் நீரை பெருக்கும் திட்டத்தை மன்னர் சேதுபதி, இருளப்ப பிள்ளையிடம் வழங்கினார். வைகையின் மூலம் சென்று, மலையில் அதற்கான வழிகளை தேடினார். அங்கு 'பெரியாறு' எனும் ஆறை கண்டார், அது 5 சிறு ஆறுகளை கொண்டு 56 கி.மீ. ஓடி வந்து, முல்லை எனும் இன்னொரு ஆறை,

6-வதாக இணைத்து, கேரளாவுக்குள் ஓடிக் கொண்டு இருந்தது.

இதனை தடுத்து நிறுத்தி, கீழ்க்கே திருப்பி, வைகையில் கலந்தால் வைகை செழிக்கும் என ஆலோசனை சொன்னார். முதன் முதலில், முல்லைப் பெரியாரை, வைகையில் திருப்பும் வழியினையும், அணை கட்ட வேண்டிய சரியான இடத்தையும் சொன்னார்.

சேதுபதி மன்னர்கள் ஏன் அணை கட்ட முயன்றார்கள் என்றால் கோவில்கள் அமைப்பதும் ஏரி, குளம் வெட்டுவதும் அவர்கள் சேவையாய் இருந்தன.

முத்து இருளப்ப பிள்ளையின் யோசனையை, அந்த நேரத்தில் நிறைவேற்றக் கூடிய சூழ்நிலை அமையவில்லை. காலப் போக்கில், அந்த யோசனையை பின்பற்றியே, பென்னிகுயிக் முல்லைப் பெரியாறு அணையைக் கட்டினார் என, வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

இராமநாதபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

வேலு நாச்சியார்

ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரானப் போரில் வெற்றி பெற்று, 10 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தவர்

இராமநாதபுரம் சாம்ராஜ்யத்தில், கி.பி.1730-ல், மன்னர் செல்லமுத்து சேதுபதி மற்றும் ராணி சுகந்திமுத்தாள் ஆகியோருக்கு மகளாகப் பிறந்தார்.

ஆயுதங்களைக் கையாளும் திறன், வளரி, சிலம்பம், குதிரை சவாரி மற்றும் வில் வித்தைகளையும் கற்றுக் கொண்டார். அரச தம்பதிகள் அவருக்கு பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் மற்றும் உருது போன்ற பல மொழிகளைக் கற்பிக்க ஆசிரியர்களை நியமித்தனர்.

1772-ஆம் ஆண்டு, தனது பதினாறாவது வயதில், சிவகங்கை மன்னர் முத்து வடுகநாதரை மணந்தார். ஆங்கிலேயர்கள், அவரது ராஜ்யத்தின் மீது படையெடுத்து, அவரது கணவரைக் கொன்றனர்.

மருது சகோதரர்கள் அளித்த உதவியால், அவரது படைகள் சிவகங்கை நோக்கி முன்னேறின. ராணி வேலு நாச்சியாரின் கூட்டுப் படைகளின் முன்னேற்றத்தைத் தவிர்க்க ஆற்காடு நவாப், பல தடைகளை ஏற்படுத்தினார். ராணியும், மருது சகோதரர்களும் எல்லாத்தடைகளையும் தாண்டி, முன்னேறினர். இந்த இராணுவத்தின் மூலம், ஆங்கிலேயர்கள் பதுங்கியிருந்த கோட்டையை அடையும் முன்னர், ராணி வேலு நாச்சியார் படிப்படியாக சிவகங்கை மாகாணத்தை மீண்டும் கைப்பற்றினார். ராணி வேலு நாச்சியாரிடம் கோட்டையை உடைக்க எந்த கருவியும் இல்லை. உள்ளே இருந்து கதவுகள் திறக்கப்படாவிட்டால், கோட்டையை கைப்பற்ற முடியாது எனத் தெரிவித்தனர்.

இத்தருணத்தில், 'உடையால் படை'யின் தலைமைத் தளபதியான 'குயிலி' (இது ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான போரில் இறந்த தனது வளர்ப்பு மகளின் நினைவாக வேலு நாச்சியாரால் உருவாக்கப் பட்டது) வாயில்களை உள்ளே இருந்து திறப்பதாக, மகளிர் ராணுவத்தினர் உறுதி அளித்தனர். உறுதி அளித்தபடி, அவரும் அவரது சிறிய விவேகமான படையும் உள்ளே இருந்து வாயில்களைத் திறந்தனர்.

ஆனால் அதனைத் திறப்பதற்காக, குயிலி தன்னையே கொளுத்தி விட்டு, கோட்டைக்குள் இருந்த வெடி மருந்துக் கிடங்கிற்குள் நுழைந்தாள். அவளுடைய துணிச்சலான செயல் மற்றும் தியாகத்தின் விளைவாக, அவர் ஆற்காடு நவாபை தோற்கடித்து, அவரை சிறை பிடித்தார். சிவகங்கை அரண்மனையை மீண்டும் கைப்பற்றி, சிவகங்கை ராஜ்யத்தின் ராணியாக முடி சூட்டினாள். அவருடைய கணவன் மற்றும் அவருடைய விசுவாசமான படை வீரர்களான உடையாள் மற்றும் குயிலி ஆகியோரின் மரணத்திற்கு, தன் வெற்றியை காணிக்கை ஆக்கினார்.

ஆங்கிலேயப் பேரரசருக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி எழுப்பி, போரில் வெற்றி பெற்று, 10 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த முதல் ராணி, வேலு நாச்சியார் ஆவார்.

இராமநாதபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர்

தேசியத்தையும், தெய்வீகத்தையும் தனது இரு கண்களாக பாவித்தவர்

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள 'பசும்பொன்' என்ற சிற்றூரில், 1908-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் 30-ஆம் தேதி பிறந்தார். உக்கிர பாண்டித் தேவர் - இந்திராணி தம்பதிக்கு ஒரே மகன். இவருக்கு ஜானகி என்ற சகோதரியும் இருந்தார்.

மதுரை, ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் குற்ற பரம்பரைச் சட்டம் அமலில் இருந்து வந்தது. இது, தேவரை பெரும் வேதனை அடையச் செய்தது. இந்த சட்டத்தை நீக்குவதற்காக, அவர் ஆதரவு திரட்டத் தொடங்கினார். கிராமம் கிராமமாக சென்று, கூட்டங்களை நடத்தினார்.

தேவரின் தொடர் முயற்சிகளால், குறைந்தது 2000 கிராமங்கள், இந்த சட்டத்தின் கீழ் இருந்த நிலை மாறியது. 1934-ம் ஆண்டு, அபிராமம் நகரில் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டினார், முத்துராமலிங்கத் தேவர்.

1937-ம் ஆண்டு, நடந்த சட்டசபைத் தேர்தலில், ராமநாதபுரம், தொகுதியில் போட்டியிட்டார், தேவர். இதில், பெரும் வெற்றி பெற்றார். 1939-ம் ஆண்டு, காங்கிரஸ் தலைவராக நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் தேர்வு செய்யப் படுவதை, பட்டாபி சீதாராமையா எதிர்த்தார். ஆனால், போஸுக்கு தேவர் முழு ஆதரவு தெரிவித்தார். மேலும், தென்னிந்தியா முழுவதும், போஸுக்காக ஆதரவு திரட்டினார்.

ஆனால், காந்தியின் ஆதரவுடன் போட்டியிட்ட சீதாராமையாவுக்கு பலம் கூடியது. இதனால், போஸ் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவுடன், ராஜினாமா செய்ய நேரிட்டது. இதையடுத்து, பார்வர்ட் பிளாக் கட்சியைத் தொடங்கினார், போஸ். குற்றப் பரம்பரைச் சட்டத்தை, காங்கிரஸ் அரசு நீக்காததால், அதிருப்தியில் இருந்து வந்த தேவர், போஸுக்கு ஆதரவாக செயல்பட்டார். மதுரைக்கு, சுபாஷ் சந்திர போஸ் வந்த போது, மிகப் பிரமாண்டமான கூட்டத்தைக் கூட்டி, வரவேற்பு அளித்தார். தேவருக்கு கூடிய கூட்டத்தையும், அவருக்கு இருந்த செல்வாக்கையும் பார்த்து, காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மிரண்டனர்.

1946-ம் ஆண்டு சென்னை மாகாண சட்டசபைக்குத் தேர்தல் நடந்தது. தேவர் முதுகுளத்தூர் தொகுதியில் போட்டியின்றி வெற்றி பெற்றார். இந்தத் தேர்தலுக்குப் பின்னர், குற்றப் பரம்பரைச் சட்டம் நீக்கப்பட்டது.

1952-ல் நடந்த லோக்சபா மற்றும் சட்டசபைத் தேர்தலில் தேவர், லோக்சபாவுக்கு அருப்புக்கோட்டையிலும், சட்டசபைக்கு முதுகுளத்தூரிலும் போட்டியிட்டு, இரண்டிலும் வென்றார். பின்னர், லோக்சபா தொகுதியை ராஜினாமா செய்து விட்டார். 1963-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் 29-ஆம் தேதி இவ்வுலகை விட்டு மறைந்தார்.

இராமநாதபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சாமிநாத கணேசன்

தனி நபர் சத்தியாகிரகத்தில் 66 நாட்களில் 586 மைல்கள் நடந்தார்

சிவகங்கை மாவட்டம் காரைக்குடி நகரில் பிறந்த சா. கணேசன், தனது தொட்டக்கக் கல்வியை, காரைக்குடி ரெங்கவாத்தியார் நடத்திய திண்ணைப் பள்ளியில் பயின்றார். தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்றார். பின்னர், சமஸ்கிருத மொழியும், ஆங்கிலமும் கற்றார்.

1927 ஆம் ஆண்டு, காந்தியடிகள் காரைக்குடிக்கு வந்த போது, இந்திய தேசிய காங்கிரசில் இணைந்து, காந்தியடிகளுக்கு பணி விடை செய்யும் 'தொண்டர் படை'யின் தலைவர் ஆனார்.

1936 ஆம் ஆண்டு முதல், இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில், தீவிரமாகப் பங்கேற்றார். 1941-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தனி நபர் சத்தியாகிரகத்தில் பங்கேற்றார். அந்த சத்தியாகிரகத்தின் ஒரு பகுதியாக, தில்லியை நோக்கி காரைக்குடியில் இருந்து நடைபயணத்தை மேற்கொண்டார். 66 நாட்களில் 586 மைல்களைக் கடந்து, உத்திரப் பிரதேசத்தில் உள்ள அலிப்பூரை அடைந்த போது, கைது செய்யப்பட்டு, அங்குள்ள சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

1942-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தை நடத்தினார். மாறுவேடத்தில் ஊர் ஊராகச் சென்று, மக்களை சந்தித்து, அப்போராட்டத்தில் ஈடுபடும் படி தூண்டினார். இதனால் அன்றைய ஆங்கிலேயே அரசு இவரை கண்டதும் சுடுவதற்கு ஆணை

பிறப்பித்தது. இவருடைய வீடு அரசால் கூறையாடப் பட்டது. 1962-ஆம் ஆண்டு தேர்தலில், காரைக்குடி சட்டமன்றத் தொகுதியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, 1967-ஆம் ஆண்டு வரை தமிழக சட்டமன்ற உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார். 1968 முதல் 1974-ஆம் ஆண்டு வரை, தமிழகச் சட்ட மேலவை (MLC) உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார்.

கம்பனின் தமிழ்த் திறத்தைப் போற்றும் நோக்கில், காரைக்குடியில் 1939-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் 2-3 ஆகிய நாட்களில், கம்பன் கழகத்தைத் தோற்றுவித்து, கம்பன் திருநாள் கொண்டாடினார். அதன் பின்னர், ஆண்டு தோறும் 'கம்ப ராமயாணத்தை' அரங்கேற்றிய நாளில், 'கம்பன் விழா'க் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்தார். 1968-ஆம் ஆண்டில், 'கம்பன் மணிமண்டபத்தை', காரைக்குடியில் கட்டினார்.

1968-ஆம் ஆண்டில், சென்னையில், இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு நடைபெற்ற போது, தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், இலக்கிய வளத்தையும் வெளிப்படுத்தும் கண்காட்சி, சா. கணேசனின் தலைமையில் அமைக்கப் பட்டது.

சா. கணேசன், 1982-ஆம் ஆண்டு, ஜூலை 28-ஆம் நாள், காரைக்குடியில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

சிவகங்கை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

R.V. சுவாமிநாதன்

குற்றப் பரம்பரை தடுப்புச் சட்டத்தை நீக்க சட்டசபையில் சட்டம் கொண்டுவந்தவர்

1908-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் மாதம் 5-ஆம் தேதி, சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள பாகநேரியில் பிறந்தார்.

1929-ஆம் ஆண்டு, திருமங்கலத்தில் நடைபெற்ற அரசியல் மாநாட்டில், காங்கிரஸ் பிரதிநிதியாக பங்கேற்றார்.

1930-ஆம் ஆண்டு, உப்பு சத்தியாகிரக போராட்டத்திலும்,

1932-ஆம் ஆண்டு, ஒத்துழையாமை இயக்கப்

போராட்டத்திலும், 1942-ஆம் ஆண்டு, வெள்ளையனே

வெளியேறு இயக்கப் போராட்டத்திலும் பங்கேற்று, சிறை

சென்றார். காவல் துறையினரால் பலமான தாக்குதலுக்கு

ஆளானார்.

மகாத்மா காந்தியடிகள், 1934-ஆம் ஆண்டு தமிழகம்

வந்த போது, தனது ஊரான பாகநேரிக்கு அழைத்து

வந்து, தனது இல்லத்தில் தங்க வைத்து, 4000 ரூபாய்

நன்கொடையாக வழங்கினார்.

பட்டியலின மக்கள் ஆலயப் பிரவேசம் செய்ய, பெரிதும்

போராடி, அதில் வெற்றியும் கண்டார்.

தமிழகத்தில் தேவர் வகுப்பு பின் தங்கிய ஜாதியாக

அரசாங்கத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. பிற்பட்ட

இந்த ஜாதியர்தான் தமிழகத்தில் பெரும்பான்மையான

தனிப்பெரும் குழுவாகவும் இருந்தனர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சி

காலத்தில் இந்த வகுப்பினருக்குப் பல கொடுமைகளை

பிரிட்டிஷ் அரசு அளித்து வேட்டையாடியது. இந்த

கொடுமையான குற்றப் பரம்பரை தடுப்புச் சட்டத்தை

நீக்கி இவர்களின் நிலை உயர 1947-48 காலகட்டத்தில் சென்னை சட்டசபையில் சட்டம் கொண்டுவந்து இவர்களின் விடிவெள்ளியாக உருவானார் ஆர்.வி.சுவாமி நாதன்.

நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர், அமெரிக்கா, யுகோஸ்லாவியா, சுவீடன், கனடா போன்ற வெளிநாடுகளில் நடைபெற்ற 'அகில உலக விவசாயிகள் மாநாட்டில்', இந்தியாவின் சார்பாக கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார். பல்லாயிரம் ஏக்கர் நிலத்திற்கு, பாசன வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்.

1946-ஆம் ஆண்டு முதல் 1967-ஆம் ஆண்டு வரை என 3 முறை, சட்டப் பேரவை உறுப்பினராகவும் இருந்தார்.

1948-ஆம் ஆண்டு, 'ஜமீன் இனாம் ஒழிப்புச் சட்டம்' இயற்றப்பட, சட்டப்பேரவைக்கு உள்ளும், வெளியேயும் போராடினார்.

1971-ஆம் ஆண்டு முதல் 1984-ஆம் ஆண்டு வரை, மூன்று முறை நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும், மத்திய விவசாய அமைச்சராகவும் இருந்தார். தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராகவும் இருந்து உள்ளார்.

கிராமப்புற மேம்பாடு, விவசாயத்தோடு நாட்டு விடுதலைக்காக பெரிதும் பாடுபட்டவர், 1984-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 4-ஆம் நாள், இயற்கை எய்தினார்.

சிவகங்கை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

'காந்தி' நாராயணன்

காந்தியால் தமிழில் மோ.க. காந்தி என்று கையெழுத்திட்ட கடிதம் எழுதி பாராட்டப்பட்டவர்

சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள தேவகோட்டையைச் சேர்ந்தவர் நாராயணன். காந்தி மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக, 'காந்தி நாராயணன்' அல்லது 'காந்தி நாவன்னா' என நண்பர்களாலும், ஊர் மக்களாலும் அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார்.

காந்தியின் வழி காட்டுதலில், தானே நூல் நூற்று, கதர் ஆடை அணியும் வழக்கத்தை கொண்டு இருந்தார்.

1934-ஆம் ஆண்டு, காந்தியடிகள் தேவகோட்டைக்கு வந்த போது, வரவேற்புக் குழுத் தலைவராக இருந்த நாராயணன், வெகு சிறப்பாக காந்திக்கு வரவேற்பு அளித்தார். 2600 ரூபாய் மதிப்புள்ள பண முடிப்பை, தேச சுதந்திரத்திற்காக, காந்தியிடம் வழங்கினார்.

காந்தியின் மேல் கொண்ட அன்பால், நாராயணனின் மனைவி சிவகாமி அம்மாள், காந்திக்கு ஒரு வெள்ளித் தட்டும், ஒரு சவரன் தங்கத்தையும், மக்கள் நலப் பணிக்காக வழங்கினார்.

பல்வேறு விடுதலைப் போராட்டங்களில் நாராயணன் அவர்கள் கலந்து கொண்டார். 1934-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 24 - 28 வரையில், பம்பாயில் நடந்த காங்கிரஸ் கட்சியின் மாநாட்டில் பங்கேற்றார்.

மக்களிடையே கதர் ஆடை பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த, பெரிதும் முயற்சி செய்தார். காந்தி, நாராயணனைப் பாராட்டும் வகையில் தன் கைப்படக்

கடிதம் எழுதி, தமிழில் மோ.க. காந்தி என்று கையெழுத்திட்டு அனுப்பினார்.

சுதந்திரத்திற்கு பின்பு, தேவகோட்டை ஊராட்சியின் முதல் தலைவராக பொறுப்பு ஏற்றார். காந்திக்கு மரியாதை செய்யும் விதத்தில், தேவகோட்டையில் உள்ள முக்கிய வீதிக்கு, 'காந்தி தெரு' என பெயரிட்டார்.

மதுரையில் காந்தி அருங்காட்சியகத்திற்கு, காந்தி பயன் படுத்தியப் பொருட்களை, காட்சிக்கு வைப்பதற்காக, சேகரித்துக் கொடுத்தார்.

'காந்தி வழி' பள்ளியை, 1950-ஆம் ஆண்டுகளில் தேவகோட்டை ரயில் நிலையம் அருகே, 'ஆதி நிலையம் ஆதாரப் பள்ளி' என நிறுவினார்.

காந்திநூற்றாண்டுவிழா, 1969-ஆம் ஆண்டுகொண்டாடப் பட்ட போது, காந்தி வாழ்ந்த சபர்மதி ஆசிரமத்தில், அதே குடிலில் தங்குவதற்கு, சில பேர் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டனர். அதில், நாராயணனும் ஒருவர். தனக்கு கிடைத்த மிகப் பெரிய பாக்கியமாக, அதை கருதினார்.

காந்தியக் கொள்கைக்காகவும், இந்திய தேச விடுதலைக்காகவும், தனது இறுதி மூச்சு வரை பாடுபட்டு மறைந்தார்.

சிவகங்கை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

ராம தினமணி செட்டியார்

தேவகோட்டை நீதிமன்றத்தை 'நான் தான் தீ வைத்தேன்' என்று கூறி சிறைக்கு சென்றவர்

தேவகோட்டையில் பிறந்தார் ராம தினமணி செட்டியார், அவரது இயற்பெயர் லெட்சுமணன் செட்டியார்.

தன்னுடைய இளம் வயதிலேயே, நாட்டுப் பற்றுடன் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக, காங்கிரஸ் கட்சியில் ஈடுபாடு கொண்டார்.

தேவகோட்டைக்கு காந்தியடிகள் வருகை தந்த போது, அவரை நேரில் சந்தித்து, பாக்கியம் பெற்றார்.

1942-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 17-ஆம் தேதி, தேவகோட்டை நீதிமன்றம், விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களால் எரியூட்டப் பெற்ற நாளில், தினமணி செட்டியார் அவர்களும் கலந்துகொண்டார்கள். அதற்காக ஆங்கிலேய அரசு, 75 பேரை சுட்டுக் கொன்றது, 300 பேர் காயம் அடைந்தனர்.

அந்தப் போராட்டத்தில், தினமணி செட்டியாரும் ஈடுபட்டு, படுகாயம் அடைந்தார். காவல் துறையினர் வந்து கைது செய்த போது, 'நான் தான் தீ வைத்தேன்' எனக் கூறி, வெள்ளையனே வெளியேறு என கோஷமிட்டு, போலீஸ் ஜீப்பில் ஏறினார்.

அப்போது அவருக்கு, வெறும் இருபத்தி ஐந்து வயது மட்டுமே. அலிப்பூர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

தனது மனைவி, ஆண் குழந்தையை பெற்றெடுத்த போது, சிறையில் இருந்த காரணத்தால், அவரால்

குழந்தையைப் பார்க்க முடியவில்லை. பிறந்த குழந்தை, தனது 2-வது வயதில் இறந்து விட்டது. அந்த குழந்தையின் இறுதி சடங்கில் கூட, அவரால் கலந்து கொள்ள இயலவில்லை.

சிறையில் இருந்த போது, பல துன்பங்களை அனுபவித்தார். சரியான உணவு, தூக்கம் இல்லாததால், உடல் நிலை மிகவும் பாதிக்கப் பட்டது. மூன்றரை வருடம் கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனையில் இருந்து வெளியே வந்தார்.

மத்திய அரசு, 1972-ஆம் ஆண்டு, இவரை கௌரவப் படுத்தி, தாமிரப் பத்திரமும் பாராட்டுப் பத்திரமும் வழங்கி கௌரவித்தது.

சென்னையில் உள்ள காந்தி மண்டபத்தில், இவரது புகைப் படங்களை வைத்து, மாநில அரசும் கௌரவப் படுத்தியது.

தேசிய விடுதலையையும், தேசமக்களின் நன்மையையும் விரும்பிய ராம தினமணி செட்டியார் அவர்கள், 1994-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் மாதம் ஒன்றாம் தேதி, இயற்கை எய்தினார்.

சிவகங்கை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுத்தானந்த பாரதியார்

தேசபக்திப் பாடல்களை இயற்றி, விடுதலை எழுச்சி ஏற்படுத்தியவர்

1897-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 11-ஆம் தேதி, சிவகங்கையில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் வேங்கட சுப்பிரமணியன். தனது இளம் வயதிலேயே, 'சுத்தானந்தம்' என்ற ஞானி ஒருவரால், தீட்சை பெற்றார். நிறைய நூல்களைக் கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில், நூலகராகவும், உயர் நிலைப் பள்ளி ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்தார்.

ராமேஸ்வரத்தில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு நடந்து சென்று கலந்து கொண்டார். வ.வே. சு. ஐயர் அவர்கள் நடத்திய, 'பாலபாரதி' என்ற இதழ் பணியில், ஆர்வத்துடன் செயல்பட்டார். புதுச்சேரியில், மகாகவி பாரதியார் உடன் பலமுறை சந்தித்து, உரையாடி உள்ளார். பின்னர், தனது ஆசிரியப் பணியை விட்டு விலகி, 'கதர் ஆடை'யை பரப்பும் செயலில் ஈடுபட்டார்.

அரவிந்தர் ஆசிரமத்தில் தங்கி, 'அரவிந்தப் பிரகாசம்', 'கவிக்குயில் பாரதியார்', 'வீரகவி தாகூர்', 'பெரியோர் வரலாறு' போன்ற பல நூல்களை இயற்றி உள்ளார்.

காந்தியடிகள் சென்னை வந்த போது, அவரை வரவேற்கும் குழுவில் இடம் பெற்று, காந்தியின் 'கிராம சேவை'யைப் பற்றி உரையாடி உள்ளார். நேதாஜியுடன்

நேரடித் தொடர்பில் இருந்தார். திரு.வி.க. வுடன் இணைந்து, 'கதர்பிரச்சாரம்', 'மதுவிலக்கு', 'தீண்டாமை ஒழிப்பு' போன்ற பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டார்.

உலக அளவில் விடுதலை சிந்தனைகள் கொண்ட படைப்புகளை, தமிழில் மொழி பெயர்த்து உள்ளார். சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, இத்தாலி என பல மொழிகளில் புலமை பெற்றவர்.

ஆரிய சமাজத்தை நிறுவிய தயானந்தரைக் குறித்து, 'தயானந்த ஜோதி' என்ற நூலை இயற்றி உள்ளார். 115 தேசபக்தி பாடல்களைத் தொகுத்து, 'தேசிய கீதம்' என்ற நூலை வெளியிட்டு உள்ளார். 'பராசக்தி' என்று மகா காவியத்தைப் படைத்தார்.

அவரது பல ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள், இன்னும் அச்ச ஆகாமலே இருக்கின்றது. விடுதலை எழுச்சிக்கு வித்திட்ட, முக்கியமான தலைவர்களில் ஒருவர், யோகி சுத்தானந்த பாரதியார்.

சிவகங்கை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

மருது சகோதரர்கள்

ஆங்கிலேயர்களுடைய ஆட்சிக்கு எதிராக சுதந்திரப் பிரகடனத்தை அறிவித்தவர்கள்

1748-ஆம் ஆண்டில், டிசம்பர் 15-ஆம் தேதி உடையார் சேர்வை என்ற மூக்கையா பழனியப்பனுக்கும், ஆனந்தாயி என்ற பொன்னாத்தாளுக்கும் மகனாக, இன்றைய விருதுநகர் மாவட்டம், நரிக்குடிக்கு அருகில் உள்ள முக்குளம் என்ற கிராமத்தில், பெரிய மருது பிறந்தார். 5 ஆண்டுகள் கழித்து 1753-ல் சின்ன மருது பிறந்தார்.

ஆற்காடு நவாப்பிற்கும், ஆங்கிலேயர்களுக்கும் எதிராக படை தீரட்டிய மருது சகோதரர்கள், கட்டபொம்மன் தலைமையில், இணைப்பை ஏற்படுத்தினார்கள். ஊமைத் துரையும், சின்ன மருதுவும் நெருக்கமான நண்பர்களானார்கள். சிவகங்கை காட்டுப் பகுதி கிராமங்களில் மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்த மருது சகோதரர்கள், சுதந்திரப் படையைத் தீரட்டினார்கள்.

1772-க்குப் பிறகு, காட்டில் மறைந்து வாழ்ந்த மருது சகோதரர்கள், தமது கிளர்ச்சியை, 1779-ல் தொடங்கி ஆற்காடு நவாப், தொண்டைமான் மற்றும் கும்பினியர்களின் படைகளை வெற்றி கொண்டு, 1780-ல் சிவகங்கைச் சீமையை மீட்டு, வேலு நாச்சியாரை மீண்டும் அரியணையில் அமர்த்தினர்.

இந்தப் போரில், பெரிய மருது, மணலூர் வாயிலிலும், தளபதி சந்தனம் சேர்வை பூவந்தி வாயிலிலும், வேலு நாச்சியார் மேலூர் வாயிலிலும் முகாமிட்டு போரிட்டனர்.

காளையார் கோவில் அருகே உள்ள சருகனியில், தேர் செய்து கொடுத்தார்கள். கட்டபொம்மன் ஆங்கிலேயரால் தூக்கிலிடப் பட்டார். அதற்குப் பிறகு, ஊமைத்துரைக்கு, சின்ன மருது அடைக்கலம் தந்தார். அதற்காகவே, 1801-ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயர்கள், சிவகங்கை மீது தாக்குதல்களை தொடுத்தனர்.

1801-ஆம் ஆண்டில் ஜூன் மாதம் 10-ஆம் தேதி, ஸ்ரீரங்கம் கோவிலில் நின்று கொண்டு, ஆங்கிலேயர்களுடைய ஆட்சிக்கு எதிராக சுதந்திரப் பிரகடனத்தை அறிவித்தார்கள்.

முதலில் ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து போராடி, 3 மாவட்டங்களை மருது சகோதரர்கள் மீட்டனர். மருது பாண்டியர்களுடைய போர் திறமையை அடக்குவதற்காக, ஆங்கிலேயர்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து அதிகமான படை பலத்தைப் பெற்று வந்ததாக, ஒரு வரலாற்று செய்தி உண்டு.

ஆங்கிலேயர்களால் கைது செய்யப்பட்டு, 1801-ஆம் ஆண்டில், அக்டோபர் 24-ஆம் தேதி தூக்கிலிடப்பட்ட மருது சகோதரர்கள், அவர்களது விருப்பப்படி, காளையார் கோவில் கோபுரத்திற்கு எதிரே, அடக்கம் செய்யப் பட்டனர்.

சிவகங்கை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சின்ன அண்ணாமலை

உளர் மக்களை ஒன்று தீரட்டி, போலீசாரையே அதிர வைத்தவர்

1920-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் மாதம் 18-ஆம் தேதி, சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள காரைக்குடியில் பிறந்தார், சின்ன அண்ணாமலை.

1942-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் மாதம் ஒன்றாம் தேதி 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டு, தனது மேடைப் பேச்சால், ஆங்கிலேயர்களின் அடாவடித் தனத்தை மக்களுக்கு எடுத்து உரைத்தார். தேவகோட்டையில் பொதுக் கூட்டத்திற்கு, ஆங்கிலேய அரசு தடை விதித்து இருந்தது.

சுதந்திரப் போராட்டக் காலங்களில், தனது எழுத்து மற்றும் சொற்பொழிவின் மூலமாக, மக்களை எழுச்சி பெற வைத்தார். தடையையும் மீறி சின்ன அண்ணாமலை பேசியதால், போலீசார் அவரை நள்ளிரவில் கைது செய்தனர். அப்போதும் போலீசாருக்கு எதிராக கண்டன கோஷம் எழுப்பினார். அதனால் கைகளில் விலங்கு மாட்டினர்.

அதிகாலையில் தகவல் அறிந்த பொது மக்கள், காவல் நிலையம் முன்பு திரண்டனர், ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர், அவரை விடுதலை செய்யக் கோரி கண்டனக் குரல் எழுப்பினர், பேருந்தை தீ வைத்து எரித்தனர், நீதிமன்ற

வளாகத்தையும் தீயில் எரித்தனர். போலீசார், மக்களை அடக்க துப்பாக்கியால் சுட்டனர். இதில், பலர் செத்து மடிந்தாலும், கூட்டம் மட்டும் கலையவில்லை.

தங்கள் கைகளில் கொண்டு வந்திருந்த அரிவாள், கோடாரி, கடப்பாறை போன்ற ஆயுதங்களை வைத்து, சிறையை உடைத்து, சின்ன அண்ணாமலையை வெளியே கொண்டு வந்தனர்.

பொது மக்களை அடக்க, அதிக அளவில் போலீசார் குவிக்கப்பட்டனர். சுற்றி வளைத்த போலீசார், பொது மக்களை நோக்கி சரமாரியாக சுட்டனர். அதில் நூற்றுக்கணக்கானோர் உயிர் இழந்தனர், பலர் படுகாயம் அடைந்தனர்.

தனது குடும்பத்தினரையும், நண்பர்களையும் கடும் சித்திரவதை செய்ததால், மனம் வருந்திய சின்ன அண்ணாமலை, போலீசாரிடம் சரண அடைந்தார். அவருக்கு சிறை தண்டனை விதிக்கப் பட்டது.

கடும் சித்திரவதைக்கு ஆளான சின்ன அண்ணாமலை அவர்கள், தனது 60-வது வயதில், 1980-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் 18-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

சிவகங்கை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

தீரர் சத்தியமூர்த்தி

வங்காளம் பிரிக்கப்பட்டபோது, மாணவர்களை ஒன்று திரட்டி கண்டன கூட்டம் நடத்தியவர்

1940-களில் சென்னையில் கடும் தண்ணீர் தட்டுப்பாடு. அப்போது சென்னை மாநகராட்சி தலைவராகப் பணியாற்றியவர், தண்ணீருக்காக மக்கள் கஷ்டப்படுவதையும், கண்ணீர் விடுவதையும், பொறுத்துக் கொள்வதற்கு இயலவில்லை. அதன் விளைவாக உருவாக்கப் பட்டதுதான் பூண்டி நீர்தேக்கம்.

அப்படிப்பட்ட நீர்தேக்கத்தை உருவாக்கி சென்னை மக்களின் தண்ணீர் கஷ்டத்தை தீர்த்தார். அவர்தான் சுந்தர சாஸ்திரி சத்தியமூர்த்தி. இவரின் நினைவாக பூண்டி நீர்தேக்கத்திற்கு 'சத்தியமூர்த்தி சாகர் நீர்தேக்கம்' என பெயரிடப்பட்டது.

சத்தியமூர்த்தி புதுக்கோட்டை திருமயம் என்ற ஊரில் பிறந்தவர். சொந்த ஊரில் பள்ளிப் படிப்பை முடித்தார். பின்னர் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, வங்காளம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அதை எதிர்த்து தனது சக மாணவர்களை ஒன்று திரட்டி ஒரு கண்டன கூட்டம் நடத்தியுள்ளார்.

1942-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற 'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்திற்காக கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். காந்தியடிகளின் உப்பு சத்தியாகிரகத்தை தமிழகத்தில் முன்னின்று நடத்தி, கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

ஒருமுறை, காந்தியடிகள் தனிநபர் சத்தியாகிரகப் போராட்டம் நடத்த வேண்டும் என முடிவு செய்தார்.

அதில் ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் ஒரு தலைவரை கலந்து கொள்ளச் செய்வது என்றும் தீர்மானித்தார். தமிழகத்தில் அந்தச் சத்தியாகிரகத்தை நடத்துவது சத்தியமூர்த்தி என காந்தியடிகள் முடிவு செய்தார்.

ஒரு பல்கலைக் கழகத்தின் கௌரவமிக்க மிக உயரிப் பதவியைக் கூட, நம் நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக, துச்சமென நினைத்து உதறித் தள்ளியவர்.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற போது காமராஜர், முதலில் சத்தியமூர்த்தி வீட்டுக்குச் சென்று, சுதந்திரக் கொடியை ஏற்றி, தன்னுடைய குருவின் மீது கொண்ட பக்தியை வெளிப்படுத்தினார்.

தமிழக முதலமைச்சராக பதவியேற்ற காமராஜர், முதலில் சத்தியமூர்த்தி வீட்டுக்கு சென்று, அவருடைய புகைப்படத்திற்கு மாலை அணிவித்து மரியாதைச் செலுத்தினார்.

ஆங்கிலேய அடக்குமுறைக்கு எதிராகத் தொடர்ந்து குரலெழுப்பியதின் காரணமாகச் சிறையில் தள்ளப்பட்டு சித்திரவதைக்கு ஆளான சத்தியமூர்த்தி, 1943, மார்ச் 28-ஆம் தேதி, சென்னை மருத்துவமனையில் தன்னுடைய 55 வது வயதில், சுதந்திர இந்தியாவின் விடியலைக் காணாமலே, நம்மிடமிருந்து விடைபெற்று விட்டார்.

புதுக்கோட்டை

தூய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

வைத்தியநாத ஐயர்

பட்டியல் இனச் சகோதரர்களின் தந்தை

தம் உயிரையும் துச்சமாக எண்ணி பணி புரிந்தவர் தான், பழம்பெரும் தேசபக்தரும், தியாகியுமான மதுரை மாநகர் தந்த மாணிக்கம், பிரபல வழக்கறிஞர் ஏ. வைத்தியநாத ஐயர்.

1890-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 16-ஆம் தேதி, புதுக்கோட்டையில் பிறந்த வைத்தியநாத ஐயர், இளமையில் சிறந்த மாணவராகத் திகழ்ந்தார். அதனால், அவர் தமக்குக் கிடைத்த உதவிப் பணத்தைக் கொண்டு, தமது கல்லூரி மற்றும் சட்டப் படிப்பையும் முடித்து, சிறந்த வழக்கறிஞராக விளங்கினார்.

சென்னை பிரசிடென்ஸி கல்லூரியில் படிக்கும் போதே, அந்த நாளில் எழுந்த சுதந்திரக் கனல், இவரையும் பற்றி இழுத்தது. சென்னை மொனாக் கடற்கரை 'திலகர்' அரங்கத்தில் நிகழ்ந்த, தேசபக்தர் விபின் சந்திரபால் அவர்களின் கூட்டத்திற்குச் சென்றார்.

அவர் உள்ளத்தில் புகைந்துக் கொண்டிருந்த தேசியக் கனல், ஜ்வாலையுடன் வீசத் தொடங்கியது. குறிப்பாக 'தீண்டாமை ஒழிப்பு', 'பட்டியல் இனத்தவர் முன்னேற்றம்' இவைகளுக்காகவே, தமது வாழ்வின் முழுமையுமே அர்ப்பணித்தார்.

ராஜாஜி சென்னை மாகாண முதலமைச்சராக பொறுப்பேற்ற போது, வைத்தியநாத ஐயரை அழைத்து,

மதுரையில் மீனாட்சி அம்மன் கோவிலில், பட்டியல் இனத்தவர் ஆலயப் பிரவேசத்தை, நடத்திச் சிறப்பிக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார்.

அதன்படி அமைச்சர் கக்கன் மற்றும் பல பட்டியல் இன சகோதரர்களுடன், மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று அம்பாளைத் தரிசித்தார்.

தமது வாழ்வின் கடைசி நாள் வரை, 'பட்டியல் இன சேவா சங்கத்தின்' தலைவராக விளங்கிய இவரை, "பட்டியல் இனச் சகோதரர்களின் தந்தை" என்றே மக்கள் பெரிதும் பாராட்டினர்.

தமது வாழ்நாள் முழுவதும் தேசநலன், மற்றும் 'பட்டியல் இன மக்களின் தொண்டு' என, மிகுந்த வைராக்கியமான எண்ணத்தோடு, தூய்மையாக தன் வாழ்க்கையை நடத்தினார்.

1955-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி 25ல் அமரரானார். மதுரை என்றாலே, எல்லோருக்கும் அருள்மிகு மீனாட்சி அம்மன் திருக்கோவில் என்பது நினைவுக்கு வருவது போல், வரலாற்றை அறிந்தவர்களுக்கு, தியாகப் பெருந்தகை ஏ. வைத்தியநாத ஐயர் பெயரும், நீங்காத இடம் பெற்று உள்ளது என்றால், அது மிகையன்று.

புதுக்கோட்டை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

எருக்கூர் நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி

பாரதமாதா சங்கம் மூலம் இளைஞர்கள் மத்தியில் சுதந்திர உணர்வை ஏற்படுத்தியவர்

நாடு சுதந்திரம் அடையும் வரை, திருமணம் செய்ய மாட்டேன் என, 16 வயதிலே, வைராக்கியமாய் 'பிரம்மச்சாரியம்' ஏற்று, நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி என்றானார்.

இவருக்கு 20 வயதை நெருங்கிய பொழுது தான், வ.உ.சி. கப்பல் விட்டார், அதற்கு தன்னால் ஆன உதவி எல்லாம் செய்த நீலகண்டன், அந்த கப்பலுக்கான பங்குகளை திரட்டி கொடுத்தார். அந்த நேரம் ஆஷ் துரை வந்து, மாபெரும் கொடுமைகளை செய்து, வ.உ.சி.யினை வீழ்த்தியதும், அதனால் வாஞ்சிநாதன் ஆஷ் துரையினை கொன்றார்.

வாய்ப்புக்காக காத்திருந்த ஆங்கிலேய அரசு, 14 பேரை கைது செய்தது. அந்த 14 பேரும், 21 வயதுக்கு கீழ் பட்டவர்கள். வாஞ்சிநாதனை அடுத்த முதல் குற்றவாளி, நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி. 7 ஆண்டு சிறை என தீர்ப்பளித்தார், நீதிபதி. சிறையில் கடும் தண்டனை கொடுக்கப் பட்டது, தண்டனை முடிந்து, பாரதியாரை பார்க்க வந்த பொழுது தான், பாரதி மரணித்தார், பாரதிக்கு கொள்ளி வைக்கும் உரிமை, நீலகண்டனுக்கு வழங்கப் பட்டது.

1928-ல், இரண்டாம் சுதந்திர போராட்டத்தை, தன் 28-ம் வயதில் தொடங்கினார், நீலகண்டன். மீண்டும்

கைது செய்த ஆங்கிலேய அரசு, அப்போதைய இந்தியாவும் இன்றைய பாகிஸ்தானுமான முல்தானிலும் மற்றும் பர்மாவிலும் சிறை வைத்தது.

மிக இளம் வயதிலே, 12 ஆண்டுகள், சிறையில் கழித்து விட்டு, 1933-ல் வெளிவந்த அவருக்கு, கள சூழல் முழுக்க மாறி இருந்ததை உணர முடிந்தது.

வ.வே.சு அய்யர், சேரன்மகாதேவி பக்கம் ஆசிரமம் அமைத்தது போல், நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி, மைசூர் அருகே சென்னகிரியில், ஒரு ஆசிரமம் அமைத்து தங்கினார். முழு துறவி கோலத்தில் மாறி, தியானம், தவம் என முழுக்க, துறவியாய் மாறினார், அவரை சந்திக்க காந்தியும் வந்தார்.

மலை மேல் இருந்து இறங்கி வந்த நீலகண்டன், மக்கள் எழுச்சி ஏற்படாமல் எதுவும் மாறாது, மாறினாலும் நிலைக்காது என சொல்லி, காந்தியினை ஆசீர்வதித்து விட்டு சென்றார்.

'ஆன்மீக எழுச்சியே தேசத்தை மாற்றும்' என நினைத்து, சன்னியாசியாய் மாறி, 'ஸ்ரீ ஓம்காரானந்த சுவாமி' என, பெயர் மாற்றி, தியானம், வழிபாடு என யோகியாக மாறினார்.

மயிலாடுதுறை

தாய்நாட்டைக் காத்த துறையர்கள்

நாகப்பன் படையாட்சி

மகாத்மா காந்தியின் அன்புக்கு பாத்திரமானவர்

மயிலாடுதுறை அருகில் உள்ள பூம்புகார் அடுத்த கீழ் பெரும் பள்ளத்தில், 1891-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார், நாகப்பன் படையாட்சி.

கூலித் தொழிலாளியாக, தென் ஆப்ரிக்காவில் வேலை பார்த்தார். 1906-ஆம் ஆண்டு, தென்னாபிரிக்காவில் கொண்டு வரப்பட்ட 'ஏசியாட்டிக் பதிவு' சட்டத்தின் படி, தங்களுடைய பெயரை பதிவு செய்யக் கூடாது என, காந்தியடிகள் சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். அந்த சட்டத்தை எதிர்த்து, மகாத்மா காந்தி அவர்கள் கடுமையாகப் போராடினார்.

காந்தியடிகளின் தலைமையை ஏற்று, அந்தப் போராட்டத்தில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டு போராடியதில், சிறைவாசம் பெற்றார். 1909-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் மாதம் 21-ஆம் தேதி, தனது 18 வது வயதில், 10 நாள் கடுங்காவல் தண்டனையில் சிறையில் இருந்தார்.

சிறைக் காவலர்களால் கடுமையாக தாக்கப் பட்டதன் விளைவாக, சிறை வாசம் முடிந்து வெளியேறிய போது, உடம்பு முழுக்க பலத்த காயங்களுடன் காணப் பட்டார்.

சிறையில் இருந்து வெளியேறிய சில நாட்களிலேயே, ஜூலை மாதம் ஆறாம் தேதி, 1909-ஆம் ஆண்டு மரணத்தை தழுவினார்.

அவரின் மறைவு செய்தியைக் கேட்ட மகாத்மா காந்தியடிகள் மிகவும் வேதனைப் பட்டார்.

1914-ஆம் ஆண்டு, மகாத்மா காந்தியின் சகோதரர் ஒருவர் இறந்தார். அதற்கு பலரும், துக்கம் விசாரித்து கடிதம் எழுதினர். அதற்கு பதில் கடிதம் எழுதிய காந்தி அவர்கள், நாகப்பனின் மரணத்தை விட, என் சகோதரர் மரணம் வலி மிகுந்ததாக இல்லை என குறிப்பிட்டார். அதன் மூலம், நாகப்பன் மீது காந்தியின் மதிப்பை உணர முடியும்.

1914-ஆம் ஆண்டு, தென்னாபிரிக்காவில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்ட காந்தியடிகள், நாகப்பன் கல்லறைக்கேச் சென்று, அவரைப் பற்றி கூறி, அவரது தியாகத்தை நினைவு கூர்ந்து பேசினார்.

நாகப்பன் படையாட்சி நினைவாக, தென் ஆபிரிக்காவில் நினைவுத் தூண் ஒன்று உள்ளது.

மயிலாடுதுறை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை

சாதாரணக் கைதிகளையும் தேசபக்தர்களாக மாற்றியவர்

வேதாரண்யத்தில் பிறந்தவர் சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை. அன்றாடம் சமையலுக்குப் பயன்படுத்தும் சாதாரண உப்புக்கு ஆங்கிலேயர் வரி விதித்தனர். இதனை எதிர்த்து காந்தியடிகள் 1930-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 12-ஆம் தேதி தனது சபர்மதி ஆசிரமத்திலிருந்து தமது தொண்டர் படையுடன் 'தண்டி' என்ற இடத்தில் உப்பை அள்ள தனது பயணத்தை மேற்கொண்டார்.

வடக்கே காந்தியடிகள் நிகழ்த்திய 'தண்டி யாத்திரை' யைப் போலவே, தமிழ்நாட்டிலும் 'உப்புச் சத்தியாகிரகப் போராட்டம்' நடத்தும் பொறுப்பை ராஜாஜி ஏற்றார். பல உப்பளங்களுக்கு உரிமையாளரான சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்களே, இப்போராட்டத்தை முன்னின்று நடத்தினார்.

வேதரத்தினம் பிள்ளையின் மனம் ஆன்மீகத்திலும், தேசியத்திலும் ஈடுபடத் தொடங்கியது. தாயுமானவர் பாடல்கள், இராமாயணம், பகவத்கீதை, திருக்குறள் இவைகளை ஆழ்ந்து படித்தார். காந்தியடிகளின் நூல்களே இவரைத் தேசப் பணியில் ஈடுபடத் தூண்டியவை.

ஒரு சமயம் பம்பாய்க்குச் சென்றவர், அச்சமயம் மகாத்மா காந்தியடிகளின் பிரசங்கங்களைக் கேட்ட பின்னர், அவரது சுதேசி இயக்கத்தினால் உந்தப்பட்ட இளம் வாலிபரான வேதரத்தினம் பிள்ளையின் மனதிலும், சுதந்திரம், சுதேசியம் இவையிரண்டும் ஆழமாக வேரூன்றின.

மீண்டும் வேதாரண்யத்திற்கே திரும்பிய அவரது மனம், நாடு சுதந்திரம் பெற காந்திய வழியையே பெரிதும் விரும்பியது. இதனால் வேதரத்தினம் பிள்ளை 'காந்திஜியே

என் தூதுவர்! தேசமே எனது சுகமும் துக்கமுமாகும்!' என்ற தத்துவ அடிப்படையிலேயே வேதாரண்யத்தில் காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் கொள்கைகள் பரவவும், அதனால் மக்கள் விழிப்புணர்வு அடையவும் பெரிதும் விரும்பினார்; தீவிர பிரச்சாரங்களில் இடைவிடாமல் பாடுபட்டார். வேதாரண்யத்தைத் தவிர தமிழகத்தில் பல இடங்களில் இவரது மேடைப் பிரசங்கங்கள் ஆங்கிலேய ஆட்சியை எதிர்த்து எதிர்ப்புக் குரலைத் தெரிவித்தன.

தேசவிடுதலைச்சகான போராட்டங்களில் ஈடுபட்ட சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை நான்கு முறை சிறை தண்டனையை ஏற்றார். சிறையில் தன்னுடைய சக கைதிகளுக்கு ஆன்மீக விஷயங்களோடு, தேசியத்தைப் பற்றியும் மிக எளிய முறையில் பிரசங்கங்களைச் செய்ததினால், அரசியல் கைதிகளோடு சாதாரணக் கைதிகளும் நாட்டுப்பற்றில் வெகு தீவிரம் அடைந்தனர்.

'வெள்ளையனே வெளியேறு!' போராட்டத்தில் மகாத்மா காந்திஜியும், அவரது துணைவியார் கஸ்தூரிபா காந்திஜியும் சிறையில் அடைக்கப் பட்டனர், பின்னர் கஸ்தூரிபா மரணம் அடைந்தார். அன்னையின் நினைவைப் போற்றும் வகையில், சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளையால் 1946-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் 'கஸ்தூரிபா காந்தி கன்யா குருகுலம்' ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் குருகுலத்திலிருந்து கஸ்தூரிபா பள்ளியும் தொடங்கப்பட்டது.

நாகப்பட்டினம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

வேதாரண்யம் வைரப்பன்

நாவிதராக இருந்த இளைஞர் செய்த அரிய காரியம்

வேதாரண்யம் உப்பு சத்யாகிரக போராட்டத்தில், போலீசார் வேதரத்தினம் பிள்ளையை விலங்கிட்டு அழைத்துச் செல்வதைப் பார்த்து அமுதார், அவரிடம் விஸ்வாசம் கொண்ட நாவிதர் வைரப்பன். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக்கும், அடக்கு முறையைக் கட்டவிழ்த்து விட்ட போலீசாருக்கும், ஏதாவதொரு வகையில் பாடம் கற்பிக்க வேண்டுமென்று எண்ணி, அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு சவரம் செய்வதில்லை என்று உறுதி பூண்டார்.

வெளியூரிலிருந்து பல போலீஸ்காரர்கள் பணியின் நிமித்தம் அவ்வூருக்கு வந்திருந்தனர். ஒரு போலீஸ்காரர், சாதாரண உடையில் வந்து, வைரப்பனிடம் முகச்சவரம் செய்துக் கொள்ள விரும்பினார்.

வைரப்பனும் உட்கார வைத்து முகத்தில் நீர் தடவி, சோப்பின் நுரை போட்டு கத்தியைத் தீட்டி, பாதி சவரம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த நேரம் பார்த்து, வைரப்பனுக்குத் தெரிந்த ஒரு நபர், 'என்ன வைரப்பா, போலீஸ்காரர்களுக்கு சவரம் செய்ய மாட்டேன்னு சத்தியம் பண்ணியிருந்தியே! இப்போ என்ன ஆச்சு? போலீஸ்காரர் ஒருவருக்கு சவரம் செய்து கொண்டிருக்கியே?' எனக் கேட்டார்.

உடனே எழுந்து, 'ஐயா! நான் உங்களுக்கு முகச் சவரம் செய்ய முடியாது. நீங்கள் வேறு இடம் பாருங்கள்' என்று சொல்லி விட்டார். பாதி முகச் சவரம் செய்து கொண்ட

நிலையில், முகத்தில் சோப் நுரையுடன் நிற்கும் அந்த போலீஸ்காரர், வைரப்பனை கைப்பிடியாக அழைத்துக் கொண்டு போய், அவர் மீது வழக்கு பதிவு செய்து, நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தினார்.

வழக்கை விசாரித்த நீதிபதி 'தம்பி! ஒழுங்காக அந்த போலீஸ்காரருக்கு மீதி சவரத்தையும் செய்து விடு! இல்லா விட்டால் தண்டிக்கப் படுவாய்' என்றார்.

நீதிபதியைப் பார்த்து வைரப்பன் சொன்னார், 'போலீஸ்காரருக்கு மிச்சம் சவரத்தை செய்ய முடியாதுங்க! அப்படி செய்து தான் ஆகணும்னா, ஐயாவே செய்து விட்டுடுங்க!' என்று சொல்லிக் கொண்டே, தனது சவரச் சாதனங்கள் கொண்ட தகரப் பெட்டியை, நீதிபதியின் மேஜை மீது வைத்து விட்டார்.

வைரப்பனுக்கு ஆறு மாத சிறை தண்டனை விதித்து, தீர்ப்புக் கூறி விட்டார். வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்களை அவமானப்படுத்திய பிரிட்டிஷ் போலீஸ்காரர்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும் நல்லதொரு பாடம் புகட்டி விட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சியுடன் தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டார்.

அவரது தியாகத்தை நினைவு கூரும் வகையில், வேதாரண்யத்தில் அவருக்கு ஓர் நினைவுத் தூண் நிறுவப் பட்டிருக்கிறது.

நாகப்பட்டினம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

அரங்கசாமி நாயக்கர்

பட்டியலின மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அரும்பாடு பட்டவர்

‘பிரெஞ்சு இந்தியா’ என அழைக்கப் பட்ட, இன்றைய மாநிலம், காரைக்கால் மாவட்டத்தில், 1884-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் ஆறாம் தேதி பிறந்தார். புதுச்சேரி மாநிலத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடிய, சிறந்த தமிழ் அறிஞர். ‘பிரெஞ்சு இந்திய காந்தி’ என மக்களால் அன்புடன் போற்றப் பட்டார்.

காரைக்கால் மாவட்டத்தில் உள்ள திருநள்ளாறு வட்டத்தில் இருக்கும் ‘இளையான்குடி’ என்னும் சிற்றூரில் வாழ்ந்தார். பட்டியலின மக்களை முன்னேற்ற பெரிதும் பாடுபட்டார். காரைக்கால் பகுதியில் உள்ள ‘ஹரிஜன சேவா சங்கத்தின்’ தலைவராக இருந்தார்.

தனது நண்பர்களுடன் மகாத்மா காந்தி அவர்களை காரைக்காலுக்கு அழைத்து வந்த பெருமை இவருக்கு உண்டு. ‘காதி உடை’ பயன் பாட்டையும், ராட்டையில் நூல் நூற்பதையும், மக்களிடையே பிரபலப் படுத்தினார். பல புத்தகங்களைப் படித்து, அதில் இடம் பெற்ற நல்ல கருத்துக்களை, மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

1920 - 1930 காலகட்டத்தில், தொழிலாளர்களுக்கு பல்வேறு உதவிகளை செய்து வந்தார். ‘குடியரசு’ என்ற இதழின் செய்தி ஆசிரியராக பணிபுரிந்தார். அதில்

சுதந்திரப் போராட்ட செய்திகளும், தமிழ்மொழி பற்றிய கட்டுரைகளும் இடம் பெற்றன.

அதில் இடம் பெற்ற ‘தமிழ் இலக்கணம்’ பற்றிய கட்டுரை, ‘தமிழ் ஆரம்ப இலக்கணம்’ என்னும் நூலாக பிப்ரவரி மாதம் 3-ஆம் தேதி, 1944-ஆம் ஆண்டு வெளி வந்தது.

காரைக்கால் பகுதியின் மேயராக தேர்ந்து எடுக்கப் பட்டார். இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த ஆகஸ்ட் 15 நாளன்று, காரைக்காலில் உள்ள முனிசிபல் அலுவலகத்தில், இந்திய தேசியக் கொடியை ஏற்றினார். இந்திய தேசியக் கொடி ஏற்றியதால், கோபம் கொண்ட பிரெஞ்சு அரசினர், அவரை தலைவர் பதவியில் இருந்து நீக்கினர்.

அரங்கசாமி அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை, அவரது மருமகள் சியாமளா, ‘பிரெஞ்சு இந்திய காந்தி அரங்கசாமி நாயக்கர்’ என்ற நூலாக எழுதி உள்ளார். 1943-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் 6-ஆம் நாள், இறைவனடி சேர்ந்தார்.

காரைக்கால்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சங்கு சுப்ரமணியம்

**ஆங்கிலேயப் போலீசாரிடம், தனது மேல் சட்டையை கழற்றி,
சூடுவதாக இருந்தால் சூடுங்கள் என்றவர்**

திருவாரூர் மாவட்டம் தேரமுந்தூரில், 1905-ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம் 18-ஆம் தேதி பிறந்தார்.

'சுதந்திரச் சங்கு' என்ற பத்திரிகையை நடத்தி வந்தார். அதன் தலையங்கத்தின் மூலமாக, மக்கள் சுதந்திரப் போராட்டத்தைப் பற்றி அறியும் வகையில், கட்டுரைகள் எழுதி வெளியிட்டார். அதனால் அந்த பத்திரிக்கை, மிகவும் பரபரப்பாக பேசப் பட்டது.

காலப் போக்கில், அந்தப் பத்திரிகையின் பெயரே, இவரது பெயருடன் இணைந்து, 'சங்கு சுப்ரமணியம்' என அழைக்கப் பட்டார். அவரது பத்திரிக்கைக்கு தடை போட, ஆங்கிலேய அரசு, பலவாறாக முயற்சித்தது.

கதை, சிறுகதை, கட்டுரை என எழுதினார். அவர் படைப்புகளில், சுதேசி மித்ரன், மணிக் கொடி, அனுமான் போன்றவை மிகவும் புகழ் பெற்றவைகள்.

காந்தியின் மேல் பற்றுக் கொண்டு, உப்புச் சத்தியாகிரகம் என பல சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். அதனால், சிறைவாசமும் அனுபவித்தார்.

திருவல்லிக்கேணி அருகே உள்ள ஐஸ் ஹவுஸ் பகுதியில், சுதந்திரப் போராட்டத்தின் பேரணி நடைபெற்றது. அதில் தனது இரு பெண் குழந்தைகளுடன், கலந்து கொண்டார். அங்கு வந்த ஆங்கிலேயப் போலீசாரிடம், தனது மேல்

சட்டையை கழற்றி, சூடுவதாக இருந்தால், சூடுங்கள் என ஆங்கிலேயரைப் பார்த்து, மிகவும் தைரியமாகக் கூறினார். அதனால் மீண்டும் கைது செய்யப் பட்டு, சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

சிறு குழந்தைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். யாரேனும் சரியாக படிக்கவில்லை எனில், தன்னைத் தானே அடித்துக் கொள்வார். மற்றவர்களை துன்புறுத்தாமல், தனக்குத் தானே துன்புறுத்தி, அந்தக் குழந்தைகளை நன்றாகப் படிக்க வைத்தார்.

பட்டியலினத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு உணவு அளித்தார், ஒரு பெண்மணி. அதனால் அந்தப் பெண்மணி, மிகப்பெரிய எதிர்ப்புகளை சந்திக்க வேண்டியது இருந்தது. அந்தப் பெண்ணையே மணமுடித்து, தனது மனைவியாக்கிக் கொண்டார். மனைவியுடன் இணைந்து, பட்டியலின மக்களின் வாழ்வு முன்னேற்றத்திற்காக அரும்பாடு பட்டார்.

தனது 64 வது வயதில், 1969-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் 15-ஆம் நாள், இறைவனடி சேர்ந்தார்.

திருவாரூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

வலங்கைமான் சங்கரநாராயண சீனிவாச சாஸ்திரி

பள்ளி ஆசிரியராக வாழ்க்கையைத் தொடங்கி, பிரிட்டிஷ் பிரதமருடன் நேருக்கு நேர் விவாதிக்கும் ஆளுமையாக உயர்ந்தவர்

திருவாரூர் மாவட்டத்தில் வலங்கைமானில், 1869 செப்டம்பர் 22-ல், பிறந்தார்.

வலங்கை மானில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்ற சாஸ்திரி, கும்பகோணம் நேட்டிவ் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், தொடர்ந்து கல்லூரிப் படிப்பைக் கும்பகோணம் அரசுக் கல்லூரியிலும், பயின்று 1888-ல் பட்டம் பெற்றார்.

1893-ல் சாஸ்திரி, சேலம் முனிசிபல் கல்லூரியில், முதல் நிலை உதவி ஆசிரியர் பணியில் சேர்ந்தார். ஒன்பது ஆண்டுகள் அங்கு, ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இந்தக் காலகட்டத்தில், அப்போது சேலம் கதாநாயகன் என்று அழைக்கப்பட்ட சி. விஜய ராகவாச்சாரியாரை அறிந்த பிறகு, பொது விஷயங்களில் ஈடுபட, ஆர்வம் கொண்டார். அந்தச் சமயத்தில், 'தி இந்து' பத்திரிகையில் மக்களின் துயரங்களைப் பற்றி, பல கட்டுரைகள் எழுதி, பொது மக்களிடையே விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தினார். அதற்கு, அவர் மேல் ஆங்கிலேயே அரசு, துறை ரீதியான ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று மிரட்டியது.

பிறகு, சென்னையில் உள்ள பச்சையப்பன் மேல்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1902-ல் சாஸ்திரி, திருவல்லிக்கேணி இந்து உயர்நிலைப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, அந்தப் பள்ளியை, மெட்ராஸ் மாகாணத்திலேயே மிகச் சிறந்த பள்ளியாக உயர்த்தினார்.

17 ஆண்டுகளாக ஆசிரியர் மற்றும் தலைமை ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பிறகு, தனது 37-வது வயதில் 1907-ல் பொது வாழ்க்கைக்கு வந்தார். அப்போது புனாவில், 'சர்வெண்ட்ஸ் ஆஃப் இந்தியா சொசைட்டி', என்ற இயக்கத்தை நடத்திவந்த கோபாலகிருஷ்ணகோகலேயுடன் இணைந்தார். அவரையே தனது அரசியல் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

1915-ல் கோகலே இறந்த போது, 'சர்வெண்ட்ஸ் ஆஃப் இந்தியா சொசைட்டி'யின் தலைவராக சாஸ்திரி தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். தொடர்ந்து, 12 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார்.

பிரிட்டிஷ் அரசு பிறப்பித்த 'ரவுலட் சட்டத்தை', தீவிரமாக எதிர்த்தார். இந்தச் சட்டத்தின் படி, அரசு யாரை வேண்டுமானாலும் விசாரணையின்றி, சிறையில் அடைக்க முடியும். இம்பீரியல் லெஜிஸ்லேடிவ் கவுன்சிலில், சாஸ்திரி இந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்து ஆற்றிய உரை, வரலாற்றில் போற்றப்பட்ட உரைகளில் ஒன்று. அவரின் விவாதத்தை நேரில் பார்க்க, காந்தி பார்வையாளராக கவுன்சிலுக்குச் சென்றிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடு சுதந்திரம் அடைவதற்கு 16 மாதங்களுக்கு முன்பு, சாஸ்திரி தனது 76-வது வயதில் சென்னையில் ஏப்ரல் 17, 1946 அன்று இறைவனடி சேர்ந்தார்.

திருவாரூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

ஆர்யா என்கிற பாஷ்யம்

1932-ல் சென்னை கோட்டையில் தேசியக் கொடியேற்றிய இளைஞன்

1932, ஜனவரி - 25, 'ஆர்யா என்கிற பாஷ்யம்' திருவல்லிக்கேணி கடைத்தெருவில், துணிக்கடைகளில் ஏறி, 'இந்திய தேசியக் கொடி இருக்கிறதா?' எனக் கேட்டார்.

பலர் 'இல்லை' என்று சொல்லி விட்டார்கள், சிலர் ரகசியமாய் வைத்திருந்த சிறிய அளவிலான கொடியைக் காட்டினார்கள். பாஷ்யத்தின் தேவை, அந்த சிறிய கொடி அல்ல, மிகப்பெரிய கொடி.

நான்கு முழு வேட்டியை வாங்கினார், வண்ணப் பொடிக் கடையில் காவியும், பச்சையும், நீலமும் வாங்கி, வேட்டியில், காவியையும், பச்சையும் கரைத்து நனைத்து, நடுவே நீல ராட்டை வரைந்து, ஒரு இந்திய தேசியக் கொடியை உருவாக்கினார். அதில், 'இந்தியா இன்று முதல் சுதந்திரக் காற்றை சுவாசிக்கிறது..' என எழுதி, காய வைத்து மடித்து, இடுப்பில் சுற்றிக் கொண்டார்.

மவுண்ட் ரோடில் இருந்த எல்பின்ஸ்டன் தியேட்டருக்குள் நுழைவுச் சீட்டு வாங்கி, நுழைந்தார். படம் முடிந்து அனைவரும் வெளியேற, செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் காவல் பணி முடிந்து, சினிமா பார்க்க வந்தவர்களுடன் கலந்தார். காக்கி சீருடையில் இருந்ததால், யாரும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

கோட்டையின் கொடி மரம் நோக்கி நடந்தார், 200 அடி உயரத்தில், 140 அடி ஏறி, அந்த அளவு வரை தான் கால் வைத்து ஏறும் வசதி இருந்தது, அதற்கு மேலே, 60 அடி உயரம் வெறும் இரும்புக்குழாய் அமைப்பு தான், அடி அடியாய் ஏறி, 60 அடியையும் கடந்து, உச்சியை அடைந்து, தன் இடுப்பில் இருந்த இந்திய தேசியக் கொடியை அந்தக் கம்பத்தில் கட்டினார்.

மறுநாள் காலை, ஜெயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை அலுவலக அதிகாரிகளின் மத்தியில் பரபரப்பு பற்றிக் கொண்டது. எல்லா உயரதிகாரிகளும் கோட்டை கொடி மரத்தின் அருகே குழுமினார்கள்.

எதுவுமே தெரியாதது போல, தம்புச் செட்டித் தெருவில், தனியாளாய் நடந்து கொண்டிருந்தார் 'பாஷ்யம் என்ற ஆர்யா'.

அதே 1932ம் வருடம், ஜனவரி 26ம் தேதியை, நாம் சுதந்திர தினமாக கொண்டாட வேண்டும் என ஜவஹர்லால் நேரு விடுத்திருந்த அறை கூவலை செயலாக்கவே, பாஷ்யம் கோட்டையில் கொடி ஏற்றினார். இதை செய்த போது, அவர் வயது 25.

தஞ்சாவூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

75
சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

G சுப்ரமணிய ஜயர்

சுதேசி மிக்திரனுக்கு பாரதியாரை பணி அமர்த்தியவர்

1855-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் 19-ஆம் தேதி திருவையாற்றில், கணபதி ஜயர், தர்மாம்பாள் தம்பதியருக்கு பிறந்தார், சுப்ரமணிய ஜயர். தத்துவப் பாடத்தில், இளநிலை பட்டம் பெற்ற பின்னர், சென்னையில் உள்ள திருவல்லிக்கேணி இந்து உயர்நிலைப் பள்ளியில், தலைமை ஆசிரியராக பொறுப்பு வகித்தார்.

'டிரிபிளிகேன் லிட்ரெரி சொசைட்டி' என்ற சமூக அமைப்பில் சேர்ந்து, ஆளுமை மிக்க தேச பக்தராக மாறினார்.

சென்னை உயர் நீதிமன்றத்துக்கு நீதிபதியாக சர் டி.முத்துசாமி ஜயரை நியமித்ததை, ஆங்கிலோ இந்தியப் பத்திரிகைகள் குறைகூறி எழுதின. 1878 செப்டம்பர் 20-ல், நன்கொடை மூலம் ஒண்ணே முக்கால் ரூபாயில் 80 பிரதிகள் அச்சிட்டு, 'தி ஹிந்து' என்று ஆங்கில பத்திரிகையை தொடங்கி, சுதேசிகருத்துக்களை பரப்பினார்.

1882-ஆம் ஆண்டில், 'சுதேசமித்திரன்' என்ற தமிழ் நாளிதழைத் தொடங்கினார். பாரதியாரை அடையாளம் கண்டு, சுதேசமித்திரன் இதழின் துணை ஆசிரியராக, முதன் முதலில் பணி அமர்த்தினார்.

1902-ஆம் ஆண்டில், 'யுனைடெட் இந்தியா' என்ற இதழைத் தொடங்கினார்.

தமிழகம் முழுவதும் பயணம் செய்து, 1882-ஆம் ஆண்டில், மக்களிடையே சுதந்திர வேட்கையை ஊட்ட,

துண்டு பிரசுரங்களையும், அறிக்கைகளையும் வெளியிட்டு சுதந்திர தாகத்தை ஏற்படுத்தினார்.

ஏ.ஓ ஹ்யூம் தலைமையில் காங்கிரசு கட்சி தொடங்கப் பட்ட போது, அந்த மாநாட்டில், பிரதிநிதியாகப் பங்கேற்று, முதல் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்தவர், சுப்ரமணிய ஜயர்.

1908-ஆம் ஆண்டில், சுதேசமித்திரனில் வெளியிடப் பட்ட கட்டுரைகள், ஆங்கிலேய அரசுக்கு எதிராக இருப்பதாக வழக்கு பதிவு செய்யப் பட்டு, சிறையில் இருந்தார்.

சென்னை வந்த காந்திஜி, 1915-ஆம் ஆண்டு அவரை சந்தித்து, உரையாடினார்.

தமிழக மக்களிடையே விடுதலை உணர்வை ஏற்படுத்த 12 அரசியல் நூல்களை இயற்றி உள்ளார். அவை, 'சுய ஆட்சி வினா - விடை', 'ஜப்பான் சரித்திரம்', 'இந்தியா அதன் அரசியலும் வருங்கால நிலையும்', 'பாரிசால் கொடுமைகள்', 'காங்கிரஸ் பிரச்சாரங்கள்'.

மக்களிடையே சுதேசி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த அரும் பாடுபட்டார். ஆழமான ஆங்கிலப் புலமை பெற்றவர்.

பத்திரிகைகள் மூலம் சுதந்திர வேட்கையை ஏற்படுத்தியவர், 1916-ஆம் ஆண்டு, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தஞ்சாவூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

ஜி.ஏ. நடேசன்

தனது நூல்கள் மூலம் சுதந்திர எழுச்சியை ஏற்படுத்தியவர்

1873-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் மாதம் 25-ஆம் நாள், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் உள்ள காவிரிக் கரையில், கணபதி அக்ரகாரம் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தார்.

தனது பள்ளிப் படிப்பை கும்பகோணத்திலும், கல்லூரிப் படிப்பை சென்னையில் உள்ள மாநிலக் கல்லூரியில் பயின்றார்.

தேச விடுதலைக்கு பதிப்புத் தொழிலும், இதழியல் துறையும் உதவும் எனக் கருதி, அது தொடர்பான பாதையில் பயணம் செய்தார்.

இவர் ஒரு எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர், புத்தகம் வெளியீட்டாளர், சுதந்திரப் போராட்ட வீரர், அரசியல்வாதி என பல பரிமாணங்கள் கொண்டவர்.

காந்தி அடிகளின் கொள்கையால் ஈர்க்கப் பட்டு, அவரது பாதையில் பயணம் செய்தார்.

காந்தி அடிகள் தென் ஆப்பிரிக்காவில் இருந்த காலத்தில், அங்கு இருந்த படியே, அவருக்கு நிறைய உதவிகளைச் செய்து வந்தார். பல முறை, இவர் வீட்டில், காந்திஜி தங்கி உள்ளார். சென்னை ஜார்ஜ் டவுனில் உள்ள இவரது வீட்டில், மகாத்மா காந்தி அவர்கள், தொடர்ந்து 21 நாட்கள் தங்கினார்.

பாரதியார் பாடல்களை பதிப்பிக்க எண்ணி, வி. கிருஷ்ண சாமி ஐயரிடம் அறிமுகப் படுத்தி வைத்தார். அதன் பிறகு,

பாரதியார் கவிதைகள் அச்சில் ஏறின.

பல காங்கிரஸ் தலைவர்களுடன் நட்புறவு கொண்டு இருந்தார். அகில இந்திய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் பங்கேற்று உள்ளார்.

'தி இந்தியன் ரிவ்யூ' என்ற ஆங்கில மாத இதழைத் தொடங்கி, தேச விடுதலைக்கான அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். தேச பக்தி தொடர்பான பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டு உள்ளார்.

இந்திய மக்களுக்கு சுதந்திரம் பெற வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தி, ஜி.ஏ. நடேசன் & கம்பெனி என்ற பதிப்பகம் மூலமாக, பல நூல்களை வெளியிட்டார்.

1938-ஆம் ஆண்டில், சென்னை நகரத்தின் 'ஷெரீப்' ஆக நியமனம் செய்யப் பட்டார்.

சுவாமி விவேகானந்தர், பாரதியார், காந்தி, ஜின்னா போன்ற பல தேசியத் தலைவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பில் இருந்து, தேச நலனே தன் நலன் என்று அரும்பாடுபட்டு உழைத்த உத்தமர் ஜி.ஏ.நடேசன்.

தனது 74-ஆம் வயதில், 1948-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் 29-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தஞ்சாவூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

J.C. குமரப்பா

ஆங்கிலேயர்கள் செய்த பொருளாதாரச் சுரண்டலை, அறிவியல் பூர்வமான ஆய்வுகள் மூலம், வெளியே கொண்டு வந்தவர்

சென்னையில் உள்ள கல்லூரியில் படித்த ஜே.சி. குமரப்பா அவர்கள், 1912-ஆம் ஆண்டு, லண்டனில் கணக்கு தணிக்கையாளர் பயிற்சி பெற்றார்.

ஒரு சமயம், அமெரிக்காவில், 'இந்தியா எப்படி அடிமைப் பட்டது?' என அவர் நிகழ்த்திய ஆழமான உரை, பிரபல இதழான நியூயார்க் டைம்ஸ் இதழில் வெளி வந்தது.

அந்தசொற்பொழிவில், பொருளாதாரரீதியாக இந்தியாவை, பிரிட்டிஷ் அரசு எவ்வாறு சுரண்டுகிறது என்பதனை, வலுவான ஆதாரங்களுடன் அவர் எடுத்து உரைத்தார்.

காந்தியடிகள் நடத்திக் கொண்டு இருந்த 'யங் இந்தியா' என்னும் இதழில், இவர் எழுதிய 'பொது நிதியும், இந்தியாவின் வறுமையும்' என்ற ஆய்வு நூல், வாரத் தொடராக வெளியானது.

அதில் இடம் பெற்று இருந்த நூலின் கருத்தாழம், காந்தியடிகளுக்கு மிகவும் பிடித்து இருந்தது. பின்னர் காந்தியடிகளுடன் கொண்ட ஈடுபாட்டினால், தனது வருமானம் ஈட்டும் தொழிலை விட்டு, முழுநேரமாக சுதந்திரப் போராட்டப் பணியில் ஈடுபட்டார்.

1930-ஆம் ஆண்டு, உப்புச் சத்தியாகிரக போராட்டத்தில், காந்தி பங்கு பெற்ற போது, யங் இந்தியாவின் ஆசிரியர் பொறுப்பை, காந்தி இவரிடமே ஒப்படைத்தார்.

பிரிட்டிஷ் அரசு, தனது வருமானத்தை, இந்தியாவில் இருந்தே எடுத்துக் கொள்கின்றது எனவும், அதிலும் இந்தியர்களைக் கசக்கிப்பிழிந்து, வரி வசூல் செய்து, உலகப்

போருக்கான செலவுகளை, ஆங்கிலேய அரசு செலவு செய்கிறது என அவர் கூறியது, ஆங்கிலேயர்களுக்கு மிகுந்த கோபத்தை ஏற்படுத்தியது.

அதனால் குமரப்பாவின் கட்டுரைகள், ராஜ துவேஷமானவை எனக் கூறி, 1931-ஆம் ஆண்டு, கைது செய்யப் பட்டு, ஒன்றரை ஆண்டுகள் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

சிறையில் இருந்து வெளியேறிய பின்னர், மீண்டும் 1932-ஆம் ஆண்டு, கைது செய்யப் பட்டு, இரண்டரை ஆண்டுகள் கடுங்காவல் தண்டனை பெற்று, நாசிக் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

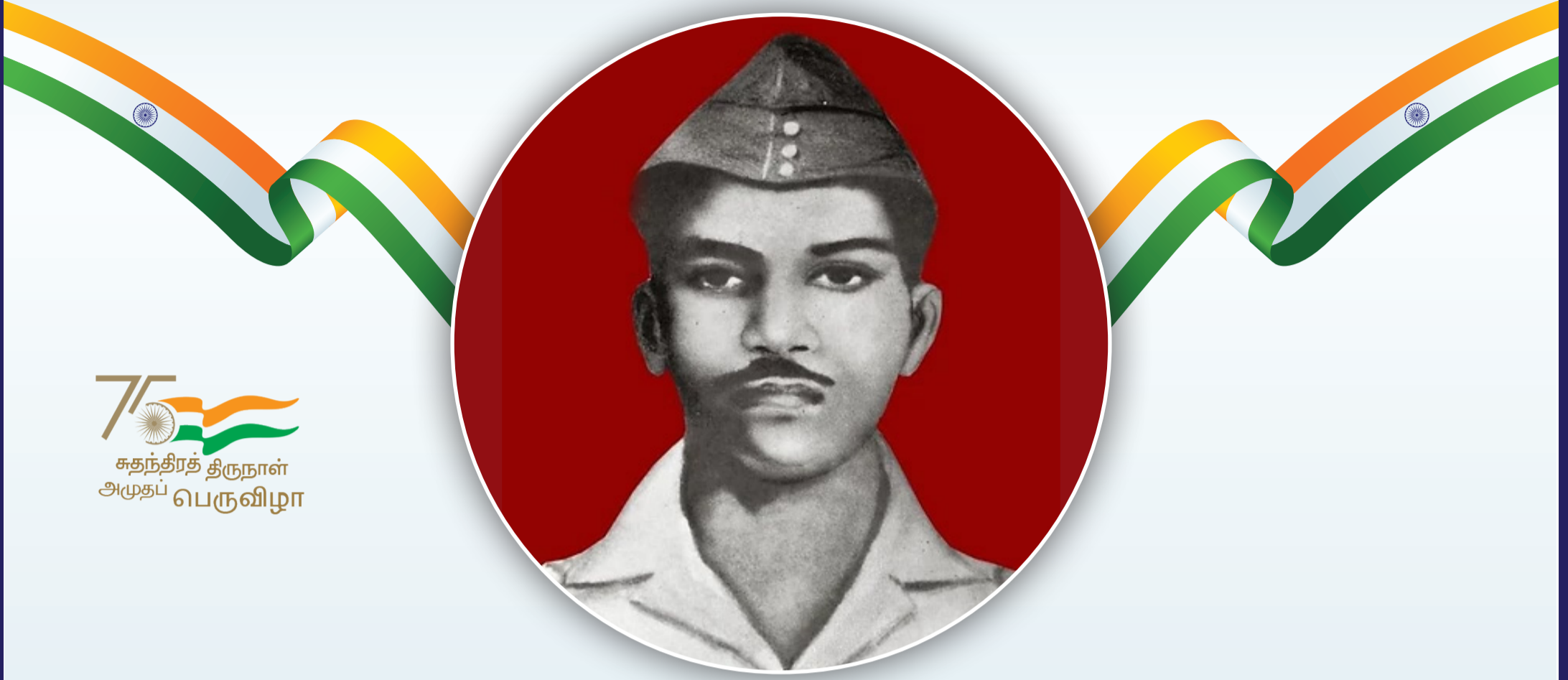
1939-ஆம் ஆண்டு, சிறை தண்டனை பெற்று, ஜபல்பூர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

கிராம இயக்கம், கிராமியத் திட்டம், இந்திய ரயில்வேக்கள், கொள்ளையோ கொள்ளை, பொறுப்பற்ற அரசாங்கம், காந்தியப் பொருளாதாரம் என அவரது பல நூல்கள், தமிழில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

எழுத்தாலும், ஆய்வுகளாலும், தனது சொற்பொழிவுகளாலும் பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு சிம்ம சொப்பனமாக விளங்கியவர். 1960-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் 30-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தஞ்சாவூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

75
சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

வாட்டாக்குடி இரணியன்

தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடினார்

தஞ்சை மாவட்டம், பட்டுக்கோட்டை வட்டம், வாட்டாக்குடி கிராமத்தில் இராமலிங்கம் - தையல் அம்மாளுக்கு, 1920 நவம்பர் 15 அன்று பிறந்தார், வாட்டாக்குடி இரணியன். இவரது இயற்பெயர் வெங்கடாச்சலம்.

தனது 13-வது வயதில், உறவினர்களுடன் சிங்கப்பூர் சென்று, கட்டிட வேலையிலும் தோட்டங்களிலும் வேலை பார்த்தார். அங்கெல்லாம் ஆங்கிலேயர்கள், சீனர்கள், மலேசியர்களின் தோட்டங்களில் தமிழர்கள் அடிமைகளாக நடத்தப் பட்டது கண்டு, மனம் கொதித்தார்.

மலேயா கணபதி, வீரசேனன் ஆகியோருடன் இரணியனுக்கு தொடர்பு கிடைத்தது. நூல் வாசிப்புப் பழக்கம் உருவானது. இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் அவசியம் என்பதனை உணர்ந்து, போராட தீர்மானித்தார். ரகசிய அரசியல் கூட்டங்களில் பங்கேற்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

1943-ல், சிங்கப்பூர் வந்த வங்கத்துச் சிங்கம், நேதாஜியைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றார். 'இரத்தம் தாருங்கள் விடுதலை பெற்றுத் தருகிறேன்' என்று சிங்கப்பூர் தமிழர்கள் மத்தியில், நேதாஜி வீர முழக்கமிட்டதில் ஈடுபட்டதை இரணியன், நேதாஜி அமைத்த 'இந்திய தேசிய இராணுவத்தில்' சேர்ந்து பயிற்சியாளராக உயர்ந்தார்.

சுமார் பன்னிரண்டாயிரம் தொழிலாளர்களைக்

கொண்ட, 'சிங்கப்பூர் துறைமுகத் தொழிலாளர்கள்' சங்கத்தின் தலைவரானார்.

1946-ல், தொழிற்சங்கத்தின் முடிவுக்கு ஏற்ப, தொழிலாளர்களின் நலனுக்காகப் போராட்டம் நடத்தினார். மலேசிய முதலாளிகளும், ஆங்கிலேயர்களும் போராட்டத்தை ரவுடிகளைக் கொண்டு நசுக்க நினைத்ததை எதிர்கொள்ள, 'இளைஞர் தற்கொலைப் படை' ஒன்றை நிறுவினார். இளைஞர்களுக்கு கொரில்லா பயிற்சியும், துப்பாக்கிச் சுடும் பயிற்சியும் கொடுத்தார்.

தனது 28 வது வயதில், இரணியன் தனது சொந்த ஊரான வாட்டாக்குடிக்குத் திரும்பினார். விவசாயத் தொழிலாளர்களின் உரிமைக்காக நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, 'விவசாய சங்கம்' ஒன்றை உருவாக்கினார்.

விவசாயத் தொழிலாளர்களின் கூலியை உயர்த்தினார். சமூக நீதியை வலியுறுத்தியும், பட்டியலின மக்களின் வளர்ச்சிக்காகவும், நன்மைக்காகவும் பெரிதும் முயன்றார். சமுதாயத்தின் அடித்தட்டு மக்களுக்காக பாடுபட்டு உயிர் நீத்தார், வாட்டாக்குடி இரணியன்.

தஞ்சாவூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

வ. வே. சுப்பிரமணிய ஜயர்

பல சுதந்திர போராட்ட வீரர்களை உருவாக்கியவர்

திருச்சியில் 150 ஆண்டுகள் பழமையான காந்தி மார்க்கெட் அமைந்துள்ள பகுதிதான் வரகனேரி. இந்த வரகனேரியில் தான் 1881-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 2-ம் தேதி பிறந்தார். வ. வே. சு. ஜயர் என்ற வரகனேரி வேங்கடேச சுப்பிரமணிய ஜயர், பாரிஸ்டர் பட்டம் பெறுவதற்காக, 1907-ல் லண்டன் சென்றார். அங்கே 'இந்தியா ஹவுசில்' தங்கியிருந்த சமயத்தில் வீரசாவர்க்கர் உள்ளிட்ட புரட்சி வீரர்களின் தொடர்பு கிடைத்தது. அவர்கள் ரகசியமாக நடத்தி வந்த 'அபிநவ பாரத் சங்கத்தில்' உறுப்பினராக சேர்ந்தார். சாவர்க்கரால் 'மகரிஷி' என அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார். ஷாம்ஜி கிருஷ்ண வர்மா, சாவர்க்கர், டி.எஸ்.எஸ்.ராஜன், பிபின் சந்திரபால், லாலா ஹரி தயாள், மேடம் காமா முதலியோருடன் நெருங்கிய தொடர்பில் இருந்தார். லண்டனில் கர்னல் கர்ஸான் வில்லி என்பவரை சுட்டுக் கொல்ல காரணமான மதன்லால் திங்காராவை, வீரச் செயலுக்கு தயார் செய்தவர் வ.வே.சு. ஜயர். புதுச்சேரியில், சுப்பிரமணிய பாரதியாரையும், அரவிந்தரையும் சந்தித்தார். வாஞ்சிநாதனுக்கு துப்பாக்கி சுட பயிற்சி அளித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து வாஞ்சிநாதன், அன்றைய திருநெல்வேலி கலெக்டர், 'ஆஷ்' சுட்டுக் கொண்டு, தானும் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

மொழி ஆர்வம், நாட்டுப்பற்று, மனப்பக்குவம், வீரனுக்குரிய வேகம், நியாயவாதியின் நிதானம், நேர்மையாளருக்கு உரிய நெஞ்சுரம், பழைமையில் பக்தி, புதுமையில் ஆர்வம், தொண்டு உணர்வு, தியாக சிந்தை ஆகியவற்றின் முழுவடிவமாக விளங்கியவர் வ.வே.சு. ஜயர். அவரது வாழ்க்கையே ஒரு வீர காவியம். அந்த இலக்கியவாதி தம் படைப்புகளின் மூலம் இன்றும் நம்மிடையே வாழ்ந்து வருகிறார்...

அவர் 'தேசபக்தன்' என்ற நாளிதழுக்கு ஆசிரியராக இருந்தார். பின்னர், 'பாலபாரதி' என்ற பத்திரிகையையும் ஆரம்பித்தார். திருவள்ளூரை பற்றியும், சாவர்க்கரை பற்றியும் புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளார்.

கம்ப ராமாயணத்தையும், திருக்குறளையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி மாற்றம் செய்தார். குரு கோபிந்து சிங், கரிபால்டி போன்ற நிறைய வீரர்களை பற்றி வாழ்க்கை வரலாறு எழுதி உள்ளார்.

பாபநாசத்திற்கு அருகில் உள்ள கல்யாணி தீர்த்தத்தில் தன் மகள் சுபத்ரா பாரையை தாண்டும்போது பாவாடைத் தடுக்கி கீழே ஓடிக்கொண்டிருந்த சிற்றோடையில் விழுந்துவிட்டார். அவளைக் காப்பாற்ற ஓடையில் குதித்தவர் குதித்தது தான், மகளோடு ஜல சமாதியானார்.

திருச்சிராப்பள்ளி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

டி. எஸ். அருணாசலம்

சுதந்திர போராட்ட வீரர்களின் குடும்பத்தை சந்தித்து ஆறுதல் கூறியவர்

மகாத்மா காந்தி இட்ட கட்டளைகளை எல்லாம், செவ்வனே செய்து வந்தவர் டி. எஸ். அருணாச்சலம்

அயராத உழைப்பினாலும், தனது இடைவிடாத முயற்சியினாலும், திருச்சி மாவட்டம் முழுவதும் சுற்றுப்பயணம் செய்து, காங்கிரஸ் தொண்டர்களை சந்தித்து, சுதந்திரப் போராட்ட ஏற்பாடுகளை செய்வார்.

ஏதேனும் ஒரு தொண்டர் கைது செய்யப்பட்டாலும், அவர்களது குடும்பத்தினரை சந்தித்து, ஆறுதல் கூறி, அவர்களுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமைகளை, மிகவும் கவனமாக செய்துத் தருவார். இது போன்ற செயல்களால், காங்கிரஸ் தொண்டர்கள், தேச பக்தர்கள் தங்களின் சொந்த சகோதரர்களாக இவரை நினைத்தார்கள்

1930-ல் நடைபெற்ற உப்புச் சத்தியாகிரக போராட்டத்திற்கு பிறகு, எல்லாப் போராட்டங்களும், திருச்சி மாவட்ட கிராமங்களில் கூட நடைபெறும். அதற்கு மூலக் காரணமாக இருந்தவர், அருணாச்சலம்.

1942 ஆகஸ்ட் போராட்டத்தில் கைது செய்யப்பட்ட சின்ன அண்ணாமலை சிறையில் இருந்து தப்பிக்கும் போது, ஆங்கிலேயர் நடத்திய துப்பாக்கி சூட்டில் ஒரு கையில் குண்டு பாய்ந்து ரத்த காயங்களுடன் டி.எஸ் அருணாசலம் அவர்களிடம் சென்றார். சின்ன அண்ணாமலைக்கு மருத்துவ சிகிச்சை செய்து ஒரு வீட்டில் பாதுகாப்பாக இருக்க செய்தார்.

இருவரும் சேர்ந்து திருச்சியில் உள்ள காவேரி பாலம், ரேடியோ நிலையம் என்ற இரு இடங்களில் வெடி வைத்து

தகர்க்க வெடிமருந்துகள் தயார் செய்வதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஆங்கிலேயர் திடீரென்று டி.எஸ் அருணாசலத்தை கைது செய்து, உத்திரபிரதேச அலிகார் சிறையில் அடைத்தனர்.

தொண்டர்களிடம் சகஜமாகப் பேசி, நெருங்கிப் பழகி, தொண்டர்களுடன் ஒருவராகவே, எப்போதும் இருப்பார். இதன் மூலமாக கிராமங்களில், காங்கிரஸ் கட்சி வெகுவாக வளர்ந்தது. இளைஞர்களை பெருமளவில் ஈர்த்தது.

பெருந்தலைவர் காமராஜரின் நம்பிக்கைக்கு உரியவராகவும், அவர் மேல் மிகுந்த அன்பு கொண்டவராகவும் இருந்தார்.

திருச்சி மாவட்டத்தில், சுதந்திரப் போராட்டத்தை முன்னின்று நடத்தியதில், மிகவும் முதன்மையானவர்.

திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள காங்கிரஸ் கட்சியின் அலுவலக கட்டிடத்திற்கு, 'அருணாச்சலம் மன்றம்' என பெயர் வைக்கப்பட்டு, கவுரவிக்கப் பட்டார்.

திருச்சி மாவட்டத்தில், சுதந்திர போராட்ட விதைகளைத் தூவியவர்களில் முக்கியமாக கருதப்பட்ட அருணாச்சலம், நிறைய இளைஞர்களை வளர்த்தார். அதில் குறிப்பாக, அரியலூர் எல்.சபாபதி, மருதமுத்துபிள்ளை, கிருஷ்ணசாமி உடையார், எஸ். சாம்ப சிவம், ஸ்ரீ ரங்கம் சேதுராமன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

திருச்சிராப்பள்ளி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

தளி எத்தலப்ப நாயக்கர்

ஆங்கிலேயரை தூக்கிலிட்ட மன்னர்

எத்தலப்ப நாயக்கர் என்பவர் தமிழ்நாட்டின், திருப்பூர் மாவட்டம், உடுமலை வட்டத்தில் அமைந்துள்ள தளி பாளையப்பட்டை ஆண்ட ஒரு பாளையக்காரராவார்.

கி.பி.1800ல் பழநி, விருப்பாச்சி, ஆயக்குடி, இடைய கோட்டை, ஊத்துக்குழி, தளி ஆகிய 6 பகுதிகளில், பாளையக்காரர்கள் ஆட்சி செய்தனர். இதற்கான கல்வெட்டுகள், திருமூர்த்தி அணை பின்புறமுள்ள ஆல மரத்தடியில் இருக்கிறது.

1799-ல், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனை, ஆங்கிலேயர்கள் தூக்கிலிட்ட செய்தி, எத்தலப்ப நாயக்கருக்கு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. அவர்களை பழி வாங்க நினைத்தார்.

ஆங்கிலேயர்கள் தங்களின் ஆதிக்கத்தில், அனைத்துப் பகுதிகளையும் கொண்டு வரும் நோக்கில், பாளையங்களுக்கு தூதர்களை அனுப்பினர். அந்த வகையில், தஞ்சாவூரில் இருந்து தளிக்கு அனுப்பப் பட்ட தூதுவர்களின் தலைவர், அந்திரை கேதிஷ்.

ஆங்கிலேயருக்கு தங்களின் எதிர்ப்பை தெரிவிக்கவும், கட்ட பொம்மனை தூக்கிலிட்ட ஆங்கிலேயருக்கு பாடம் புகட்டவும், அந்திரை கேதிஷை தனியே அழைத்து, கைது செய்து தூக்கிலிட்டார், எத்தலப்ப நாயக்கர்.

பாளையக்காரர்கள் ஆட்சி காலத்தில், திணைக்குளம் கிராமத்தில் அந்திரை கேதிஷை தூக்கிலிடப் பட்ட அந்த

இடம், 'தூக்கு மரத் தோட்டம்' என்று அழைக்கப் படுகிறது. கொங்கு பாளையக்காரர்களின் சுதந்திர கிளர்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும், இந்த கல்வெட்டே ஆதாரமாக உள்ளது.

எத்தலப்பமன்னர் ஆட்சி முறையில், நீர் பாசனம் துறையில் சிறந்து விளங்கியது. குளங்கள் அமைத்து, தன் சுற்று வட்டார பகுதிகளில், விவசாயமும், அனைத்து சமுதாய மக்களுக்கு நீர் மேலாண்மை மூலம், சிறப்பாக ஆட்சி செய்யப் பட்டது.

மாடுகளும், ஆடுகளும், மேயும் பொழுது ஆபத்தான விலங்குகள் கூட தொந்தரவு இல்லாமல் நகர்ந்து செல்லுமாம், எப்படி சாத்தியப் பட்டது என்று தெரியவில்லை. மலை மேல் உள்ள இடங்களில், 'பட்டி'கள் அமைத்து பராமரித்து வந்து இருக்கிறார்கள்.

ஆங்கிலேயருக்கு எதிரானப் போரில், ஒரே நாள் இரவில், தளிகோட்டை தரைமட்டமாக்கப் பட்டது. போரில், எத்தலப்பர் வீர மரணம் அடைந்தார். அவர் வாழ்ந்த அரண்மனையும் சூறையாடப் பட்டது.

எனினும், ஆங்கிலேயரை தைரியமாக தூக்கிலிட்ட அவரது வீரம், இன்றளவும் உயர்வாக பேசப் பட்டு வருகிறது.

திருப்பூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

கதர் ஜயாமுத்து

மேடை நாடகங்கள் மூலம், சுதந்திர உணர்வை தட்டி எழுப்பியவர்

திருப்பூர் மாவட்டம் காங்கேயம் அருகே உள்ள பரஞ்சேர்வழி கிராமத்தை பூர்வீகமாகக் கொண்டவர். இவரது தந்தை அங்கண்ணன், தாயார் மாரம்மாள்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதற்காக வ.உ.சி.யையும், சிவாவையும் ஆங்கிலேயர்கள் தெருத் தெருவாக இழுத்துச் சென்றதை கண்டு, மனம் நொந்தார். தானும் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட முனைந்தார்.

1921-ஆம் ஆண்டு, கோயம்புத்தூருக்கு வருகை புரிந்த காந்தியடிகளின் உரையைக் கேட்டு, அவரும் அவர் மனைவியும், சுதந்திரப் போராட்டத்தில், தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கினார்.

காந்தியின் வேண்டுகோளின் படி, கதர் இயக்கத்தை கோயம்புத்தூரில் ஆரம்பித்தார். அகில பாரத சர்க்கா சங்கத்தின், 'கதர் உற்பத்தி' சாலையை நிறுவினார்.

1924-ஆம் ஆண்டு வைக்கம் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு, சிறை சென்றார். சுதந்திரம் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டத்திலும் கலந்து கொண்டார்.

1932-ஆம் ஆண்டு, காந்தி சிறை பிடிக்கப் பட்டதை எதிர்த்துப் போராடியதால், ஆறு மாத கடுங்காவல் சிறை தண்டனை பெற்றார்.

1940-ஆம் ஆண்டு வரை, கதர் இயக்கத்தின் தீவிர வெற்றிக்குக் காரணமாக இருந்ததால், 'கதர் ஜயாமுத்து'

என அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார்.

மேடை நாடகங்களின் மூலம் சுதந்திர தாகத்தை மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியதால், இவரின் நாடகத்தை நடத்தக் கூடாது என, ஆங்கிலேய அரசு தடை விதித்தது.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதற்காக, தனது மனைவியுடன் ஆறு ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்தார்.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர், கதர் இயக்கத்திலும், கிராம முன்னேற்றத்திலும் ஈடுபட்டு, ராஜாஜியின் அரசியல் பாதையை பின் தொடர்ந்தார்.

ராஜாஜி மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக, தனது இல்லத்திற்கு 'ராஜாஜி இல்லம்' என பெயர் சூட்டினார்.

கதர் இயக்கப் பிரச்சாரத்திற்காக, 'குடிநூல்' என்னும் இதழை, நடத்தி வந்தார்.

காந்தியின் மேல் கொண்ட பற்றால், தனது வேளாண் பண்ணைக்கு, 'காந்தி பண்ணை' என பெயரிட்டு, வேளாண்மை செய்து வந்தார்.

தேச பக்தியையே உயிர் மூச்சாக கொண்டு வாழ்ந்தவர், 1975-ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர் மாதம் 21-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

திருப்பூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

திருப்பூர் குமரன்

தேசியக் கொடியை கீழே விழாமல் பாதுகாத்தவர்

அக்டோபர் 4, 1904 அன்று சென்னிமலை, ஈரோட்டில், ஒரு கைத்தறி நெசவு செய்யும் குடும்பத்தில் நாச்சிமுத்து முதலியார் மற்றும் கறுப்பாயிக்கு மகனாக பிறந்தார், குமரன்.

மகாத்மா காந்தியின், தேசத்துக்கான அழைப்பால் ஈர்க்கப் பட்ட இளம் குமரன், சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு, பாரத மாதாவை எப்படியாவது ஆங்கிலேயர்களின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்புடன், பல்வேறு ஆர்ப்பாட்டங்களில் பங்கேற்றார்.

'தேச பந்து இளைஞர் சங்கம்' என்ற சங்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்த குமரன், பிற இளைஞர்களுடன் இணைந்து, பிரிட்டிஷார்களுக்கு எதிரான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர்.

வேதாரண்ய சத்தியாகிரகத்தில் பங்கேற்க, குடும்பத்தினர்கள் தடை விதித்த போதிலும், அன்று முழுவதும் வீட்டில் இருந்தவாறு, உண்ணாவிரம் மேற்கொண்டார், குமரன்.

1932 இல், காந்திஜியும் பல இந்தியத் தலைவர்களும் ஆங்கிலேயர்களால் கைது செய்யப்பட்ட போது, இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில், போராட்டங்கள் நடந்தன. ஆங்கிலேயர்களால் தடை செய்யப்பட்ட இந்திய தேசியக் கொடியை ஏந்தி, திருப்பூரிலும் அத்தகைய

போராட்டம் நடத்தப் பட்டது. ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து சுதந்திரம் கோரி, மக்கள் தேசியக் கொடியுடன் பேரணி சென்றனர். பிரிட்டிஷ் சிப்பாய்கள் போராட்டக்காரர்களை அடித்து, பின்வாங்கச் செய்த போதிலும், குமரன் மற்றும் பலர் முன்னோக்கி சென்றார்கள்.

ராட்டின சக்கரத்தை மையம் கொண்ட மூவண்ணக் கொடியை, கையில் உறுதியாக பிடித்துக் கொண்டு, 'வந்தே மாதரம்' என்ற முழக்கத்தை உரக்கச் சொல்லி, ஆங்கிலேயச் சிப்பாய்களுக்கு துளி கூட அஞ்சாமல், எந்த அடிக்கும் பயப்படாமல், பாரத தேசத்தை விடுவிக்க, ஒரே குறிக்கோளுடன், முன் வைத்த காலை பின் வைக்காமல் முன்னேறி சென்ற குமரனை, ஒரு சிப்பாய் தன் தடியால் தாக்கி, கொடியை பிடுங்க முயற்சித்தார்.

மீண்டும் மீண்டும் அடி வாங்கிய போதும், கொடியை விட்டு விட வில்லை. ஒரு கட்டத்தில், மண்டையில் பலத்த காயம் ஏற்பட்டதால், குமரன் தரையில் விழுந்த போதிலும், கையில் ஏந்திய கொடியை, தரையில் விழ விடவில்லை.

நொய்யல் ஆற்றின் கரையில், தேசத்தின் கொடியைக் காத்துக் கொண்டே, பலத்த காயத்துடன் கீழே விழுந்தார், குமரன். ஜனவரி 11, 1932 அன்று அவரின், உயிர் பிரிந்தது.

திருப்பூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

75
சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

என்.ஜி. ராமசாமி

மரணம் வரும் வரையிலும் வேலை செய் என்ற விவேகானந்தரின் வாக்குக்கேற்ப வாழ்ந்தவர்

1912-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 11-ஆம் தேதி பிறந்தார். தந்தை பெயர் - கோவிந்தசாமி, தாயார் பெயர் - சித்தம்மாள். சிறு வயதிலேயே பெற்றோர் காலமானதால், அண்ணனின் வளர்ப்பில் வளர்ந்தார்.

1934-ஆம் ஆண்டு, 'உண்மை உள்ள கழகம்' என்ற அமைப்பைத் தொடங்கி, தேசம் பற்றிய உணர்வுப் பூர்வமான விவாதங்களை நடத்தினார். அதன் மூலமாக, மாணவர்களுக்கு தேசபக்தியை ஊட்டினார்.

காந்தியின் கைதைக் கண்டித்து, நண்பர்களுடன் சேர்ந்து போராட்டம் செய்ததால், கைது செய்யப் பட்டு சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, 'இந்தியன் அச்சுக் கூடம்' நிறுவி, சுதந்திரப் பதிவுகளை அச்சிட்டார்.

இவர் சரோஜா மில்லில் பணியில் இருந்தபோது, அங்குள்ள இயந்திரங்களில் பழுது நீக்குவதில் தலைசிறந்த நிபுணர் என்று பெயர் பெற்று, அந்த ஆலையில் 'மாஸ்டர்' எனும் தகுதி பெற்றார்.

தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில், தீவிரமாக இருந்தார். பல பொதுக் கூட்டங்கள், மாநாடுகள், போராட்டங்கள் நடத்தி, தொழிலாளர்களிடையே பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் அவலங்களை, கொண்டு போய் சேர்த்தார். தொழிலாளர்களை ஒன்றிணைப்பதில், முக்கியப் பங்கு வகித்தார்

தனது 25-ஆம் வயதில் சட்டசபை உறுப்பினர் ஆனார். 193-இல் ராஜாஜி தலைமையில் அமைந்த சென்னை சட்டசபையில் இவரே வயதில் இளையவர்.

1940-ஆம் ஆண்டு, 'தனிநபர்' சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, ஒரு ஆண்டு சிறை தண்டனை பெற்றார்.

இரண்டாம் உலகப் போர் சமயத்தில், பிரிட்டிஷ் போர் முயற்சிகளுக்கு உதவக் கூடாது என சத்தியாகிரகம் செய்த போது, சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

1943-ஆம் ஆண்டு, வேலூர் சிறையில் இருந்த போது, அவரது உடல் நிலை மிகவும் மோசமானது. சிறை அதிகாரிகள் அவரை தன்னந்தனியாக ரயிலில் ஏற்றி, கோவைக்கு அனுப்பினர்.

கோவை வந்து சேர்ந்ததுமே, உடல் மோசமான நிலையில் இருந்தமையால், தனது 31-வது வயதில், 1943-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் 12-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

கோவை ஜில்லா பஞ்சாலைத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் நிறுவனத் தலைவரும், சுதந்திர போராட்டத் தியாகியுமான என்.ஜி ராமசாமிக்கு கோவையில் சிலை அமைக்கப்பட்டு உள்ளது.

கோயம்புத்தூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

கோவை C.P. சுப்பையா

கோவை பகுதியில் பங்கேற்காத போராட்டக் களமே கிடையாது

ஒரு சிறுவன் கையில் ஒரு தகரடப்பாவைக் கொண்டு அதை ஒரு குச்சியால் தட்டிக் கொண்டே வந்தேமாதரம், ஜெய்ஹிந்த் போன்ற கோஷங்களை கிராமங்களில் உள்ள தெருத்தெருவாக சென்று மக்களை கூடச் செய்து சுதந்திர போரட்ட பிரச்சாரம் நடைபெற்றது. இதன் மூலம் கோயம்புத்தூர் வட்டாரத்தில் சுதந்திர எழுச்சி தீவிரமாக பரவியது. அதில் முக்கிய பங்காற்றியவர் C.P. சுப்பையா.

சி.பி.எஸ். என்று காங்கிரஸ் தொண்டர்களால் அழைக்கப்பட்ட சுப்பையா, 1901-ஆம் ஆண்டு கோவை நகரில், பெரியண்ண முதலியார் - மீனாட்சி அம்மாள் தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இளம் வயதில், 1920 முதல் நடைபெற்ற அத்தனை போராட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டவர், சுப்பையா. மகாத்மா காந்தியடிகளிடம் அளவற்ற பக்தியும், தேசப்பற்றும் மிகுதியாக உடையவர்.

நல்ல பேச்சு வன்மை இருந்தது. கூட்டங்களில் மணிக்கணக்காக பேசுவார். இவரது பேச்சு, தேசபக்தியைத் தூண்டுவதாக இருக்கும். மகாகவி பாரதி உட்பட பல தேசிய கவிஞர்களின் கருத்துக்களை உரத்த குரலில் பாடி, உரையாற்றும் போது, மக்கள் மெய் மறந்து கேட்பார்.

1920 தொடங்கி 1942 வரையில், இவர் பங்கேற்காத காங்கிரஸ் போராட்டக் களமே, கோவை பகுதியில் கிடையாது எனும் படி, எங்கும் எதிலும் முன்னணியில் இருந்தார்.

1930-ஆம் ஆண்டு, சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டார். பின்னர், ராஜாஜி நடத்திய வேதாரண்யம் உப்பு சத்தியாகிரகத்தில், கோவையில் இருந்து இவரும், இவரோடு தொழிலதிபர் ஜி.கே.சுந்தரம் ஆகியோர் பங்கு கொண்டு, சிறை சென்றனர்.

கள்ளுக்கடை மறியல் நடந்த போது, கள்ளுக்கடை அதிபர்கள் செருப்பால் அடித்து, அவமானம் செய்தனர். அப்படி இவர் அடிபடும் போது கூட இவர் கேட்டுக் கொண்டது என்ன தெரியுமா, என்னை அடியுங்கள், கொல்லுங்கள், ஆனால் கள் குடிப்பதை மட்டும் நிறுத்தி விடுங்கள். உங்கள் பெண் பிள்ளைகளை வாழ விடுங்கள் என்று கெஞ்சினார்.

சாதாரண தொண்டரான சி.பி.சுப்பையா காங்கிரஸ் கட்சி சார்பில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். மகாத்மா காந்தி அறிவித்த 'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்தில், கலந்து கொண்டு சிறை சென்றார்.

சுதந்திர இந்தியாவில் நாட்டு விடுதலைக்குப் பாடுபட்டவர்களுக்கு இலவச நிலம் கொடுக்கப்பட்ட போதும், தியாகிகள் ஓய்வூதியம் தரப்பட்ட போதும் அவற்றை வாங்க மறுத்து விட்டார்.

கோயம்புத்தூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

பு பு ராமு

கூம்பு வடிவ காசித ஒலி பெருக்கியில், 'பு.. பு..' என்று சப்தமிட்டு மக்களை ஒன்றிணைத்தவர்

பு பு ராமு என்ற சு. ராமசாமி, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் பெரும் பங்காற்றினார். கோயம்புத்தூரை அடுத்த ஒண்டிப்புதூரில், வாழ்ந்து வந்தார். மக்களால் 'கோயம்புத்தூர் - ஒண்டிப்புதூர் காந்தி' என்று அழைக்கப் பட்டார்.

பு பு ராமு, மேட்டுப்பாளையத்தில் 15 மே 1917 அன்று, சுப்பா நாயுடு - மங்கு தாய் தம்பதியருக்கு மகனாகப் பிறந்தார்.

தனது மாமா நடத்தி வந்த உணவகத்தில், பணிபுரிந்தார். 'ஹோட்டல் காந்தி நிறுவனம்' என்ற பெயரில், இயங்கி வந்தது. அவருடைய அத்தையும், மாமாவும் கொண்டிருந்த நாட்டுப்பற்றின் காரணமாக பொதுக் கூட்டங்கள், ஊர்வலங்களில் கலந்து கொள்ளவும், சுதந்திர போராட்ட வீரர்களின் சொற்பொழிவுகளை கேட்கவும், தவறியதில்லை.

1935-ஆம் ஆண்டு காந்தி, நேரு மற்றும் காமராஜர் ஆகியோருடனான சந்திப்புகள், அவரை சுதந்திர போராட்டத்தில் பங்கு பெற தூண்டியது.

ஒரு காசிதத்தை ஒலி பெருக்கியை போன்று கூம்பு வடிவத்தில் உருட்டி, 'பு.. பு..' என்று கூச்சலிட்டு விளக்கினார். எனவே, அன்றிலிருந்து அவருடைய பெயர், பு பு ராமு என்றானது.

வெள்ளையர்களை வெளியேற்றும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, காந்திஜி மற்றும் பல தலைவர்கள் கைதாயினர். கோயம்புத்தூரில்,

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம், முழு வீச்சில் செயல்பட, முக்கிய பங்கு வகித்தார்.

ராமு அவர்களுடைய அத்தையும், மாமாவும் போலீசாரின் துன்புறுத்துதலுக்கு ஆளாயினர். வீடு தீயிட்டு எரிக்கப்பட்டது. குடும்பத்தினர் நடத்தி வந்த உணவகமும், ஆங்கிலேய காவல் துறையினரால் சூறையாடப்பட்டது.

தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற, பு பு ராமு மற்றும் அவரது சகோதரர் குருசாமி காவல் துறையினரிடம் சரணடைய முடிவு செய்தனர். செப்டம்பர் 10-ம் தேதி 1942 ம் ஆண்டு, இருவரும் கோயம்புத்தூர் அமர்வு நீதிமன்றத்தில் சரணடைந்தனர்.

பல்வேறு குற்றச்சாட்டுகளின் அடிப்படையில், பு பு ராமு அவர்களுக்கு, 47 ஆண்டுகள் சிறை தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

தண்டனை வழங்கிய நீதிபதியிடமே, 'தான் வெளியில் அடிமையாக வாழ்வதை விட, என் வாழ்நாள் முழுவதும் சிறைவாசம் அனுபவிக்க தயாராக உள்ளேன்' என்று வீரத்துடன் கூறினார்.

சுதந்திர போராட்டத்தில் ஆற்றிய பங்கை அங்கீகரித்து, 1972-ம் ஆண்டு அவருக்கு, 'தாமரை பட்டயம்' வழங்கி, இந்திய அரசு கவுரவித்தது.

கோயம்புத்தூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சுப்ரமணியம் என்ற சுப்ரி

சுதந்திரத்திற்காக பாடுபட்டு பலமுறை சிறை சென்றவர்

கோயம்புத்தூரில், சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கம் தோன்றி வளர, முக்கியப் பங்கு வகித்தவர், 'சுப்ரமணியம் என்கிற சுப்ரி'. கிராமங்கள் தோறும், காங்கிரஸ் கிளைகளை தோற்றுவித்தார்.

1921-ஆம் ஆண்டு, மகாராஷ்டிர மாநிலம் நாக்பூரில் நடந்த போராட்டத்திற்கு, இவர் தலைமையில் 12 தொண்டர்கள் கலந்து கொண்டனர். அதனால் ஓராண்டு சிறை தண்டனை பெற்றார்.

1929-ஆம் ஆண்டு, லாகூரில் கூடிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில், 'பூரண சுதந்திரப் பிரகடனம்' வெளியிடப் பட்டது. ஜனவரி 26-ஆம் தேதியை, நாட்டின் விடுதலை நாளாகக் கொண்டாட, முடிவு செய்யப் பட்டது. இந்த முடிவினை, கோவை மாவட்டம் முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் செய்து, மக்களுக்குத் தெரிவித்தார்.

1930-ஆம் ஆண்டு, மகாத்மா காந்தி தண்டி யாத்திரை மேற்கொண்ட போது, அந்தப் போராட்டம் நடைபெற்ற அனைத்து நாட்களிலும், கோவையில் ஊர்வலங்களை நடத்தினார். இதற்காக ஓராண்டு கடுங்காவல் தண்டனையும் பெற்றார்.

1932-ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் அரசு, 'இந்திய காங்கிரஸ் இயக்கத்தை சட்டவிரோதமானது' என தடை செய்த போது, தலைவர்கள் அடக்கு முறைக்கு ஆளாகினர். அப்போது, அந்த அடக்கு முறையை எதிர்த்துப் போராடியதால், கைது செய்யப்பட்டு, ஆறு மாத கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப் பட்டார்.

1933-ஆம் ஆண்டு, 'அந்நியத் துணி' மறியலில் ஈடுபட்ட போது, தனது இளம் மனைவி கமலம் அம்மாளுடன் கைது செய்யப்பட்டு, நான்கு மாத சிறைத் தண்டனை பெற்றார்.

பல அகில இந்திய தலைவரை அழைத்து வந்து, கோயம்புத்தூர் மற்றும் நீலகிரி மாவட்டங்களில், பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்தினார்.

காந்தியடிகளின் சொற்பொழிவுகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து வந்ததால், 'மை லெளட் ஸ்பீக்கர்' என அன்புடன் காந்தியடிகள் அழைத்தார்.

1941-ஆம் ஆண்டு ஜாலியன் வாலாபாக் தினத்தை அனுசரித்து, கூட்டம் நடத்தியக் காரணத்திற்காக, சிறை தண்டனைப் பெற்று, பொள்ளாச்சிக்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டார்.

1942-ஆம் ஆண்டு, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்தின் போது, 'தேசிய பாதுகாப்பு' சட்டத்தின் படி கைது செய்யப்பட்டு, வேலூர் மற்றும் தஞ்சாவூர் சிறைகளில் தண்டனையை அனுபவித்தார்.

தீவிர முருக பக்தர். முருகப் பெருமானைப் போற்றி, ஏராளமானப் பாடல்களை எழுதி உள்ளார். தனது 90வது வயதில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

கோயம்புத்தூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

வெள்ளலூர் அண்ணாசாமி சுந்தரம்

ஐரோப்பா முழுவதும் இந்திய விடுதலை செய்திகளை பரப்பியவர்

1896-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் இரண்டாம் தேதி, கோயமுத்தூர் நகரத்தை ஒட்டிய வெள்ளலூர் கிராமத்தைச் சார்ந்த அண்ணாசாமி ஐயருக்கு பிறந்தவர் சுந்தரம். இவரது தந்தை, பிரபல வழக்கறிஞர்.

சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பயிலும் போது, மகாத்மா காந்தியின் பால் ஈர்க்கப் பட்ட சுந்தரம், கல்வியை இடையில் நிறுத்தி விட்டு, டிசம்பர் 1914-இல், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியில் இணைந்து, இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் நேரடியாகப் பங்கெடுத்தார்.

இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் போது மகாத்மா காந்தியுடன் துணை நின்றவர், மதன் மோகன் மாளவியாவின் நம்பிக்கை பெற்றவர், பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகத்தின் செயலராக இருந்தவர், வெள்ளலூர் அண்ணாசாமி சுந்தரம்.

1917-ல் வங்காளப் பிரிவினைக்கு எதிரான போராட்டத்திலும், 1925-ல் வைக்கம் சத்தியாகிரகப் போராட்டத்திலும், 1930-ல் உப்புச் சத்தியாகிரகப் போராட்டத்திலும் மற்றும் 1930 & 1931-ஆம் ஆண்டுகளில் ஒத்துழையாமை இயக்கங்களில் கலந்து கொண்டு, பல முறை சிறை சென்றவர்.

மகாத்மா காந்தி, லண்டன் நகர வட்ட மேசை மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்கு முன், இந்திய விடுதலை குறித்தான காந்தியின் இந்திய விடுதலை இயக்க செய்திகளை,

ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரப்ப, 1931-ஆம் ஆண்டில் ஏழு மாதம் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார்.

இத்தாலி, சுவீட்சர்லாந்து, வாடிகன், ஜெர்மனி, பிரான்சு, இங்கிலாந்து, செக்கோஸ்லோவோகியா போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில், காந்தியின் இந்திய விடுதலை இயக்கச் செய்திகளை அந்நாட்டு தலைவர்களிடம் விவரித்து, இறுதியாக லண்டன் வட்ட மேசை மாநாட்டில், காந்திக்கு உதவியாக இருந்தார்.

1916-ஆம் ஆண்டில், மதன் மோகன் மாளவியா, வாரணாசியில் ஒரு புதிய பல்கலைக்கழகம் நிறுவ மேற்கொண்ட முயற்சியில், சுந்தரம் மாளவியாவின் நேர்முக உதவியாளாராகவும், பல்கலைக்கழக கட்டிட நன்கொடை வசூலிக்கும் குழுவின் செயலராகவும் இருந்து, நாடு முழுவதுமிருந்து நன்கொடைகள் வசூலித்துக் கொடுத்தார்.

1926-இல் பனாரஸ் ஹிந்து பல்கலைக்கழகம் துவங்கிய பின், அதன் செயலராக, 1956-ஆம் ஆண்டு முடிய, முப்பது ஆண்டுகள் பணி புரிந்தார். 1967-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 11-ஆம் தேதி இறைவனடி சேர்ந்தார்.

கோயம்புத்தூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

பெட்டையன்

சுதந்திரத்திற்காக 208 ஊர்களில் பிரச்சாரம் செய்த இளைஞன்

கோயம்புத்தூர் அருகே உள்ள சொர்க்கம் பாளையத்தில், 1923-ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் 23 -ஆம் தேதி பிறந்தார்.

ஊருக்கு 1934-ஆம் ஆண்டு, காந்தி வருவதை அறிந்த, அந்தப் பகுதி மக்கள், இரண்டு மைல் தொலைவிற்கு, புதிய சாலை அமைக்க தீர்மானித்தனர்.

காந்தி வருகை புரிந்து, 15 நிமிடங்கள் உரை ஆற்றினார். அதனை பத்தாயிரம் மக்கள் கண்டு களித்தனர். அந்த காலக் கட்டத்திலேயே, ரூபாய் 1001 நிதி வசூலித்த ஊர் மக்கள், காந்தியிடம் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக வழங்கினர்.

அதனை கண்ட இளம் சிறுவனான பெட்டையன், தானும் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட முனைந்தார். காந்திஜி வழியில், கதர் இயக்கத்தை முன் நின்று நடத்தினார்.

தனது 18வது வயதிலேயே, 'தனி நபர் சத்தியாகிரகம்' போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். பாத யாத்திரையாக நடந்தார். ஒவ்வொரு ஊரிலும், அவரைக் காண ஊர் மக்கள் பலரும் கூடினர். மூன்று நாட்களில், அவரின் கால் வீங்கியது, நடக்க முடியவில்லை, கடும் காற்றுடன் மழை பொழிந்த போதிலும், தனது நடை பயணத்தை நிறுத்தாமல், தலையில் துணி மூட்டையுடன், கதர்

ஆடை பிரச்சாரத்தை, வழி நெடுக செய்து கொண்டே சென்றார். 85 நாளில், 208 ஊர்களில் பிரச்சாரம் செய்தவாறே, 856 கிலோ மீட்டர் நடந்தார்.

1942-ஆம் ஆண்டு, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்தில், தனது உடல் நலம் பாதிக்கப் பட்டு இருந்த போதிலும், கலந்து கொண்டார், சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். அப்போது அவர், உயிருக்கு போராடும் வகையில் நோய் வாய்ப்பட்டு இருந்தார். எனினும், நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யப்பட்டு, சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். போலீசார் அவரை துன்புறுத்தினர்.

சிறையில் இருந்து வெளியே வந்த பின்னர், உடல் நலம் தேறியதும், இளைஞர்களுக்கு பயிற்சி முகாம் நடத்தி, அனைவருக்கும் சுதந்திரம் பெற வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார்.

பட்டியலின மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அரும்பாடு பட்டவர், தனது 77-வது வயதில், 2000-ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர் மாதம் 16-ஆம் தேதி இறைவனடி சேர்ந்தார். பெட்டையன் நினைவாக, ஊர் மக்கள், ஊரின் நடுவில், அவருக்கு சிலை வைத்து உள்ளனர்.

கோயம்புத்தூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

தீரன் சின்னமலை

மூன்று முறை ஆங்கிலேயர்களை தோற்கடித்த தீரன்

தீர்த்தகிரி கவுண்டர் ஏப்ரல் 17, 1756-இல், தமிழ்நாடு மாநிலத்தில் ஈரோடு அருகே - மேலப்பாளையத்தில் பிறந்தார். கொங்கு தலைவராகவும், பாளையக்காரராகவும் ஆனார். பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிராக போராட்டம் செய்தார். கொங்கு நாட்டின் சிங்கம், 'தீரன் சின்னமலை' என பிரபலமாக அறியப் பட்டார்.

பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்த மைசூர் மன்னனின் மேலாதிக்கத்தில் கொங்கு இருந்தது. அவரது இளைய வயதிலிருந்தே, சின்னமலைக்கு இந்த அடிமைத்தனம் பிடிக்கவில்லை. மைசூர் மன்னர்களுக்கு அடிபணிவதையும், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியையும் சின்னமலை விரும்பவில்லை. வரித் தொகைகள் கொங்கு நிர்வாகத்திடமிருந்து சேகரிக்கப்பட்டு, மைசூர் அரண்மனைக்கு அனுப்பப் படுவது வழக்கமான நடைமுறையாக இருந்தது.

ஒருமுறை, வரி வசூலித்த தொகை மைசூருக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட போது, சின்னமலை செல்வத்தை பறிமுதல் செய்து, ஏழை மக்களுக்கு விநியோகித்தார்.

1799-ஆம் ஆண்டு, நடைபெற்ற நான்காவது மற்றும் கடைசி மைசூர் போர் போன்ற பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிராக பல போர்களுக்கு கை கொடுக்கும் வகையில் சின்னமலை, தன் நன்கு பயிற்சி பெற்ற கொங்கு இளைஞர் படையை கொண்டு போரிட்டார்.

கட்டபொம்மனின் மரணத்திற்குப் பிறகு, சின்னமலை கோயம்புத்தூரில் ஆங்கிலேயர்களைத் தாக்க, மராட்டிய மற்றும் மருது பாண்டியரின் உதவியை நாடினார். பிரிட்டிஷ் இராணுவம் மராட்டிய மற்றும் மருது பாண்டியரின் படைகளை கோயம்புத்தூருக்குள் நுழைவதைத் தடுத்தது. ஆகையால், சின்னமலை நட்பு நாடுகளின் ஆதரவு பலம் இல்லாமல், தனியாகப் போராட வேண்டி இருந்தது.

இருப்பினும், 1801, 1802 மற்றும் 1804-ஆம் ஆண்டுகளில், காவிரி, ஒடினிலாய் மற்றும் அரச்சலூர் போர்களில், சின்னமலை ஆங்கிலேயர்களை தோற்கடித்தார்.

1805-ஆம் ஆண்டில், சின்னமலையின் விசுவாசமற்ற சமையல்காரர் எதிரிகளுக்கு பழனி மலைகளில் உள்ள கருமலை பகுதியில் பதுங்கி இருந்த சின்னமலையின் ரகசிய மறைவிடத்தை காட்டிக் கொடுத்தார். தனது எஜமானருக்கு துரோகம் இழைத்தார்.

ஆங்கிலேய சிப்பாய்கள் சின்னமலையைக் கைது செய்தனர். தீரன் சின்னமலை மற்றும் அவரது இரண்டு சகோதரர்களுடன் ஜூலை 31, 1805 ஆடி பெருக்கு நாள் அன்று, சாங்ககிரி கோட்டையில் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

ஈரோடு

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

எம்.ஏ. ஈஸ்வரன்

'இளைஞர் சன்மார்க்க சங்கம்' அமைத்து இளைஞர்களிடையே தேசபக்தியை ஏற்படுத்தியவர்

1899-ஆம் ஆண்டு, ஈரோட்டில் பிறந்தார். இவரது தந்தையார் - முத்துக் கருப்பண பிள்ளை, தாயார் - வேங்கட லட்சுமி. ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் போது, தன்னுடைய கல்லூரிப் படிப்பை துறந்து விட்டு, 1921-ஆம் ஆண்டில், விடுதலைப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கினார். அதனால் மூன்று மாதம் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

இளைஞர்களின் உள்ளத்தில் தேசபக்தியை ஏற்படுத்திட, 'இளைஞர் சன்மார்க்க சங்கம்' எனும் அமைப்பை, ஈரோட்டில் தோற்றுவித்தார். அதில், 15 வயது முதல் 18 வரை உள்ள இளைஞர்களை சேர்த்து, நாட்டுப் பற்றை போதித்தார்.

காந்திஜி எளிய உடையை அணிவதாக முடிவெடுத்த பின்னர், அதனை அறிந்து கொண்டு, தானும் இந்தியாவிற்கு விடுதலை கிடைக்கும் வரை, திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன் என்றும், காலுக்கு செருப்பு அணிய மாட்டேன் என்றும், உறுதி ஏற்று, தனது வாழ்நாள் முழுவதும், திருமணம் செய்யாமலேயே வாழ்ந்து, காலத்தை கழித்தார்.

நாக்பூரில் ஆங்கிலேய அரசு, அவர்களது தேசியக் கொடியை ஏற்றி இருந்தனர். அதனை அவிழ்த்து இறக்கி விட்டு, இந்திய தேசியக் கொடியை ஏற்றினார். அதனால் தண்டிக்கப் பட்டு, நாக்பூர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

காந்திஜி, 1927-ஆம் ஆண்டில், கோயம்புத்தூருக்கு சுற்றுப் பயணம் செய்தார். அப்போது காந்திக் கூடவே இருந்து, நன்கு கவனித்துக் கொண்டார்.

சுதந்திரப் போராட்டம் குறித்து பேசியதற்காக, ஆங்கிலேயர்கள் ஒவ்வொரு தலை முடியையும், மீசை முடியையும் பிடுங்கி கடுமையாகத் சித்திரவதை செய்தனர். அவர் மயங்கியதும், அவரை அங்கேயே விட்டுவிட்டு, சென்று விட்டனர்.

ஆகஸ்ட் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதற்காக, 1942-ஆம் ஆண்டு, அலிப்பூர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

1946-ஆம் ஆண்டு, ஈரோடு தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினராக தேர்ந்து எடுக்கப் பட்டார். அவரது முயற்சியால் உருவானதே, தமிழகத்தின் இரண்டாவது மிகப்பெரிய அணையான, ஈரோடு மாவட்டம் சத்தியமங்கலம் அருகே உள்ள பவானிசாகர் அணை.

நாட்டின் விடுதலைக்காகவும், தேச முன்னேற்றத்திற்காகவும் பாடுபட்ட ஈஸ்வரன் அவர்கள், 1978-ஆம் ஆண்டில், இறைவனடி சேர்ந்தார்.

ஈரோடு

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

கே.பி. சுந்தராம்பாள்

தனது நடிப்பின் மூலமாக தேச பக்தியை பரப்பியவர்

ஈரோடு மாவட்டத்தில் உள்ள கொடுமுடியில், பாலாம்பாள் என்ற அம்மையாருக்கு, 1908-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 11-ஆம் தேதி கொடுமுடி பாலாம்பாள் (கே.பி.) சுந்தராம்பாள் பிறந்தார். தனது பெயருடன், தன்னுடைய ஊர் பெயரையும், தாயார் பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டார்.

1917-ஆம் ஆண்டு, இலங்கைக்கு நடிக்கச் சென்றார். அங்கு பல ஊர்களில், இவரது நாடகங்கள் நடைபெற்றது. அதன் மூலமாக, பெரும் புகழைப் பெற்றார்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வந்தார். கதர் இயக்கம், தீண்டாமை ஒழிப்பு, வெள்ளையனே வெளியேறு போன்ற போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டு, சுதந்திரப் போராட்டப் பாடல்களை பாடி வந்தார்.

ஈரோடுக்கு வந்த காந்திஜி, இவரின் வீட்டில் உணவு அருந்தினார். சாப்பிட்டு முடித்ததும், காந்திஜி அவரை நோக்கி, சாப்பாடு மட்டும் தானா? தட்டும் எங்களுக்கு தானே! என்றார். உடனே அவரும், தாராளமாக தட்டையும் எடுத்துக்கொங்க என்றார். அது தங்கத்திலான தட்டு. அந்தத் தங்கத் தட்டை, ஏலம் விட்ட காந்தி, கிடைத்தத் தொகையை சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு பயன்படுத்தப்படும் நிதியில் சேர்த்தார்.

எதிர்பாராத விதமாக, அவரது 25-வது வயதில், அவரின் கணவர் கிட்டப்பா அவர்கள் இயற்கை எய்தினார்.

அதன் பிறகு, வெள்ளை புடவையை மட்டுமே அணிந்து வந்தார். எந்த ஒரு ஆண் நடிகருடனும் சேர்ந்து நடிப்பது இல்லை என முடிவு எடுத்தவர், தன்னுடைய இறுதி மூச்சு வரை, அப்படியே வாழ்ந்தார்.

'அவ்வையார்' திரைப் படத்தில் ஏற்று நடித்த அந்தக் கதாபாத்திரம், 'பூம்புகார்' திரைப் படத்தில் ஏற்று நடித்த கவுந்தி அடிகள் கதாபாத்திரம், 'பக்த நந்தனார்' திரைப் படத்தில் ஏற்று நடித்த நந்தனார் கதாபாத்திரம் போன்றவைகள், மக்களின் மனதில், இன்றும் நினைவில் இருக்கின்றது.

1958-ஆம் ஆண்டு, காமராஜரின் ஆட்சியில், சட்ட மேலவை உறுப்பினராக (எம்.எல்.சி.) தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டார்.

பத்மஸ்ரீ, சிறந்த பின்னணிப் பாடகி போன்ற பல விருதுகளை வாங்கியவர், 1980ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 19-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தூய்நாட்டைக் காத்த துறையர்கள்

பெரியசாமி தூரன்

பாரதியின் கவிதைகளை ஒன்றிணைத்து, வெளி உலகுக்கு காட்டியவர்

பெரியசாமி தூரன் (26 செப்டம்பர் 1908 - 20 ஜனவரி 1987) ஈரோடு மாவட்டம் மொடக்குறிச்சியில், பழனிவேல் அப்பா கவுண்டர் மற்றும் பாவாத்தாள் ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியால், பெரிதும் ஈர்க்கப் பட்டார். தேச பக்தர்களிடையே இளவரசராக இருந்த பக்தசிங், ஆங்கிலேயர்களால் கொல்லப்பட்டதால், அதிர்ச்சியடைந்து, இளங்கலை தேர்வுக்கு, அமர மறுத்து விட்டார், தூரன். பின்னர் B.A., தேர்ச்சி பெற்றார்.

சிறு கதைகள் மற்றும் கவிதைகளை, தனது வாழ்நாள் புனை பெயரான, 'தூரன்' என்பதை பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். தேச, ஆன்மீக பிரச்சினைகளில், 600 பாடல்களை இயற்றிய எழுத்தாளர்.

1948 முதல் 1978 வரை, தமிழ் கலைக்களஞ்சியத்தின் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். தமிழில், முதன்முறையாக குழந்தைகளுக்கான கலைக் களஞ்சியத்தை, பத்து தொகுதிகளாக கொண்டு வந்த பெருமையும் அவருக்கே உரியது.

இந்திய குடியரசுத் தலைவர் 1968-இல் வழங்கிய பத்ம பூஷன் விருது, தமிழ் சங்கம் 1972-இல் வழங்கிய, இசை பேரறிஞர் விருது, தமிழ்நாடு இயலிசை நாடக

மன்றம் 1970 இல் வழங்கிய கலைமாமணி விருது, 1978-ஆம் ஆண்டு எம்.ஏ.சி. தொண்டு நிறுவனத்தால் வழங்கப்பட்ட அண்ணாமலை செட்டியார் விருது, என பல விருதுகளைப் பெற்றார்.

சுப்ரமணிய பாரதியின் கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகளை கண்டுபிடித்து, 700 பக்கங்கள் கொண்ட புத்தகம் வெளியிட்டதற்காக, தங்கப் பதக்கம் வழங்கப்பட்டது.

இந்த வேலையை முடிக்க, அவர் 1904 முதல் 1920 வரை வெளி வந்த 'சுதேச மித்திரன்' பத்திரிகை பதிப்புகளை கவனமாக பதிவு செய்து, அதில் வெளிவந்த பாரதியின் அனைத்து படைப்புகளும், அவை தோன்றிய தேதிகளைக் குறிப்பிட்டு, கவனமாக நகலெடுத்தார். பின்னர், பாரதி தமிழ் என்ற புத்தகத்தில் கால வரிசைப்படி அவற்றை மறு வெளியிட்டார். இதனால், பாரதியின் ஆய்வு மற்றும் அவரது மேதை தனத்தின், மறு கண்டுபிடிப்புக்கு வழி வகுத்தார். அவர் முயற்சிக்கா விட்டால், பாரதியின் படைப்புகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு முழுமையாக அழிந்திருக்கும்.

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சே.ப. நரசிம்மலு நாயுடு

காங்கிரஸ் சுதந்திரப் போராட்டத்தை ஆவணப் படுத்தியவர்

1854-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் 12-ஆம் தேதி, அரங்கசாமி நாயுடுவிற்கும் - லட்சுமி அம்மாளுக்கும் மகனாக ஈரோட்டில் பிறந்தார், சேலம் பகடால நரசிம்மலு நாயுடு.

படிக்கும் பருவத்திலேயே, தமிழ் இலக்கிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்திலேயே, மாணவர்கள் பயன்பெறும் வகையில் 'சிறந்த கணிதம்' என்ற நூலை வெளியிட்டார்.

1885-ஆம் ஆண்டு, பம்பாயில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில், நாடு முழுவதிலும் இருந்து 72 பிரதிநிதிகள் பங்கேற்றனர். அதில், தமிழகத்தின் சென்னை மாகாணத்தின் சார்பில் கலந்து கொண்டவர், நரசிம்மலு நாயுடு.

1886-ஆம் ஆண்டு, கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற இரண்டாவது மாநாட்டிலும் கலந்து கொண்டார். அவர் பேசிய பேச்சு, அங்கு குழுமியிருந்த மூவாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் எல்லோரையும் பெரிதும் கவர்ந்தது.

சமூக சீர்திருத்தத்தில் மிகப் பெரிய ஈடுபாடு கொண்டவர், சிறந்த சமூக சீர்திருத்தவாதியாக இருந்தார்.

கோவையில் முதல் நூற்பாலை தோன்ற, தன் நிலத்தின் ஒரு பகுதியை, தானமாக அளித்தார்.

1877-ஆம் ஆண்டு சேலத்தில் 'சுதேசாபிமானி' என்ற

இதழைத் தொடங்கி, சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் தியாகத்தை எடுத்து உரைத்தார்.

ஒரே காலகட்டத்தில், வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்து, மூன்று இதழ்களை நடத்திய பெருமை, இவருக்கு உண்டு. மக்களின் ஆதரவு பெருகியதை, பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத ஆங்கிலேயர்கள் எதிர்த்தனர். அதனால், அவருக்கு பெரும் நஷ்டம் ஏற்பட்டது. எனினும், தனது போராட்டத்தை தொடர்ந்தார்.

1900-ஆம் ஆண்டு காலத்திலேயே, 'விவசாய சாஸ்திரம்' என விவசாயத்தைப் பற்றி, முதன் முதலில் எழுதிய முன்னோடி இவரே.

கோயம்புத்தூர் மக்களுக்கு சுதந்திர தாகத்தை ஏற்படுத்த, அந்த மாவட்டத்தில், பல காங்கிரஸ் கிளையை ஏற்படுத்தி, அதன் செயலாளராக பொறுப்பு வகித்தார்.

1922-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் இருபத்தி ஒன்றாம் தேதி, இயற்கை எய்தினாலும், அவர் பெயரிலான கல்வி நிறுவனங்களும், சேவை அமைப்புகளும் அறக்கட்டளைகளும் சிறப்புடன் கோவையில் இயங்கி வருகின்றன. எங்கும் அவர் பெயரை நினைவுப் படுத்திக் கொண்டு வருகின்றது.

ஈரோடு

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

பெ. வரதராஜலு நாயுடு

ராணுவத்தை வர வைக்கும் அளவிற்கு, சுதந்திர எழுச்சியை ஏற்படுத்தியவர்

நாமக்கல் மாவட்டம் இராசிபுரத்தில் 1887-ஆம் ஆண்டு ஜூன் 4-ஆம் தேதி வரதராஜலு, பெருமாள் நாயுடு, குப்பம்மாள் தம்பதிக்கு பிறந்தார். 24-ஆம் வயதில் அவர் ருக்மணி என்பவரைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

தமிழ் மொழி மீது கொண்ட பற்றால், இதழாளராகவும், பேச்சாளராகவும் உருவானார். 'பிரபஞ்ச மித்திரன்' என்ற இதழை வாங்கி, அதில் தேசபக்தக் கருத்துக்களை பரப்பி வந்தார்.

புதுச்சேரியில் 1908-ல் பாரதியாரைச் சந்தித்தது, இவரது சுதந்திர வேட்கையை மேலும் அதிகரித்தது. 1916 முதல் தீவிர அரசியலில் பங்கேற்றார். மதுரையில் இருந்த ஹார்வி மில்லில், 1918-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற வேலை நிறுத்தப் போராட்டம், தமிழகம் முழுவதும் கவனம் பெற்றது.

மதுரையைச் சுற்றி, பத்து மைல் தூரத்திற்கு, எந்த ஒரு பொதுக் கூட்டத்தையும் நடத்தக் கூடாது என, ஆங்கிலேய அரசு தடை விதித்து இருந்தது, அந்தத் தடையையும் மீறி, வரதராஜலு நாயுடு பொதுக் கூட்டம் நடத்தி, ஆவேசமாக முழங்கினார்.

ஆங்கிலேயர்கள், ராணுவத்தை வர வைக்கும் அளவிற்கு, சட்டம் - ஒழுங்கு பிரச்சினை ஏற்பட்டது. அதற்காக வரதராஜலு நாயுடு, கைது செய்யப் பட்டு, 18 மாத சிறை தண்டனை பெற்றார்.

அவர் நடத்தி வந்த, 'பிரபஞ்ச மித்திரன்' இதழுக்கு, ஆயிரம் ரூபாய் ஜாமீன் கட்ட வேண்டும் என நீதிபதி உத்தரவிட்டார்.

அந்தளவிற்கு பெரியத் தொகை இல்லாததால், அவரால் அந்தப் பணத்தைக் கட்ட முடியவில்லை. அதனால், பிரபஞ்ச மித்திரன் இதழை, அத்துடன் நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று.

'தமிழ்நாடு' என்ற இதழைத் தொடங்கி, நடத்தி வந்தார். அதில் எழுதிய இரண்டு கட்டுரைகள் காரணமாக, மீண்டும் அவருக்கு 9 மாதம் சிறை தண்டனை விதிக்கப் பட்டது.

காந்தியடிகள் 1920-ஆம் ஆண்டு திருப்பூரிலும், 1921ஆம் ஆண்டு சேலத்திலும் என இரண்டு முறை நாயுடுவின் வீட்டில், தங்கி உள்ளார். நாயுடுவின் மனைவி, தான் அணிந்திருந்த தங்க நகைகள் அனைத்தையும், தேசப் பணிக்காக காந்தியடிகளிடம் வழங்கினார்.

நீரும், காற்றும் எவ்வாறு முக்கியமானதோ அதே போல தமிழ்நாட்டுக்குத் தேவையானவை - நாட்டுப் பற்று மற்றும் மொழிப் பற்று. இந்த இரண்டு நன்மைகளையும் தமிழகத்திற்கு செய்தவர், வரதராஜலு நாயுடு என, தமிழ் இதழியலின் பிதாமகர்களில் ஒருவரான டி.எஸ். சொக்கலிங்கம் அவர்கள் புகழாரம் சூட்டியுள்ளார்.

நாமக்கல்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

நாமக்கல் கவிஞர் வெ ராமலிங்கம் பிள்ளை

தேசபக்தி பாடல்களை இயற்றி, சுதந்திர உணர்வை ஏற்படுத்தியவர்

1888-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 19-ஆம் தேதி பிறந்தார். தமிழகம் எங்கும், சுதந்திரப் போராட்டம் தீவிரமாக இருந்த காலத்தில், அரவிந்தரையும், பாரதியாரையும் காண முயற்சி செய்தார். வ.உ.சி., வ.வே.சு. ஐயரை சந்தித்து, ஊக்கம் பெற்றார்.

தான் வசித்த நாமக்கல் மாவட்டத்தில், ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக, பல கூட்டங்கள் நடத்த, ஏற்பாடு செய்தார். 1914-ஆம் ஆண்டு, திருச்சியில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் உரையாடினார்.

நாடகத்தில் பாட, 'ஆடு ராட்டே சுழன்றாடும் ராட்டே' என்ற பாடலை இயற்றினார். அந்தப் பாடலானது, இந்திய நாடு முழுவதும், சுதந்திர எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது.

இவரது உரையை கேட்டு, ஊக்கம் பெற்றவர்கள் வரிசையில் அகிலன், கல்கி போன்ற எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

1930-ஆம் ஆண்டு, உப்பு சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தின் போது இயற்றிய, 'கத்தியின்றி ரத்தமின்றி, யுத்தமொன்று வருகுது' என்ற பாடல், சுதந்திர போராட்ட வீரர்களுக்கு, உற்சாக மிகுதியை தந்தது.

1932-ஆம் ஆண்டு, சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தில் பங்கேற்று, சிறை சென்றார். காந்தியடிகளின் முக்கிய

கொள்கைகளான மதுவிலக்கு, தீண்டாமை ஒழிப்பு, கதர் இயக்கம், கைத்தொழில் வளர்ச்சி, சுதேசி ஆகியவை குறித்து ஏராளமான கவிதைகளை இயற்றி உள்ளார்.

50க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி உள்ளார். இவரின் முயற்சியால், காந்தியடிகள் கரூரில் வந்து உரையாற்றி உள்ளார்.

நாவலாசிரியராக அவர் இயற்றிய, 'மலைக்கள்ளன்', பல மொழிகளில் திரைப்படமாக எடுக்கப்பட்டு, வெற்றிகரமாக ஓடியது.

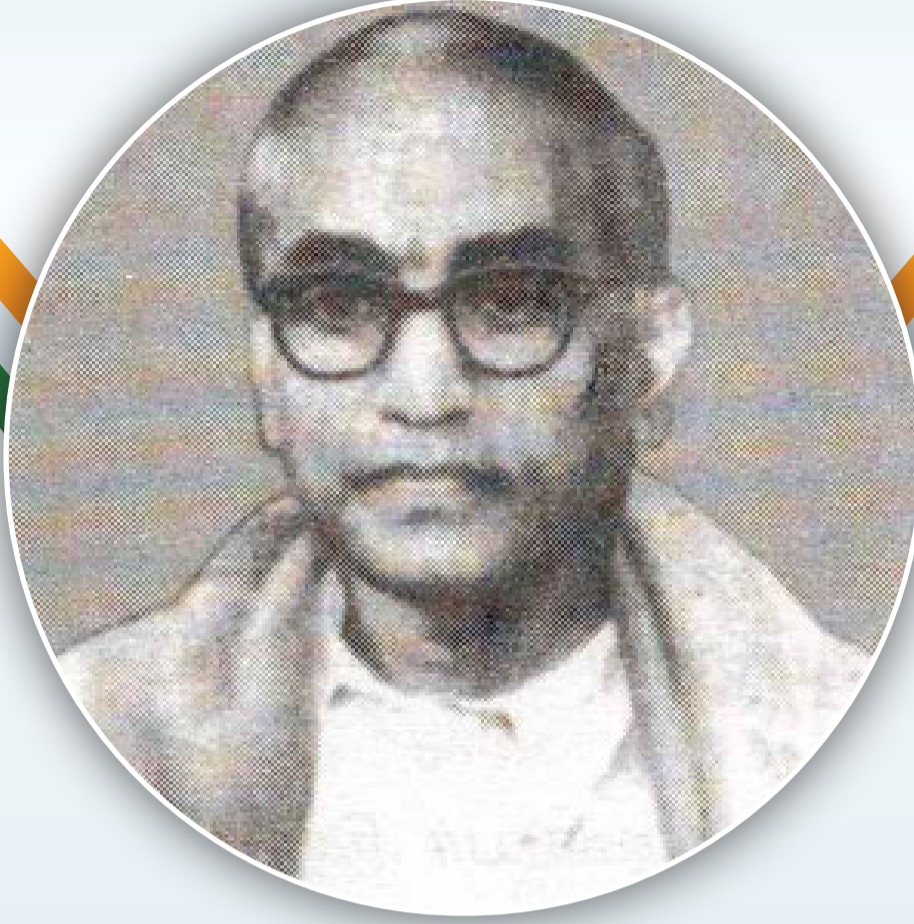
இவர் கவிஞர் மட்டுமல்லாமல், ஓவியம், எழுத்து, பேச்சு, அரசியல், இசை, நாவல் ஆசிரியர், உரையாசிரியர், மொழி பெயர்ப்பாளர், இலக்கியத் திறனாய்வாளர் என பன்முகத் தன்மை கொண்டவர்.

சென்னையில் 'நாமக்கல் கவிஞர் மாளிகை' என்ற அரசு கட்டிடம், அவரின் பெயராலேயே இயங்கி வருகின்றது.

1971-ஆம் ஆண்டு, மத்திய அரசின் 'பத்மபூஷன்' விருதை பெற்றார். 1972-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் மாதம் 24-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

நாமக்கல்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

SD சுந்தரம்

'கப்பலோட்டிய தமிழன்' படத்திற்கு வசனம் எழுதியவர்

சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ள ஆத்தூரில், துரைசாமி ஐயா - பூங்கோதை அம்மாள் தம்பதியருக்கு பிறந்தார். சிறு வயது முதலே, தமிழ் இலக்கியங்கள் மீது கொண்ட பற்றால், நிறைய இலக்கியங்களைக் கற்றார்.

'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டதால், 10 மாத காலம், சிறை தண்டனைப் பெற்றார். சிறையில் இருந்த போது, 'கவியின் கனவு' என்ற நாடகத்தை இயற்றினார். பாரதியாரைப் போல, சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பாகவே, நமது நாடு விடுதலை பெற்றது போல எண்ணி, கனவு கண்டு, நிறையப் பாடலை இயற்றினார்.

1944-ஆம் ஆண்டு, 'கவியின் கனவு' என்ற நாடகம், நாடக சபாவில் போடப் பட்டது. அதில் பிரபல நடிகர்களான, சிவாஜி கணேசன், எம்.என். நம்பியார், எஸ்.வி. சுப்பையா போன்றோர் முக்கியக் கதாபாத்திரத்தில் நடித்தனர். அந்த நாடகம், 1,500 முறைக்கு மேலே போடப் பட்டது என்ற பெருமையை அடைந்தது. நாடகத்தின் மூலமாக, நிறைய தேசப்பற்று எண்ணங்களை மக்களிடையே கொண்டு சேர்த்தார்.

நடிகர் சிவாஜி கணேசன் நடிப்பில் வெளிவந்த, 'கப்பலோட்டிய தமிழன்' என்ற படத்திற்கு SD சுந்தரம்

அவர்கள் வசனம் எழுதினார். அவற்றுடன் 13 படங்களுக்கு வசனம் எழுதி உள்ளார்.

1961-ஆம் ஆண்டில் வெளியான கப்பலோட்டிய தமிழன் திரைப் படமும், படத்தில் இடம் பெற்ற வசனங்களும், மக்களிடையே மிகுந்த பிரபலம் அடைந்து, சுதந்திர வேட்கையைத் தூண்டியது.

தமிழக அரசின் 'கலைமாமணி' விருதை 1964-ஆம் ஆண்டு பெற்றார்.

தமிழக அரசின் 'மேல்சபை உறுப்பினராக' (MLC), 1964-ஆம் ஆண்டு முதல் 1968-ஆம் ஆண்டு வரை இருந்தார்.

தமிழக அரசின் 'இயல் இசை நாடக மன்ற' செயலாளராக, 1968-ஆம் ஆண்டு முதல் 1976 வரை பதவி வகித்தார்.

பாரதியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை படமாக எடுக்க, தனது சொந்த வீட்டை விற்று, அதில் வரும் பணத்தைக் கொண்டு, திரைப்படத்தை எடுக்க விரும்பினார். எனினும், அந்த ஆசை நிறைவேறாமலே, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

சேலம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

அர்த்தநாரச வர்மா

கவிதைகள், கட்டுரைகள் மூலம் விடுதலை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர்

சேலத்தில் சுகவனேசுவரர் - லட்சுமி ஆகியோரின் மகனாக 27.7.1874-இல் பிறந்தவர். திருச்செங்கோட்டில் உறையும் அர்த்தநாரசுவரரின் அருளால் பிறந்ததால் அர்த்தநாரச வரர் என்ற பெயரிட்டனர்.

வாழ்க்கை முழுவதும், ஒரு சுதந்திரப் போராளியாக, கவிஞராக, பத்திரிகையாளராக, சமூகத் தொண்டினையே உயிர் மூச்சாகக் கொண்டிருந்த மாபெரும் தியாகி சேலம் அர்த்தநாரச வர்மா

மூதறிஞர் ராஜாஜியால் 'இராஜரிஷி' எனப் பட்டம் சூட்டப் பட்டவர்.

திரு. வி. கல்யாண சுந்தரனாரால் 'மகாகவி பாரதியாருக்கு இணையான தேசபக்தி கவிஞர்' எனப் புகழப் பட்டவர்.

காந்தியைப் பின்பற்றி, தனது வாழ்நாள் முழுவதும், கதராடை அணிவதையே, கொள்கையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்.

மது விலக்கிற்காக அயராது போராடியவர். தனது பள்ளித் தோழரான ராஜாஜியை வற்புறுத்தி, இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாக, 1937-ல் சேலம் ஜில்லாவில் 'மது விலக்கு' கொள்கையை செயலாக்கியவர்.

மகாகவி பாரதியார் இறந்த போது, ஆங்கிலேயருக்கு அஞ்சி அவரைப் பற்றி பேச எல்லோரும் பயந்த நிலையில், மகாகவி பாரதிக்காக இரங்கல் கவிதை எழுதி, சுதேசமித்தரனில் வெளியிட்ட ஒரே வீரர்.

1923-ஆம் ஆண்டு, சித்தரஞ்சன் தாஸ் சேலத்துக்கு வந்த போதும், 1934-ஆம் ஆண்டு, காந்தியடிகள் திருவண்ணாமலைக்கு வந்த போதும் வரவேற்புரை உரை நிகழ்த்தினார்.

இந்திய விடுதலைக்காக 1931-ஆம் ஆண்டில், 'வீரபாரதி' எனும் பத்திரிகையை நடத்தியவர். ஆங்கிலேயர்கள் சிறப்பு சட்டம் மூலம் தடை செய்த ஒரே தமிழ் பத்திரிகையும் அதுவே.

சத்திரியன், சத்திரிய சிகாமணி, வீரபாரதி, தமிழ் மன்னன் எனப் பல பத்திரிகைகளை நடத்தியவர்.

மதுவிலக்கு, சிந்து உள்ளிட்ட பல நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டவர், அர்த்தநாரச வர்மா.

'பாடுபட்ட உழைப்பதொரு தேசம் - அந்தப் பலனை புசிப்பதொரு தேசம்' போன்ற கவிதைகள், கட்டுரைகள் மூலம் மக்கள் மனதில் விடுதலை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்.

தமது 90ஆவது வயதில் 7.12.1964-இல் திருவண்ணாமலையில் மறைந்தார் அர்த்தநாரச வர்மா.

அவரின் மறைவுக்கு மூதறிஞர் ராஜாஜி, கல்கி இதழில் புகழஞ்சலி கட்டுரை எழுதினார்.

சேலம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

இராமசாமி முதலியார்

இந்திய சுதந்திரம் அடைய வேண்டி இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் குரல் கொடுத்தவர்

செப்டம்பர் 6, 1852-இல் சேலத்தில் பிறந்தவர், மிகவும் செல்வச் செழிப்பு உள்ள குடும்பத்தில் வளர்ந்தார். புகழ்பெற்ற கல்விக் கூடங்களில் பயின்று, வழக்கறிஞராக பணிபுரிந்து வந்தார். இவரது குடும்பமே, படித்த குடும்பம் ஆகும். தாத்தா ஆங்கிலேயர்களுக்கு மொழி பெயர்ப்பாளராக இருந்தார், தந்தை தாசில்தாராக இருந்தார். சில ஆண்டு காலம், கும்பகோணத்தில் முன்சீப்பாக இருந்தார்.

'தமிழ் தாத்தா' எனப் போற்றிப் புகழப்படும், உ.வே. சாமிநாதய்யரை சந்தித்து, தமிழ் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவதற்காக, தனது நீதிபதி பணியைத் துறந்து, சுதந்திர போராட்டத்தில், தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

மக்கள் பிரச்சினைகளுக்காக, 'சென்னை மகாஜன சங்கம்' என்ற ஓர் அமைப்பு உருவாக்கப் பட்டது. அதில் தீவிரமாக குரல் கொடுத்து வந்ததுடன், அதன் முக்கிய நிர்வாகிகள் ஒருவராகவும் இருந்தார்.

இந்தியாவில் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுக்கு நடைபெறும் அக்கிரமங்களை, இங்கிலாந்து நாடாளுமன்றத்தில் தெரிவிக்க, முடிவு செய்யப்பட்ட போது, ராமசாமி முதலியார் அதில் ஒருவராக தேர்வு செய்யப் பட்டார்.

'லா ஜர்னல்' (Law Journal) என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்து, 1891 வரை, அதன் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். அந்த நாளில் பச்சையப்பா அறநிலையத்திலும் (Pachaiyappa's Trust Board) சென்னைப் பல்கலைக்கழத்திலும் உறுப்பினராய் இருந்து, ராமசாமி முதலியார், கல்வித் தொண்டு ஆற்றினார்.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற வேண்டியும், சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் விடுதலை வேண்டியும், இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் கம்பீரமாக, உணர்ச்சியுடன் உரையாற்றியது, இங்கிலாந்து மக்களை பெரிதும் கவர்ந்தது.

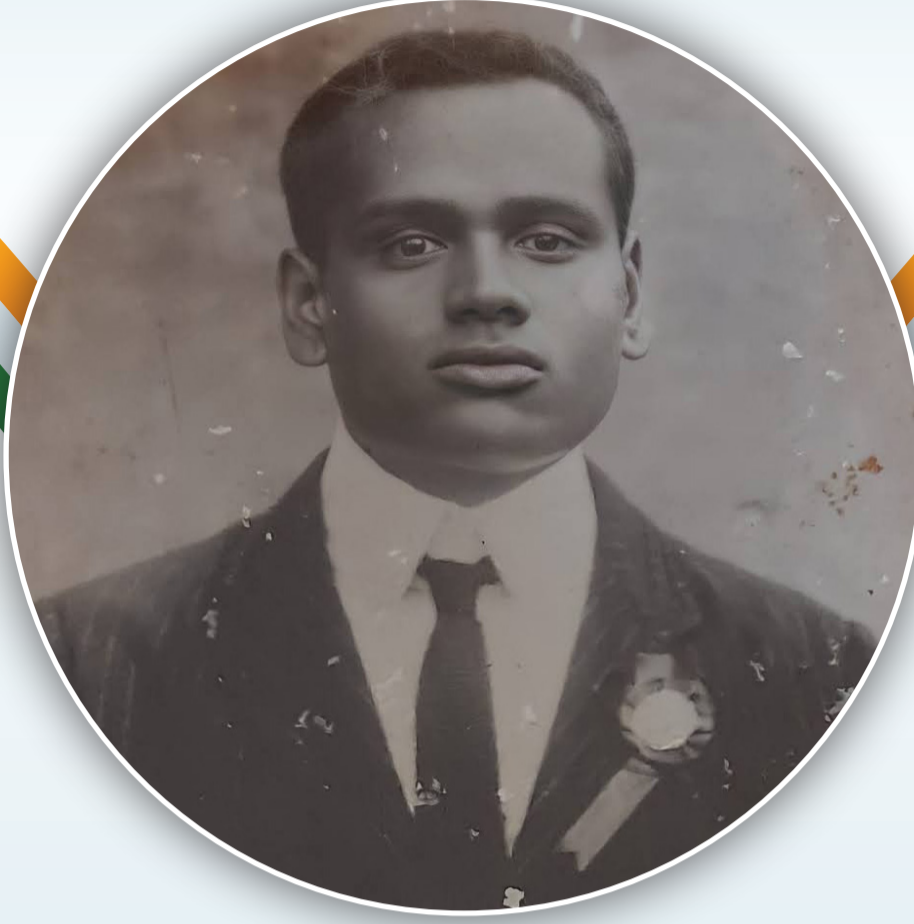
இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் ஓங்கிக் குரல் கொடுத்தவர், தனது உரையை முடித்துக் கொண்டு சென்னை திரும்பிய போது, மக்கள் திரண்டு வந்து, அவரை வரவேற்று வாழ்த்தினர்.

காங்கிரஸ் மகா சபையை வளர்த்து, முக்கியப் பங்கு ஆற்றினார், சென்னை நகர நிர்வாகக் குழுவில் ஒருவராக இருந்து, முக்கியப் பணி செய்தார்.

1895-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் இரண்டாம் தேதி, தனது நாற்பதாவது வயதில் மறைந்தார்.

சேலம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சின்னமுத்து முதலியார்

பாரதமாதா ஆலயம் அமைய சுப்ரமணிய சிவாவிற்கு துணை நீற்றவர்

தருமபுரி மாவட்டத்தில் உள்ள பாப்பாரப்பட்டியில், 1891-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் 13-ஆம் தேதி, செல்லமுத்து முதலியார் பிறந்தார். தனது பள்ளிப் பருவத்திலேயே, விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களுடன், நெருங்கிப் பழகி, தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டு, நமது நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக வேலை செய்தார்.

1915-ஆம் ஆண்டு, 'சதானந்த சபை' என்ற அமைப்பு, சுப்பிரமணிய சிவாவின் தலைமையில் தொடங்கப் பட்டது, அந்த அமைப்பில் இணைந்து, தீவிர ஈடுபாடுக் காட்டினார். வ.உ.சி., பாரதியார், ராஜாஜி போன்றவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகினார். அகில இந்திய காங்கிரஸ் மாநாட்டில், பிரதிநிதியாக பங்கேற்றார்.

சுப்ரமணிய சிவாவுக்கு கூடவே இருந்து, சேவை செய்தார், சின்னமுத்து முதலியார். 1920-ஆம் ஆண்டு, பாப்பாரப்பட்டியில், சுப்ரமணிய சிவாவின் கனவு திட்டமான, 'பாரத மாதா' ஆலயத்திற்கு ஆறேகால் ஏக்கர் நிலம் வாங்கப்பட்டது. அந்த வரலாற்று சிறப்பு நிகழ்விற்கு, சின்னமுத்து முதலியார் முக்கியப் பங்கு ஆற்றினார்.

இவருக்கு தனிப்பட்ட முறையில், சுப்பிரமணிய சிவாவும் வ.உ.சியும், பல கடிதங்களை எழுதி உள்ளனர்.

'நீலன் சிலை அகற்றும் போராட்டம்', 'கள்ளுக்கடை மறியல்', 'உப்பு சத்தியாகிரகம்', 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என பல போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டு, சிறை சென்று உள்ளார். தேச பக்தர்களுடன் இணைந்து, பல சுதந்திரப் போராட்டங்களில் கலந்துக் கொண்டார். தமிழ்நாடு விவசாயிகள் சங்கத்தின் சார்பில் மாநாடு ஒன்று, பாப்பாரப்பட்டியில் நடந்தது. அதனை தலைமையேற்று வெற்றிகரமாக நடத்தினார். சேலத்தில் விடுதலைப் போராட்டங்களை முன் நின்று நடத்திய சின்னமுத்து முதலியார் அவர்கள், தனது 59-வது வயதில், 1950-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் 30-ஆம் தேதி இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தருமபுரி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனியர்கள்

தீர்த்தகிரி முதலியார்

'எம்டன்' என, சுப்பிரமணிய சிவாவால் அழைக்கப்பட்டவர்

தருமபுரி அருகே அன்னசாகரம் என்ற கிராமத்தில், நவம்பர் 4, 1880-ஆம் ஆண்டு, தர்மகர்த்தா நாராயண முதலியாரின் மகனாகப் பிறந்தார், தீர்த்தகிரி முதலியார். இளம் வயதிலேயே, திலகர் மேல் அன்பு கொண்டு, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். பாரதியார் பாடல்களைப் பாடி, மக்கள் இதையே, சுதந்திர எழுச்சியை உருவாக்கினார்.

இவரது சுதந்திரப் போராட்டத்தை நசுக்க நினைத்த ஆங்கிலேய அரசு, 'ராஜ துரோகம்' குற்றத்தில் ஈடுபட்டதாகக் கூறி, ஒன்றரை ஆண்டுகள் சிறையில் அடைத்தனர்.

மீண்டும் அதே குற்றச்சாட்டின் பேரில், 1916-ஆம் ஆண்டு கைது செய்யப் பட்டு, மறுபடியும் ஒன்றரை ஆண்டுகள் சிறையில் அடைத்தனர்.

'உப்புச் சத்தியாகிரக' போராட்டத்தில் பங்கேற்றதற்காக, 1930-ஆம் ஆண்டு, கண்ணனூர் சிறையிலும், 'சட்ட மறுப்பு' இயக்கத்தில் பங்கு பெற்றதற்காக, 1931-ஆம் ஆண்டு திருச்சி சிறையிலும், 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டதால், 1942-ஆம் ஆண்டு, அலிப்பூர் சிறையிலும் அடைக்கப் பட்டார். சிறையில் இருந்த போது, அங்கு இருந்த படியே சிறைவாசிகளுக்கு, நாடகம் நடத்து காட்டி, அதன் மூலம் அவர்களுக்கும் சுதந்திர வேட்கையை ஏற்படுத்தினார். சிறு வயதிலேயே இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டவர்.

தேசபக்திதொடர்பான நாடகங்களான 'வள்ளி திருமணம்', 'கோவலன்' போன்றவற்றை இயற்றி நடித்தார்.

தர்மபுரிக்கு, 1926-ஆம் ஆண்டு காந்தியடிகளையும், 1937-ஆம் ஆண்டு நேருவையும் அழைத்து, பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்தினார்.

சிறையில் இருந்து வெளியே வந்த சுப்பிரமணிய சிவா, தன்னுடைய சொந்த ஊரான வத்தலகுண்டுக்கு செல்லாமல், தருமபுரி வந்ததற்கு காரணமே, தீர்த்தகிரி முதலியார் மேல் கொண்ட பற்று. 'எம்டன்' என, சுப்பிரமணிய சிவா இவரை அழைப்பார்.

கள்ளுக்கடை மறியல், ஆங்கிலேயரான நீலன் சிலை அகற்றும் போராட்டம் என நிறையப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

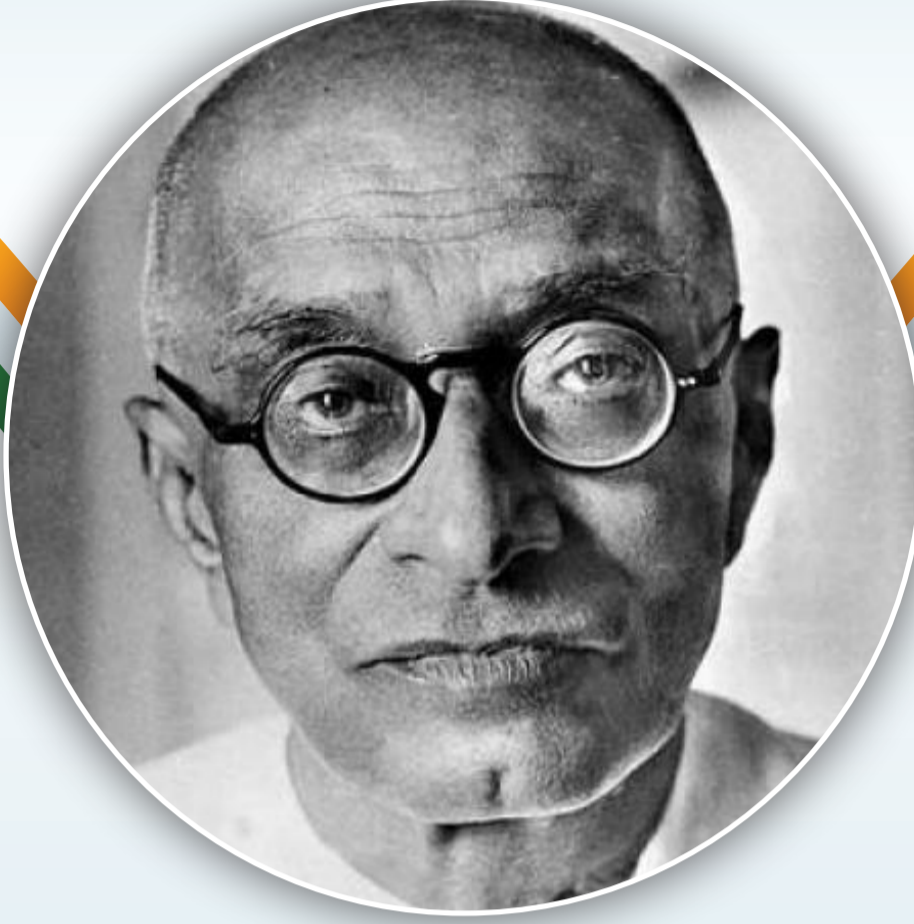
இவருடைய நினைவாக தருமபுரி நகர் மன்ற மைதானம் 'தியாகி தீர்த்தகிரியார் மைதானம்' எனப் பெயரிடப்பட்டு இருக்கிறது.

இவர் பெயரால் 'தியாகி தீர்த்தகிரியார் சதுக்கம்' என்ற இடம் இருக்கிறது.

தனது சொத்துக்களைச் சிறுகச் சிறுக விற்று, சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காகச் செலவு செய்தவர், 1953-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் 3-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தருமபுரி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரி

'அரசியல் சாணக்கியர்' என்று பலரால் அழைக்கப்பட்டவர்

ஒத்துழையாமை, மதுவிலக்கு, தீண்டாமை ஒழிப்பு, கதர் இயக்கம் போன்ற கொள்கைகளை முன்னிறுத்தி, பலவித விழிப்புணர்வு போராட்டங்களில் பங்கெடுத்து, சிறை சென்றார். உப்புச் சத்தியாகிரகத்தின் போது காந்திஜியுடன் இணைந்து, போராடிச் சிறைச் சென்றார்.

படிப்பில் மிகவும் சூட்டிகையான மாணவராக இருந்தார். உலக விஷயங்களைத் தெரிந்துக் கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டினார். பள்ளிப் படிப்பு முடிந்த பின்னர், பெங்களூரில் தனது பட்டப்படிப்பைத் துவங்கினார், ராஜாஜி. பட்டப்படிப்பை முடித்த பின்னர், சட்டம் படிக்க, சென்னை கல்லூரியில் சேர்ந்தார்.

ஆங்கில அறிஞர்கள் நூல்களைப் படித்ததோடு மகாபாரதம், கீதை, பைபிள் என ஆன்மிக விஷயங்களையும் கற்று உணர்ந்தார்.

சட்டப் படிப்பை முடித்தவுடன், சிறந்த முறையில், வழக்கறிஞர் தொழிலை, சேலத்தில் தொடங்கி நடத்தி வந்தார். சட்ட நுணுக்கங்களை நன்கு அறிந்திருந்தவர், தனது ஞாபக சக்தியால், பல வழக்குகளைச் சிறப்பாக வாதிட்டு வென்றார். அவருக்கு, அலமேலு மங்கம்மாள் என்பவருடன் திருமணம் நடந்தது.

காந்திஜி சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட அழைப்பு விடுக்க, வழக்கறிஞர்கள் பலரும் தங்கள் தொழிலைத் துறந்து, போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர், ராஜாஜியும் அதனையே செய்தார்.

சென்னை மாகாண முதல் மந்திரியாக நியமிக்கப் பட்டார். நாட்டில் முதன் முறையாக, 'மதுவிலக்கை' சேலம் ஜில்லாவில் அமலுக்கு கொண்டு வந்தார்.

இரண்டாம் உலகப் போர் நடைபெற்றதைக் கண்டித்து, காங்கிரஸ் கட்சியின் முதல் மந்திரிகள் பதவி விலகிய போது, ராஜாஜியும் பதவி விலகினார்.

சிறந்த ஆட்சியாளராக, பிடிவாதக்காரராக, சீர்திருத்தவாதியாக, அரசியல் அறிஞராக, துணிவு மிக்கவராக, பல பரிமாணங்களில் காட்டியது. தனக்குச் சரியெனப் பட்டதைத் துணிந்து செய்தார். தவறென உணர்ந்தால், திருத்திக் கொள்வதிலும் அவர் தவறவில்லை. அவர் இறந்த போது, காமராஜர் கண்ணீர் விட்டு அழுதார்.

அரசியல் மட்டுமல்லாது, இலக்கியத்திலும் சிறந்த ஆளுமை கொண்டு இருந்தார். 'சக்கரவர்த்தித் திருமகன்', 'ராமாயணம்', 'மகாபாரதம்' அவருக்குப் பெரும் புகழைத் தேடிக் கொடுத்தன. திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார்.

பாரத ரத்னா விருது பெற்ற ஒரு சிலரில், ராஜாஜியும் அடக்கம். உள்துறை அமைச்சர், கவர்னர் ஜெனரல், முதல் மந்திரி, ஆளுநர் என இந்திய அரசியலில் பல பதவிகள் வகித்த போதும், இறுதி நாட்களில் சென்னை தியாகராயா நகரில் சாதாரண வாடகை வீட்டில் வாழ்ந்தார்.

கிருஷ்ணகிரி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

ஆம்பூர் கோவிந்தம்மாள்

தனது தங்க நகைகளை விற்று, ஐ.என்.ஏ.விற்கு நன்கொடையாக வழங்கியவர்

திருப்பத்தூர் மாவட்டம், ஆம்பூரைச் சேர்ந்த முனிசாமி என்பவரது மகள் கோவிந்தம்மாள். இவருக்கு ஒரு வயதாக இருந்த போது, இவரது தந்தை வேலை நிமித்தமாக, குடும்பத்தினருடன், 1927-ல் மலேசியா சென்றார்.

அங்கு, எட்டாம் வகுப்பு படித்த போது, ரப்பர் தோட்டத்தில் வேலை செய்த அருணாசலம் என்பவரை கோவிந்தம்மாள் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

இந்த நிலையில், 1943-ல் மலேசியாவில் மலாக்கா பிராந்தா என்ற இடத்தில் நேதாஜி உரையாற்றிய போது, அதை கேட்ட கோவிந்தம்மாள், தான் அணிந்திருந்த, ஆறு பவுன் தங்க நகை, தாய் வீட்டு சீதனமாக கிடைத்த ஒரு ஏக்கர் ரப்பர் தோட்டத்தை, ஐ.என்.ஏ., வுக்கு நன்கொடையாக கொடுத்து விட்டு, தனது 16 வயதில் அதன் சிப்பாயாக சேர்ந்து, நேதாஜியிடம் போர் பயிற்சி பெற்றார்.

1,000 பெண்கள் கொண்ட ஜான்சிராணி படைப் பிரிவில் கேப்டனாக, பதவியை வகிப்பெற்றார். அப்போது, பல இடங்களில் நடந்த போரில், கோவிந்தம்மாள் தலைமையிலான பெண்கள் படை போரிட்டு வென்றது.

நேதாஜி விமான விபத்தில் இறப்பதற்கு, ஒரு நாள் முன்பு, நேதாஜி வீர உரையாற்றிய கூட்டத்தில், கோவிந்தம்மாள் கலந்து கொண்டார்.

ஒரு முறை, பெண்கள் முகாமிற்கு மாறு வேடத்தில் நேதாஜி வந்த போது, அவரை உள்ளே அனுமதிக்க கோவிந்தம்மாள் மறுத்து விட்டார். மேலும், மாறு வேடத்தை கலைத்து தான் யார் என தெரிவித்த பின்னரே நேதாஜியை உள்ளே அனுப்பி அவரது பாராட்டை பெற்றார் கோவிந்தம்மாள்.

நேதாஜி இறந்த பிறகு, இந்திய தேசிய ராணுவம் கலைக்கப் பட்டது. இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு, மலேசியாவில் இருந்து சொந்த ஊரான ஆம்பூருக்கு 1949-இல் கணவர் குடும்பத்தினருடன் வந்தார். 1960-ல் அவரது கணவர் அருணாசலம் இறந்தார். அதன் பிறகு கோவிந்தம்மாள் கூலி வேலை செய்து பிழைப்பை நடத்தி வந்தார்.

மத்திய அரசின் தியாகி பட்டம் பெற்றார். வறுமையில் வாடிய கோவிந்தம்மாள், தனது 91 வயதில் இவ்வுலகை விட்டு பிரிந்தார்.

திருப்பத்தூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

ஜெயராமன் முதலியார்

இரத்தத்தில் கையெழுத்திட்டு இந்திய தேசிய இராணுவத்தில் பணியாற்றியவர்

சுதந்திர போராட்ட தியாகி ஜெயராமன் முதலியார் அவர்கள், வேலூர் மாவட்டம் உசூர் பகுதியில் 21.3.1921-ஆம் வருடத்தில் பிறந்தார். தனது 13-ஆம் வயதில் அணைக்கட்டு பகுதியில் மவுண்ட் என்ற பள்ளியில் படித்து வந்தார். தான் படிக்கும் பள்ளியில் காந்தி பற்றிய பாடல்களை பாடினார். அது ஆங்கிலேயரின் பள்ளி என்பதால், ஆசிரியர்கள் மிகுந்த கோபத்துடன் ஜெயராமனை அடித்தனர். இவர் ஆசிரியரை பதிலுக்கு அடி கொடுத்துவிட்டு பள்ளியை விட்டு சென்று விட்டார். பின்பு ஜெர்மன் படையில் பணியாற்றுவதாக தகவல் கிடைத்தது.

'சரியான உணவு, உறக்கம் கிடையாது; எந்த வகையிலும் வருமானம் கிடையாது; உயிருக்கு உத்தரவாதமும் கிடையாது; இதனை எல்லாம் மனப்பூர்வமாக ஏற்று இரத்தத்தில் கையெழுத்திட்டு நாட்டை காக்க வாருங்கள்!' என்ற அழைப்பை ஏற்று, இளம் வயதிலேயே நேதாஜியின் ஐ.என்.ஏ படையில் ராக்கெட் பாராகூட் பிரிவில் சிறப்பு அதிகாரியாக பணியாற்றினார்.

நேதாஜி தலைமையில் ராணுவத்தில் பணியாற்றிய போது, ஜான்சிராணி படையிரிவு பெண்களுக்கு, அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில் போர் பயிற்சி கொடுக்கும் தருவாயில், வெள்ளையர்கள் தடுக்கும் முயற்சியில் முயன்றனர். வெள்ளையர்களை எதிர்த்து துப்பாக்கி சண்டை நடைபெற்ற வேளையில், அவரது வலது பக்க

தொடையில் ஒரு பக்கம் குண்டு பாய்ந்து மறுபக்கம் வெளியே வந்த நிலையில் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டார். அதன் தழும்பு அவர் இறக்கும் வரையில் அப்படியே இருந்தது.

நேதாஜிப் படை தோல்வி அடைந்தவுடன் INA வீரர்கள், இந்தியாவிற்கு இரண்டு கப்பல்களில் தாமதமாக திரும்பினர். அது சமயம் அவர் இறந்து விட்டதாக தந்தி செய்தி வர, அவருக்கு ஈம சடங்குகளை செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஒருவர் ராணுவ உடையோடு, மீசை தாடியுடன், அடையாளம் காணா நிலையில் வந்து, என்ன நடக்கிறது? என்று கேட்டார். இவருடைய மகன் ராணுவத்தில் இறந்து விட்டார், அதனால் அவருக்கு இந்த ஈம காரியம் செய்யப்படுகிறது என்றனர். நான் உயிருடன் உள்ள போது எனக்கு காரியம் செய்கிறீர்களா என கேட்டார்.

குடியரசுத் தலைவர் ஏ.பி.ஜெ. அப்துல்கலாம், 2007-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 9-ல் வெள்ளையனே வெளியேறு நிகழ்ச்சியில், குடியரசு மாளிகைக்கு நேரில் வரவழைத்து கௌரவப்படுத்தினார்.

சுதந்திரம் பெற வேண்டி சுமார் 8 ஆண்டுகள் குடும்பத்தினரை பிரிந்து இருந்த ஜெயராமன் முதலியார் 2007, டிசம்பர் 8ம் நாள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

வேலூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனியர்கள்

75
சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

அருணாச்சல முதலியார்

சுதேசியை ஊக்குவிக்க 'கோ-ஆப்டெக்ஸ்'-ஐ துவக்கியவர்

வேலூர் மாவட்டம் குடியாத்தத்தைச் சேர்ந்த, ஐயம்பட்டி ஜெகநாத முதலியாருக்கும் - பழனி அம்மாளுக்கும், மகனாகப் பிறந்தார் அருணாச்சல முதலியார்.

சிறு வயது முதலே, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக கலந்து கொண்டார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு தன்னுடைய எதிர்ப்பைக் காண்பிக்க, வேலூர் தபால் அலுவலகத்தில் இருந்த தபால் பெட்டியை, தீயிட்டு எரித்தார்.

1930-ஆம் ஆண்டு குடியாத்தத்தில் நடந்த, அந்நியத் துணிகள் புறக்கணிக்கும் போராட்டத்திற்கு தலைமை ஏற்று நடத்தினார். அதனால் கைதாகி, 15 நாள் சிறையில் இருந்தார்.

அதனைத் தொடர்ந்து, உப்புச் சத்தியாகிரகப் போராட்டம், கள்ளுக்கடை மறியல் போராட்டம், வெள்ளையனே வெளியேறுப் போராட்டம், தனிநபர் சத்தியாகிரகப் போராட்டம் எனப் பல போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டு, சிறை சென்றார்.

தனி நபர் சத்தியாகிரகத்தில், கைதாகி சிறை சென்ற போது, காமராஜர், சத்தியமூர்த்தி உடன் ஒன்றாக சிறைவாசத்தை அனுபவித்தார்.

கோ-ஆப்டெக்ஸ் என்ற பெயரில் கூட்டுறவு சங்கத்தை, 1935-ஆம் ஆண்டு தொடங்கினார். அவற்றிற்கு தற்போது,

ஆயிரத்து 500-க்கும் அதிகமான கூட்டுறவு சங்கங்கள், 18 நூற்பாலைகள் உள்ளன. இவை அனைத்திற்கும் மூலக் காரணமாக இருந்தவர், அருணாச்சல முதலியார்.

தமிழகத்தின் முதல் கூட்டுறவு நூல் நூற்பாலை பொதட்டுர் பேட்டை என்ற பகுதியில் தொடங்கினார். பின்னர் வேலூர் அரியூரில் இரண்டாவது கூட்டுறவு ஆலை, இவரின் முயற்சியால் தான் தொடங்கப் பட்டது.

தொடர்ந்து 9 முறை, கோ-ஆப்டெக்ஸ் கூட்டுறவு நிறுவனத்தின் இயக்குனராக போட்டியின்றி தேர்ந்து எடுக்கப் பட்டார்.

பத்தாவது முறை போட்டியிட்ட போது, அவருக்கு போட்டியாக ஒருவர் நிற்கும் சூழல் ஏற்பட்டது. இதனை அறிந்ததும், தானாக போட்டியில் இருந்து விலகினார். இதனை அறிந்த காமராஜர், நேரடியாக தலையிட்டு, அவரை இயக்குனராக நியமனம் செய்தார்.

சட்டமன்ற உறுப்பினர் (MLA), சட்ட மேலவை உறுப்பினர் (MLC) என பல பொறுப்புகளை வகித்தவர், தனது 86 வது வயதில், 1993-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 9-ஆம் நாள் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

வேலூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

அண்ணல் தங்கோ

கவிதைகள், பாடல்கள் மூலம் சுதந்திர வேட்கையை ஏற்படுத்தினார்

ஏப்ரல் மாதம் 12-ஆம் தேதி, 1904-ஆம் ஆண்டு, முருகப்ப முதலியாருக்கும் - மாணிக்கம்மாளுக்கு மகனாகப் பிறந்தார், அண்ணல் தங்கோ.

சுதந்திரப் போராட்டத்தின் கோட்டையாக, வேலூர் மாவட்டத்தில் உள்ள குடியாத்தத்தை மாற்றினார்.

1927-ஆம் ஆண்டு, சென்னை மவுண்ட் ரோட்டில் இருந்த ஆங்கிலேய அதிகாரி நீலன் சிலையை அகற்றும் போராட்டம், இவர் தலைமையில் நடந்தது. அந்தக் குழுவில், ஒரு தொண்டராக, காமராஜர் கலந்துக் கொண்டார்.

1923-ஆம் ஆண்டு, மதுரையில் நடந்த கள்ளுக்கடை மறியல் போராட்டத்தில், வைத்தியநாத ஐயருடன் பங்கேற்றார்.

நாக்பூரில் நடந்த போராட்டத்தில், போலீசார் தடையை மீறி, கலந்து கொண்டு கைதாகி, சிறை சென்றார்.

சைமன் குழு வருகைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து போராடினார். உப்பு எடுக்கும் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார். இது போல, பல போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டதால், பலமுறை சிறை சென்று உள்ளார்.

கவிதை எழுதுவதில் வல்லவர். சுதந்திரப் போராட்டம் குறித்து, பல கவிதைகள், தேச பக்தி பாடல்களை இயற்றி உள்ளார், அந்தப் பாடல்கள், பல சுதந்திரப் போராட்டங்களிலும் பாடப் பட்டன.

1934-ஆம் ஆண்டு காந்தியடிகள், தமிழகத்திற்கு சுற்றுப் பயணம் வந்த போது, அவரை குடியாத்தத்திற்கு அழைத்து வந்து, பிரமாண்டமான பொது நிகழ்ச்சி ஒன்றை நடத்தினார்.

தமிழ், ஆங்கிலம், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் என பல மொழிகளில் புலமை பெற்று இருந்தார்.

தமிழ் மீது கொண்ட அபரிமிதமான பற்றால், தனது திருமணத்தை, திருக்குறள் ஓதி செய்து கொண்டார்.

1974-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் நான்காம் தேதி, அண்ணல் தங்கோ இயற்கை எய்தினார்.

வேலூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சுவாமி சகஜானந்தர்

கவிதைகள், பாடல்கள் மூலம் சுதந்திர வேட்கையை ஏற்படுத்தினார்

1890-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி 27-ஆம் நாள், திருவண்ணாமலை மாவட்டம், மேல்புதுபாக்கம் என்ற சிற்றூரில் வாழ்ந்த அண்ணாமலை, அலமேலு தம்பதியரின் மகனாகப் பிறந்தார். இயற்பெயர் 'முனுசாமி'.

உயர் கல்விக்காக, திண்டிவனம் நகரிலிருந்த அமெரிக்கன் ஆற்காடு கிறிஸ்தவச் சமயத்தவர் நடத்தி வந்த உயர்நிலைப் பள்ளியில், 1901-ல் ஆறாவது வகுப்பில் சேர்ந்தார். பைபிளை மனப்பாடம் செய்து ஒப்பித்தலை, கிருஸ்துவ சிறுவனை விஞ்சி விடுவதைக் கண்ட பாதிரியார்கள், பாராட்டினர். பைபிள் மேற்படிப்புப் படிக்க, அமெரிக்காவிற்குத் தங்கள் சொந்தச் செலவில் அனுப்ப முயற்சித்தனர், செல்ல மறுத்து விட்டார். அதனால், பள்ளியை விட்டு, நீக்கி விட்டனர்.

கிருஸ்துவ மதத்தில் சேர மறுத்ததால், 1903-ம் ஆண்டில் விடுதிக்குச் செலவான ரூ. 60, அவரது தந்தையிடமிருந்து கட்டாயப் படுத்தி, அப்பள்ளி நிர்வாகிகள் வசூலித்தனர் என்பதை, 03.09.1946-ஆம் தேதி, சட்டமன்றப் பேச்சில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1908-ஆம் ஆண்டு, சிவபிரகாச சுவாமிகளிடம் ஈடுபாடு கொண்டு, துறவறம் மேற்கொண்டார். 'சகஜானந்தர்' என்ற நாமகரணம் பெற்று, ஆசிரம தர்மத்தை மேற்கொண்டார்.

நந்தனைத் தனது முன்னோடியாக எடுத்துக் கொண்ட சகஜானந்தர், நந்தனார் பெயரில் மடம், கல்விச்சாலை ஏற்படுத்த முடிவெடுத்து, 1916-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஏழாம் தேதி, 'நந்தனார் கல்விக் கழகம்' நிறுவினார்.

சுவாமி சகஜானந்தர் அவர்கள், 1926-1932-ஆம் ஆண்டு, சென்னை மாகாணச் சட்ட மேலவைக்கு நியமன உறுப்பினராகத் தேர்வு செய்யப் பட்டார். 1936 - 1947 வரை, மீண்டும் மேலவை உறுப்பினராக நியமிக்கப் பட்டு சேவையாற்றினார். நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு 1947-ல், சட்டப்பேரவை உறுப்பினர் ஆனார். 1959-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 1-ஆம் தேதி, அவர் காலமாகும் வரை தொடர்ந்தது.

சுவாமி சகஜானந்தர் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட நந்தனார் பள்ளி, இன்று தமிழக அரசின் ஆதிதிராவிட நலத்துறையால் நிர்வகிக்கப் படுகிறது. ஆண்களுக்கு ஒன்று, பெண்களுக்கு ஒன்றான இரண்டு மேல்நிலைப் பள்ளிகளாக அது வளர்ந்துள்ளது.

சமஸ்கிருதத்திலும், அவருக்கு நல்ல பயிற்சி இருந்தது. வ.உ.சி. எழுதிய நூல்களுக்கு, சிறப்புப் பாயிரம் அளித்துள்ளார். வ.உ.சி. மறைந்த போது அவரது குடும்பத்துக்காக, சுவாமி சகஜானந்தர் அவர்களே முன்னின்று, நிதி திரட்டி அளித்தார்.

பட்டியலின மக்கள் எல்லா நிலைகளிலும், தமக்குரிய பாங்கைப் பெற வேண்டும் என்று விடாமல் வலியுறுத்தியவர், கோயில்களில், தேவஸ்தானக் கமிட்டிகளில் பட்டியலின மக்களை உறுப்பினர்களாக்க வேண்டும் என வாதாடியவர், மே 1, 1959 அன்று இறைவனடி சேர்ந்தார்.

திருவண்ணாமலை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

அண்ணாமலைப் பிள்ளை

சொல்லாலும், செயலாலும் தேசப் பணிக்கு வலு சேர்த்தவர்

1888-ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் ஒன்பதாம் தேதி, நா. அண்ணாமலைப் பிள்ளை திருவண்ணாமலையில் பிறந்தார். தனது இளம் வயதிலேயே சிலம்பம் கற்றுத் தேர்ந்தார், அதனை மற்றவர்களுக்கும் கற்றுக் கொடுத்தார்.

1919-ஆம் ஆண்டு, காங்கிரஸில் இணைந்து, 'தர்ம சேவா சங்கம்' என்ற அமைப்பைத் தொடங்கி, ஏழை எளிய மாணவர்களுக்கு, கல்வித் தொண்டு ஆற்றினார். ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராக, 'தேசிய இளைஞர் சங்கம்' என்ற அமைப்பைத் தொடங்கி, மக்களிடம் ஆங்கிலேயர்கள் செய்யும் கொடுமைகளை எடுத்து உரைத்தார்.

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலையைக் கண்டித்து, அவர் ஆற்றிய உரை மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. 1926-ஆம் ஆண்டு, தஞ்சாவூரில் நடைபெற்ற 'தமிழக இளைஞர்கள்' மாநில மாநாட்டில், சிறப்பு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அந்த சொற்பொழிவைக் கேட்ட பல இளைஞர்கள், சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தங்களை இணைத்துக் கொண்டனர். பல மாநாடுகளிலும், பொதுக் கூட்டங்களிலும் சிறப்பு உரை ஆற்றி உள்ளார்.

ஒத்துழையாமை போராட்டத்தின் போது, கோவில் முன் நின்று உரை நிகழ்த்தியதால், கைது செய்யப்பட்டு ஓராண்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிறையில் இருந்து வெளியே வந்தவுடன், கள்ளுக்கடை மறியலில் ஈடுபட்டு, மீண்டும் சிறை சென்றார்.

1927-ஆம் ஆண்டு, 'நீல் சிலை அகற்றும் போராட்டம்', 1930-ஆம் ஆண்டு 'உப்பு சத்தியாகிரக போராட்டம்' என பல போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டார். 1942-ஆம் ஆண்டு 'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்தின் போது, 'ரயில் கவிழ்ப்பு' முயற்சி, 'தந்திக் கம்பிகள் அறுப்பு', 'தபால் நிலையங்கள் எரிப்பு' என பல காரணங்கள் காட்டப் பட்டு, இரண்டரை ஆண்டுகள் சிறை வைக்கப் பட்டார்.

சொல்லாலும், செயலாலும் தேசப்பணிக்கு வலு சேர்த்த நா. அண்ணாமலைப் பிள்ளை அவர்கள், தனது 73-ஆம் வயதில், 1961-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் மாதம் ஒன்றாம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார். அவரது நினைவாக திருவண்ணாமலையில் உள்ள ஒரு அரசு பள்ளிக்கு, 'தியாகி நா. அண்ணாமலைப் பிள்ளை அரசு மேல்நிலைப் பள்ளி' என பெயர் சூட்டப்பட்டு உள்ளது.

திருவண்ணாமலை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

அஞ்சலையம்மாள்

ஆங்கிலேயத் தளபதி நீல் சிலையை கோடாரியால், வெட்டி உடைக்க முயன்றவர்

கணவர் முருகப்பா, பத்திரிகை ஒன்றில் ஏஜெண்டாக பணி புரிந்து வந்தார். அது சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்தின் உச்சக்கட்டம். நாட்டு நடப்புகளைத் தனது கணவர் மூலம் அறிந்துக் கொண்ட அஞ்சலையம்மாள், அன்னியரின் அடக்கு முறையைக் கண்டு வெகுண்டு எழுந்தார்.

1921-ஆம் ஆண்டில், தனது 31வது வயதில், சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார். தன் பேச்சால், பெண்களிடம் நாட்டுப் பற்றை உருவாக்கினார். கடலூர் வழியாக செல்லும் தலைவர்கள், அஞ்சலையம்மாளின் வீட்டில் தங்கி, உணவு உண்டு, செல்ல தவறியது இல்லை.

1922-ம் ஆண்டு, காந்தியடிகள் திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் எழுச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு, பேசி விட்டு கடலூர் வழியாக, கும்பகோணம் நோக்கி சென்றார். இதையறிந்த அஞ்சலையம்மாள், காந்தியடிகளை எப்படியாவது சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கொண்டார்.

ஆனால், காந்தியடிகளை சந்திப்பதற்கு, தடை விதிக்கப்பட்டு இருந்தது. தடையை மீறி, காந்தியடிகளை குதிரை வண்டியில், தன் வீட்டுக்கு அழைத்து சென்று, உணவளித்தார், அஞ்சலையம்மாள். இதை அறிந்த ஆங்கிலேயர்கள், கர்ப்பிணியாக இருந்த அவரை ஓராண்டு சிறையில் அடைத்தனர்.

3 மாத கைக் குழந்தையுடன் மீண்டும் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். தொடர்ந்து, மதுவிலக்கு கோரி கிராமம், கிராமமாக சென்று பிரசாரம் செய்தார்.

1927-ம் ஆண்டு, மக்களை கொன்று குவித்த ஆங்கிலேயப் படைத் தளபதி நீல் என்பவருக்கு, சென்னையில் சிலை வைக்கப் பட்டது.

அந்த சிலையை அகற்றும் போராட்டத்தை முன்னின்று நடத்தியதோடு, கையில் வைத்திருந்த கோடாரியால், சிலையை வெட்டி உடைக்க முயன்றார். அப்போது ஆங்கிலேயர்கள் அவரை சுற்றி வளைத்து, தாக்கினார்கள்.

அவருக்கும், அவரது கணவர் முருகப்பாவுக்கும், ஓராண்டு சிறைத் தண்டனை விதிக்கப் பட்டது. அவரது குழந்தைகள், சிறுவர் சீர்திருத்த சிறையில் அடைக்கப் பட்டனர்.

1931-ம் ஆண்டு, சென்னையில் நடைபெற்ற பெண்கள் காங்கிரஸ் மாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்த அஞ்சலையம்மாள், தொடர்ந்து நடைபெற்ற சத்தியாகிரகப் போராட்டம், சட்ட மறுப்பு இயக்கப் போராட்டம், தனி நபர் சத்தியாகிரகப் போராட்டம் உள்ளிட்ட பல போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு, சிறைத் தண்டனை பெற்றார்.

சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில், அவருக்கு பலத்த காயம் ஏற்பட்டது. சிறைவாசத்தின் போது, கர்ப்பிணியாக இருந்த அவருக்கு, சிறையிலேயே குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைக்கு 'ஜெயில் வீரன்' எனப் பெயரிட்டார்.

'சுதந்திரம் ஒன்றே தனது குறிக்கோள், அதை அடையாமல் சாக மாட்டேன்' என்று கூறினார். தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் நாட்டுக்காக அர்ப்பணித்து போராடிய அஞ்சலையம்மாள், 20-1-1961-ம் ஆண்டு மரணம் அடைந்தார்.

அவரது நினைவாக, கடலூர் நகரில் உள்ள பூங்காவில், நினைவுத் தூண் ஒன்று அமைக்கப் பட்டுள்ளது.

கடலூர்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

செல்லான் நாயக்கர்

பிரெஞ்சு புதுச்சேரியை இந்தியாவுடன் இணைக்க, பாடுபட்ட முன்னணி தலைவர்களுள் ஒருவர்

புதுச்சேரியில் உள்ள காலாப்பட்டு கிராமத்தில், ரத்ன சபாபதி - இரிசம்மாள் தம்பதியருக்கு, 1884-ஆம் ஆண்டு, மகனாக பிறந்தார். தனது உழைப்பால், வழக்கறிஞர் பட்டம் பெற்று, திறமையினால் பிரெஞ்சு இந்தியாவில், பல பதவிகளில் தேர்ந்து எடுக்கப் பட்டார்.

செல்லான் நாயக்கர் புதுச்சேரியில் மிகப்பெரும் செல்வந்தவர்களில் ஒருவர். அவர் வீட்டு திருமண நிகழ்ச்சியின் போது உலக புகழ்பெற்ற கர்நாடக சங்கீத மேதை எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமியின் இசை கச்சேரி நடைபெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசியல் சூழ்ச்சிகளால் அவரும் அவரது குடும்பத்தினரும் கைது செய்யப்பட்டு அவமானத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். செல்லான் நாயக்கரை பழிவாங்க வேண்டும் என்றும் ஆட்சி அதிகாரங்களை அகற்ற வேண்டும் என்றும் நினைத்த தன்னையும் தன் குடும்பத்தை கைது செய்த ப்ரஞ்சு அரசை ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்து அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று சபதம் ஏற்றார்.

மக்களின் துயரைக் கருதி, காங்கிரஸ் மற்றும் இந்திய இணைப்புக் கட்சிகளை தொடங்கி, கவர்னர் ஆதரவாக உள்ள கட்சிகளை தோல்வியுறச் செய்து, பிரான்ஸுக்கு தங்கள் பிரதிநிதிகளை அனுப்பினார்.

பதவியில் இருக்கும் போது, 'பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்' பிரச்சினையில், தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாக செயல்பட்டார். அதனால் பிரெஞ்சு புதுவை ஊழியர்களுக்கு, சம்பளம் சமமான அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட நேர்ந்ததால், பிரெஞ்சு கவர்னரின் வெறுப்புக்கு

ஆளாகினார், அதனால் அந்தப் பதவியை இழந்தார்.

1952-ஆம் ஆண்டு, எதிர்க் கட்சியினர் ஏவிய குண்டுகளால், தொடையில் அடிபட்டு ரத்தம் பீறிட்டு வந்தது. இந்திய தேசத் தலைவர்கள் நேரு உட்பட பலர், அதற்கு கண்டனம் தெரிவித்தனர்.

1954-ஆம் ஆண்டு பிரெஞ்சு அரசு, கீழூரில் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் வாக்கெடுப்பு மூலம், புதுச்சேரி இந்தியாவுடன் இணைந்தது.

அதிகார பரிமாற்றத்திற்கு பிறகு, இந்திய உயரதிகாரி கேவல் சிங்கின் கோரிக்கைக்கு ஏற்ப, திட்டங்களை புதுச்சேரி அரசுக்கு, மொர்ஜர் கமிட்டி மூலம் வழங்கப் பட்டது. பிற்காலத்தில் அவை நிறைவேற்றப் பட்டன.

செல்லான் நாயக்கரின் பெயர், புதுவையில் ஒரு நகருக்கு சூட்டப் பட்டது. காலாப்பட்டு பள்ளி, அவர் பெயரால் இயங்கி வருகின்றது.

புதுவைப் பல்கலைக்கழகம் அவரை, 'சேவன்ட் ஆப் பாண்டிச்சேரி' என்னும் விருது வழங்கி கௌரவித்தது.

பிரெஞ்சு அரசு, இவரது சட்ட நிபுணத்தை உணர்ந்து, செவாலியர் விருது வழங்கி கவுரவித்தது.

சட்ட ஆலோசகராகவும், இரண்டு முறை உழுவர் கரை மேயராகவும் தேர்ந்து எடுக்கப் பட்டவர், 1965-ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார்.

புதுச்சேரி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

வ. சுப்பையா

தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காக போராடி வெற்றிக் கண்டவர்

1911-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம், பாண்டிச்சேரியில் வரதராஜலு - ராஜபங்காரு தம்பதியினருக்கு, மகனாகப் பிறந்தார். மகாத்மா காந்தியால் ஈர்க்கப்பட்டு, அவரின் பாதையில் பின் தொடர்ந்தார்.

1933-ஆம் ஆண்டு, 'ஹரிஜன சேவா சங்கம்' நிறுவி, பட்டியலின மக்களுக்கு சேவை செய்தார். புதுவையில், தொழிற்சங்க இயக்கம் உருவாக்கும் பணியில், இவரே முன்னோடி. 'சுதந்திரம்' என்ற பத்திரிக்கை நடத்தி, மக்களிடையே சுதந்திர தாகத்தை ஊட்டினார்.

பிரெஞ்சு அரசு, ராணுவத்தின் துணையோடு, பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை அடக்க, 1936-ஆம் ஆண்டு முயன்றது. அவர்கள் நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில், 12 தொழிலாளர்கள் உயிர் இழந்தனர், நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோர் படுகாயம் அடைந்தனர். இந்த போராட்டத்தால், உலக நாடுகளின் கவனம், புதுச்சேரி பக்கம் திரும்பியது. அதனை முன்னின்று நடத்தியவர், வ. சுப்பையா அவர்கள்.

இந்த போராட்டத்தின் பயனாக, பிரெஞ்சு இந்தியாவிடமிருந்து தொழிற்சங்கம் ஒன்று நிறுவப் பட்டது. அதன் மூலம் தொழிலாளர்களுக்கு, 8 மணி நேர வேலையும், தொழிற்சங்கம் அமைக்கும்

உரிமையும் வழங்கப் பட்டன. ஆசிய நாடுகளிலேயே, 8 மணி நேர வேலை என்பது, புதுச்சேரியில் தான், முதன் முதலாக உருவாக்கப் பட்டது, அதற்கு வித்திட்டவர், வ. சுப்பையா அவர்கள்.

மேலும் தொழிலாளர்களுக்கு ஓய்வு கால ஊதியம், பெண் ஊழியர்களுக்கும் அவர்களது குழந்தைகளுக்கும் சமூகப் பயன் அளிக்கும் திட்டங்கள் என பல திட்டங்கள் இயற்றப் பட முக்கியப் பங்கு வகித்தார்.

காமராஜர், தீரர் சத்தியமூர்த்தி போன்ற சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுடன், நெருங்கிய தொடர்பு வைத்து இருந்தார். 1954-ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் முதல் தேதி பிரெஞ்சு இந்திய பகுதிகள், இந்தியாவுடன் இணைக்கப் பட்டன, அதற்கு சுப்பையா, முக்கிய காரணகர்த்தாவாக விளங்கினார்.

புதுச்சேரியில் சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும், எதிர்க்கட்சித் தலைவராகவும் இருந்தார். 1993-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 12-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

புதுச்சேரி

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

S.R. சுப்பிரமணியன்

பிரெஞ்சு அரசுக்கு எதிராக விடுதலைப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்

விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் உள்ள வளவனூர் அருகே சகாதேவன் பேட்டையில், இரத்தினசபாபதி - குப்பம்மாள் தம்பதிக்கு, 05.07.1915 அன்றைய தினத்தில், பிறந்தார். படித்தது, வளர்ந்தது புதுச்சேரியில் உள்ள சாரம் பகுதி.

புதுச்சேரியில், தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியை முன்னின்று நடத்தியவர்களில் முதன்மையானவர். புதுச்சேரியில், 1927-ஆம் ஆண்டில், 'பாரதியார்' சங்கத்தைத் தொடங்கினார்.

11.09.1937-ஆம் ஆண்டில், பாரதியார் நினைவு நாளை, ஆயிரம் கவிஞர்கள் கூட்டி, மிகப்பெரிய விழாவாக நடத்தினார். ஆங்கிலம், இந்தி, மலையாளம் போன்ற பல மொழிகளில் எழுதவும், படிக்கவும் தெரியும்.

1933-ஆம் ஆண்டுகளில், பட்டியலின மக்களின் அவல நிலையைக் கண்டு, அவர்கள் நல்வாழ்வுக்காக, இந்தியா முழுவதும் 'அரிசன சேவா' சங்கத்தை காந்தியடிகள் தொடங்கினார். புதுச்சேரியில் தொடங்கப் பட்ட சங்கத்தில் இணைந்து, சிறப்பாக பல சேவை செய்தார். காந்தியின் கொள்கைகள் பரப்ப, 'காந்திய வழியில்' என்ற இதழை நடத்தி வந்தார்.

புதுச்சேரி சர்வோதயா சங்கத்தை உருவாக்க, முதன்மையாக திகழ்ந்தார். பிரெஞ்சு அரசுக்கு எதிராக, விடுதலைப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு, பல முறை சிறை சென்று உள்ளார்.

1938-ஆம் ஆண்டில், 18 மாத கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனையில் அடைக்கப் பட்டார். 'ஜனதா' என்ற இதழைத் தொடங்கி, மக்களை பிரெஞ்சு அரசுக்கு

எதிராக, இந்திய விடுதலைக்காக, பல உணர்ச்சி மிக்க ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதி வந்தார்.

சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, வினோபாஜி உடன், தமிழ்நாடு முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் சென்று, 'பூமி தான' இயக்கத்தை சிறப்பாக செயல்படுத்தினார்.

தமிழ்நாடு அளவில், பல அரசியல் பொறுப்புகள் வந்த போதும், பொறுப்புகளை ஒதுக்கி விட்டு, மக்கள் சேவைக்காக வாழ்ந்தார்.

தன் இறுதி காலத்தில், சென்னையில் உள்ள சேத்துபட்டு ரயில் நிலையம் அருகே, ரீயூஸ் மகளிர் விடுதியில் தங்கி, தன் சமூகப் பணியை தொடர்ந்து செய்து வந்தார்.

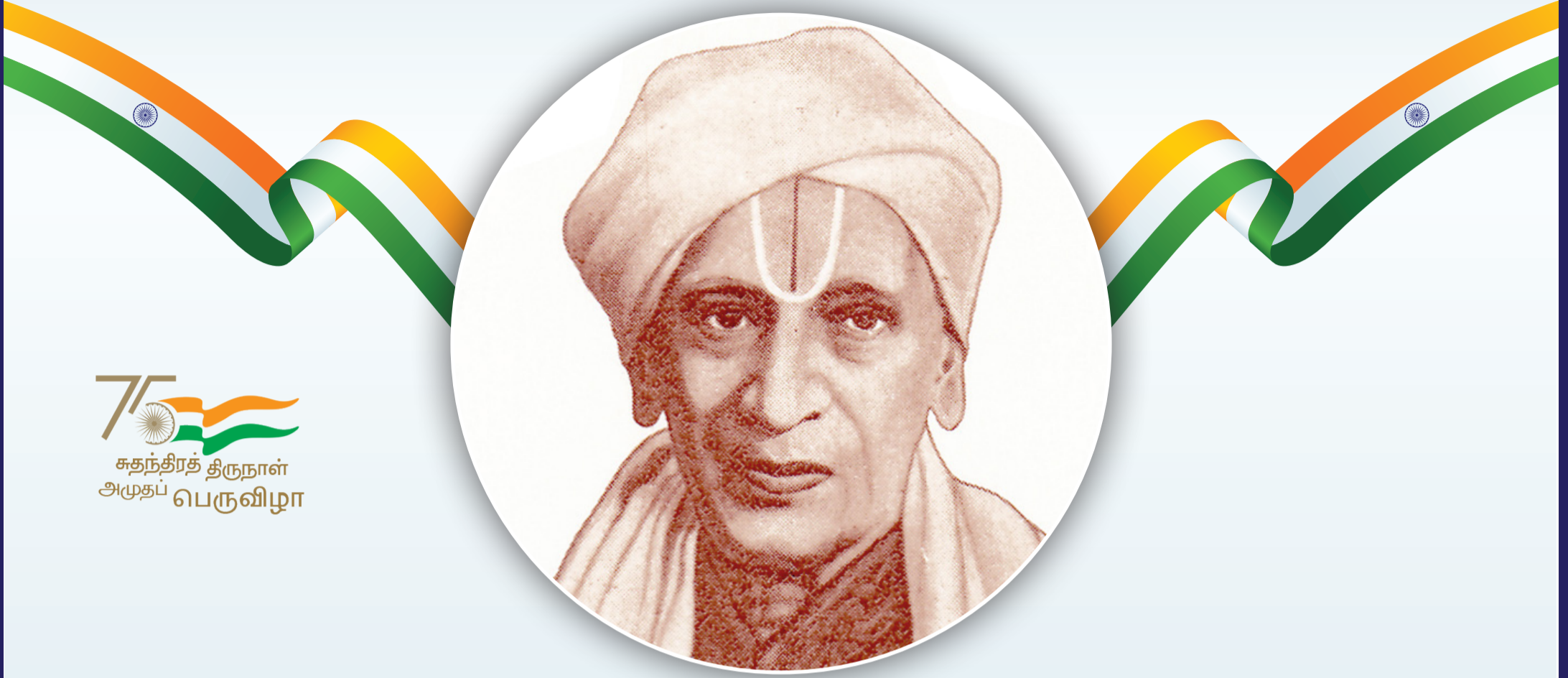
29.02.1992-ஆம் ஆண்டில், அன்றைய தினத்தில் கட்டுரை எழுதி கொண்டு இருக்கும் போது, மாரடைப்பு ஏற்பட்டு உயிரிழந்தார். திருமணம் செய்யாமலே, நாட்டுக்காக தன் உயிரைத் தியாகம் செய்தவர்.

உயிர் இறக்கும் போது, இவருடைய பூர்வீக சொத்தைத் தவிர வேறு எந்த சேமிப்புத் தொகையும், உடமைகளும் சேர்த்து வைக்கவில்லை', வெறும் நற்பெயரை மட்டும் சேர்த்து வைத்தார்.

புதுச்சேரி மக்கள் அனைவரும் இரத்தின. சுப்பிரமணியன் அவர்களை அன்பாகவும், சுருக்கமாகவும் எஸ்.ஆர்.எஸ் (SRS) என்று அழைத்து வந்தார்கள்.

விழுப்புரம்

தூய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சேலம் விஜயராகவாச்சாரியார்

'சேலத்துச் சிங்கம்' எனப் புகழப்பட்டவர்

செங்கல்பட்டு அருகேயுள்ள பொன்விளைந்த களத்தூர் கிராமத்தில் 1852 ஜூன் 18-ம் தேதி சடகோபாசாரியாருக்கும், கனகவள்ளி அம்மையாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தவர் விஜயராகவாச்சாரியார்.

பச்சையப்பன் பள்ளி, மாநிலக் கல்லூரியில் பயின்ற இவர் 1875 ல் பட்டம் பெற்ற பிறகு சென்னை, மங்களூர், சேலத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

விஜயராகவாச்சாரியார் சேலம் கல்லூரியில் ஒரு பேராசிரியர் என்ற வகையில் அவரது புகழ் மாணவர்களிடையே கொடி கட்டிப் பறந்தது. கல்லூரி முதல்வராக இருந்த ஆங்கிலேயர், இந்தியர்களை வெறுக்கும் மனப்பான்மை கொண்டவராக இருந்தார்.

இந்தியர்கள் நாகரிகமில்லாதவர்கள் என்ற கருத்து அவரிடம் வலுவாக இருந்தது. அவரிடம், தம் ராஜினாமாக் கடிதத்தை கொடுத்து விட்டு, தம் பணியை உதறினார். அவரை வழியனுப்பத் தீரண்ட மாணவர் கூட்டத்தைப் பார்த்து, ஆங்கிலேய சமூகம் பிரமித்தது.

பின்னர் வழக்கறிஞர் பட்டம் பெற்று 1881-ல் சேலத்தில் வழக்கறிஞர் தொழிலில் ஈடுபட்டார். அதே நேரத்தில் சுதந்திர போராட்டத்திலும் தன் பங்கை செலுத்தினார்.

அவரது சுதந்திர வேட்கையைப் பொறுக்காத ஆங்கிலேயே அரசு, 'கலவரத்தைத் தூண்டியவர்' என்று பொய்க் குற்றம் சாட்டி, அவரைச் சிறையில் அடைத்தது.

பத்தாண்டுகள் அந்தமான் சிறையில் இருக்க வேண்டும் என அவருக்கும், இன்னும் பத்துப் பேருக்கும் தண்டனை வழங்கப் பட்டது. கொதித்தெழுந்த விஜயராகவாச்சாரியார்

சிறையில் இருந்தபடியே உயர்நீதிமன்றத்திற்கு மேல்முறையீடு செய்தார்.

தன் தரப்பு நியாயம் முழுவதையும் தெளிவாக விளக்கி நீண்ட கடிதம் எழுதினார். அதில் உள்ள நியாயத்தைப் பார்த்த நீதிமன்றம், அவரை விசாரித்து, அவர் மேல் எந்தக் குற்றமும் இல்லை என விடுதலை செய்தது.

தன்னோடு தண்டனை பெற்ற மற்றவர்களுக்காகவும் வாதாடினார் விஜயராகவாச்சாரியார். அனைவருமே விடுதலையானார்கள். ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து நியாயம் பெற்ற அவர் 'சேலத்துச் சிங்கம்' எனப் புகழப்பட்டலானார்.

1919-ஆம் ஆண்டு, அமிர்தசரஸில் காங்கிரஸ் மகாசபை கூட்டம், மோதிலால் நேரு தலைமையில் நடந்தது. அந்த மாநாட்டில், விஜயராகவாச்சாரியார் அவர்கள் 'மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள்' என்பது குறித்து தீர்மானம் கொண்டு வந்து உரையாற்றினார். முதல் சுதந்திர இந்திய அரசியலமைப்பு நகலைத் தயாரித்தவர், விஜயராகவாச்சாரியார் அவர்கள்.

கப்பலோட்டிய தமிழன் என போற்றப்படும் வ.உ.சி. அவர்கள் நடத்திய 'சுதேசிக் கப்பல்' நிறுவனத்தின், சட்ட ஆலோசகராக பணியாற்றியனார்.

சேலத்தில் விஜயராகவாச்சாரியார் பெயரில், ஒரு நூலகம் உள்ளது. அவர் நினைவைப் போற்றும் வகையில், இரண்டு இடங்களில், சேலத்தில், சிலைகள் உள்ளன

செங்கல்பட்டு

தாய்நாட்டைக் காத்த துறையர்கள்

திருவாளர் விருத்தாசல கல்யாணசுந்தரனார்

தனது பேச்சால், எழுத்தால் தமிழக மக்களுக்கு, சுதந்திர வேட்கையை ஊட்டினார்

செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் உள்ள, துள்ளம் என்ற ஊரில், விருத்தாசல முதலியார்- சின்னம்மா தம்பதிகளுக்கு மகனாக (திரு.வி.க.) திருவாளர் விருத்தாசல கல்யாணசுந்தரனார், ஆகஸ்ட் மாதம் 26-ஆம் நாள், 1883-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

கல்யாணசுந்தரனாரின் தந்தை இலக்கியப் பயிற்சியும், இசைப் பயிற்சியும் பெற்றவர். தொடக்கத்தில், தம் தந்தையிடம் கல்வி பயின்றார். பின்னர் சென்னை ராயப்பேட்டையில் தங்கி, தொடக்கப் பள்ளியில் சேர்ந்தார். படிப்பில் நல்ல திறமையுடையவராக விளங்கினார்.

1906-ம் ஆண்டில், ஸ்பென்சர் தொழிலகம் என்ற ஆங்கில நிறுவனத்தில் கணக்கராகச் சேர்ந்தார். பின்னர், 1909-ல் ஆயிரம் விளக்கு பகுதியில் உள்ள வெஸ்லியன் பள்ளியில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்து ஆறு ஆண்டுகள் பணி புரிந்தார். அப்போது அவருக்குத் திருமணம் நடந்தது.

1916 -1917 வரை, ராயப்பேட்டை வெஸ்லி கல்லூரியில் ஆசிரியராக பணி புரிந்தார். 1918-ஆம் ஆண்டு, தொழிலாளர்கள் உரிமைக்காக போராடத் தொடங்கினார்.

தென் இந்தியாவின் முதல் தொழிலாளர் நல சங்கத்தைத் துவக்கினார். 'தேசபக்தன்' என்ற பத்திரிகையில், அதன் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார்.

1920-ஆம் ஆண்டு 'நவசக்தி' என்ற தமிழ் வார இதழைத் தொடங்கி, ஆசிரியராக இருந்து, நாட்டு விடுதலைக்குத் தொண்டாற்றினார்.

இந்திய விடுதலைப் பற்றி வாரம் தோறும் 'நவசக்தி' வார இதழில் தொடராக எழுதினார். இராமலிங்க அடிகளாரை பற்றி நிறைய புத்தகங்களை இயற்றினார்.

'மனித வாழ்க்கையும் காந்தியும்', 'பெண்ணின் பெருமை' என 50க்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களை வெளியிட்டார்.

தொழிற்சங்கத்தைத் தோற்றுவித்துத் தொழிலாளர்களின் உரிமைக்கும், இந்திய மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கும் பாடுபட்டார்.

சிறந்த மேடைப் பேச்சாளரான இவர் அரசியல், சமுதாயம், சமயம் எனப் பல துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டு, பல நூல்களை எழுதி, சுதந்திர வேட்கையை ஏற்படுத்தினார்.

திருக்குறள், பெரிய புராணம் குறித்து நிறைய உரைகளை இயற்றி உள்ளார். தமிழக காங்கிரஸின் தூண்களில் ஒருவர்.

1926-ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சியின் மாநிலத் தலைவராக பொறுப்பு வகித்தார். அப்போது நாடெங்கிலும் சுற்றுப்பயணம் செய்து, தமிழக மக்களுக்கு, சுதந்திர வேட்கையை ஊட்டினார்.

நாடு விடுதலை அடையும் வரை சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். தன்னுடைய 71-ஆம் வயதில், 1953ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர் 17 அன்று, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

செங்கல்பட்டு

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

கோதை நாயகி அம்மாள்

1931-ல் மதுவிலக்கிற்கு போராடி சிறைச் சென்றவர்

தேசபக்தி மற்றும் விதவை மறுமணம் போன்ற சமூகப் பிரச்சினைகளில், தனது கருத்துக்களை, நாவல்கள் மூலம், பிரச்சாரம் செய்தார்.

பிரபலமான தலைவர்களுடன், பல அரசியல் கூட்டங்களில், பங்கேற்றதன் மூலம், அவரது நேர்த்தி, பொதுப் பேச்சுகளில், நன்கு அறியப்பட்டது. பார்வையாளர்களை மகிழ்விப்பதற்காக, சிறுகதைகளுடன் தனது உரைகளை, இடையிடையே எடுத்துச் சொல்வார். தீரர் சத்தியமூர்த்தி, காமராஜ் போன்ற தலைவர்களால் முன்னணி பேச்சாளராக சேர்க்கப் பட்டார். கோதை நாயகி பேச்சுத் திறமையால், ராஜாஜி கவரப்பட்டார். கோதை நாயகி பாடல்களுக்கு சிறந்த ரசிகர் மகாகவி பாரதியார்.

பத்திரிக்கை ஆசிரியர், எழுத்தாளர், பாடகர் மற்றும் நாடக ஆசிரியராக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், சுதந்திரப் போராட்ட வீரராகவும் கோதை இருந்தார். 1925 இல், மகாத்மா காந்தி மற்றும் கஸ்தூரிபாய் ஆகியோரை சந்தித்தார். மகாத்மாவின் எளிமை மற்றும் அவரது சக்தி வாய்ந்த சொற்பொழிவு ஆகியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்ட கோதை, ஆடம்பர வாழ்க்கையின் மீதான, தனது ஆர்வத்தைத் துறந்து, பட்டு ஆடைகள் மற்றும் தங்க மற்றும் வைர நகைகளை களைந்து, காதி சேலைகளை மட்டுமே அணியத் தொடங்கினார்.

அம்புஜம்மாள், ருக்மணி லட்சுமிபதி மற்றும் வசுமதி ராமசாமி ஆகியோருடன் சமூக சேவை நடவடிக்கைகளில்

மூழ்கினார். 1931-ஆம் ஆண்டு, மகாத்மாவின் அழைப்பை ஏற்று, சாராயக் கடைகளுக்கு எதிரான, சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு, காவல் துறையினரால் கைது செய்யப்பட்டு, 6 மாத சிறைத் தண்டனையை, 8 மாதங்களாக பெற்றார். நீதி மன்றத்தால், 1932-இல், லோடி கமிஷனுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பங்கேற்றதற்காகவும், வெளிநாட்டு ஆடைகளை புறக்கணித்ததற்காகவும் மீண்டும் தண்டிக்கப்பட்டார்.

ஜாதி, மத வேறுபாடின்றி, ஏழைப் பெண்களின் பிரசவத்திற்கு, இலவசமாக உதவி செய்து வந்தார். 1948-ஆம் ஆண்டு, மகாத்மா காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்ட பிறகு, அவரது நினைவாக, 'மகாத்மாஜி சேவா சங்கம்' என்ற பெயரில், ஏழை மற்றும் ஆதரவற்ற குழந்தைகளுக்கு உதவுவதற்காக, ஒரு சங்கத்தைத் தொடங்கினார்.

அப்போதைய அரசு, அவரது பொது சேவை மனப்பான்மை மற்றும் தேசபக்தியை அங்கீகரிக்கும் வகையில், 10 ஏக்கர் நிலத்தை வழங்கிய போது, அவர் 10 ஏக்கர் நிலத்தையும், 'ஸ்ரீ வினோபாபாவே'க்கு, அவரது பூதான இயக்கத்திற்காக வழங்கினார்.

காஞ்சிபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

கிருஷ்ணசாமி சர்மா

பாரதியாரின் இறுதிச் சடங்கில் கலந்துகொண்டவர்களில் ஒருவர்

தியாகி கிருஷ்ணசாமி சர்மா காஞ்சிபுரத்தில் 1887-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 22-ம் தேதி பிறந்தவர்.

1908-ஆம் ஆண்டு, வ.உ.சி., சுப்பிரமணிய சிவா போன்றோரை, ஆங்கிலேயர்கள் கைது செய்தனர். அதனைக் கண்டித்து, மிகவும் ஆவேசமாக கருரில் உரை ஆற்றினார். அதற்காக, 20 வயதிலேயே, கோவை மத்திய சிறையில், மூன்று ஆண்டுகள் அடைக்கப்பட்டார். அங்கு வ.உ.சி.யை சந்தித்தார்.

1921-ம் ஆண்டு மகாகவி பாரதியார் சென்னை திருவல்லிக்கேணியில் இறந்த போது அவரது இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்ட 13 பேரில் கிருஷ்ணசாமி சர்மாவும் ஒருவராவார்.

1921-ஆம் ஆண்டு, ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் பங்கு பெற்றதற்காக, இரண்டாம் முறையாக மீண்டும் சிறைவாசம் பெற்றார். ஆங்கிலேய அரசிடம் அனுமதி வாங்காமல், எதுவும் பேசுவோ, எழுதவோ கூடாது என தடை உத்தரவு போடப் பட்ட முதல் நபர்.

தேச பற்றை வளர்க்க, 21 நூல்கள் எழுதி, சொந்த செலவில் வெளியிட்டவர். சிறையில் இருந்த போதே, நமது நாட்டின் செல்வங்களை, ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் எவ்வாறு அபகரித்தார்கள் என்பதைப் பற்றி, விளக்கிய நூலே, 'இந்தியா இழந்த தனம்'. 'திலகர் ஜீவிய

சரித்திரம்', போன்ற ஏழு நூல்களை, சிறையில் இருந்த போது எழுதினார்.

சிறையில் இருந்து வெளியேறிய பிறகு, 'சிவாஜி மகாராஜா', 'மகாத்மா காந்தி', 'லாலா லஜபதி ராய்' போன்ற தேசபக்த வீரர்களைப் பற்றி 14 புத்தகங்கள் எழுதினார்.

காந்தியின் நன்மதிப்பு பெற்றவர். சுதந்திரம் கிடைக்கும் வரை, விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் 'இல்லற பிரம்மச்சாரியம்' கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற காந்தியின் அறிவுரைகளை பின்பற்றி, திருமணம் செய்யாமலே வாழ்ந்தவர்.

38 ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்த போதிலும், 16 வயதில், இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் பங்கு பெற்று, பல நூல்களை இயற்றி, தமிழக மக்களிடையே சுதந்திர வேட்கையை ஊட்டினார், கிருஷ்ண சாமி சர்மா.

1925-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 23-ம் தேதி இறந்த கிருஷ்ணசாமி சர்மாவின் உடலைக்கூட 2 நாள் களாக எடுக்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. கே.எஸ். பார்த்தசாரதி உள்ளிட்ட சிலர்தான் அவரது உடலை மாட்டு வண்டியில் எடுத்துச் சென்று இறுதிச் சடங்கு செய்தனர்.

காஞ்சிபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

டி.கே. பட்டம்மாள்

தேச பக்தி, தெய்வ பக்தி பாடல்களை, மேடையில் பாடிய முதல் பெண்

காஞ்சிபுரம் அருகில் உள்ள தாமல் என்னும் சிற்றூரில், கிருஷ்ணசாமி தீட்சிதர் - காந்திமதி என்ற ராஜம்மாளுக்கு, 1919-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 28-ஆம் நாள் பிறந்தார்.

கிருஷ்ணசாமி தீட்சிதருக்கு, இசையில் மிகுந்த ஆர்வம் இருந்ததால், தன்னுடைய மகளுக்கு, சிறு வயது முதலே, இசையைக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

அந்தக் காலத்தில், பெண்கள் கலைஞர்களாக மேடை ஏறும் பழக்கத்திற்கு தடை இருந்தது. அதனை மாற்றிய முதல் பெண்ணாக, டி கே பட்டம்மாள் சாதனை புரிந்தார்.

பாரதியார் பாடல்களை அனைவருக்கும் பிடிக்கும் வகையில் பாடி, மக்களை கேட்க வைத்தார்.

காஞ்சிபுரத்திற்கு காந்திஜி வந்த போது, பாரதியார் பாடலை பாடினார். அதனைக் கேட்ட காந்திஜி, அவரை மிகவும் பாராட்டினார்.

அந்தக் காலங்களில் கர்நாடக சங்கீதம் என்றாலே, மற்ற மொழிகளில் தான் பாடல்கள் என்னும் நிலையை மாற்றி, தமிழ் மொழியிலே பாடி, தமிழ் ரசிகர்களை பரவசப் படுத்தினார். பாபநாசம் சிவனின் தமிழ் கிருதிகள், பாரதியார் பாடல்கள் போன்றவைகளைப் பாடினார்.

இந்தியா விடுதலை பெற்ற நாள் அன்று, அகில இந்திய வானொலியில், பல மணி நேரங்களாகவே, பட்டம்மாள் பாடிய பாரதியாரின் பாடல்களை, தொடர்ந்து ஒலிபரப்பாகின.

'ஆடுவோமே பள்ளு பாடுவோமே' என்ற பாடலும், 'வெற்றி எட்டுத் திக்கும் எட்ட கொட்டு முரசே' என்ற பாடலும், பட்டம்மாளின் தெய்வீகக் குரலில், இன்றும் பட்டி தொட்டி எங்கும் ஒளிபரப்பாகிக் கொண்டு இருக்கின்றது.

சுதந்திரப் போராட்டக் காலக்கட்டங்களில், இவரது பாடல்கள் அனைத்தும், மக்களுக்கு தேச உணர்வைத் தூண்டியது என்றால், அது மிகையல்ல.

கான சரஸ்வதி, சங்கீத கலாநிதி, சங்கீத சாகர ரத்னா, பத்ம பூஷன், பத்ம விபூஷன் போன்ற பல பட்டங்களைப், பெற்று உள்ளார்.

திரையிலும், மேடையிலும் தேச பக்திப் பாடல்களைப் பாடி, மக்களிடையே தேச உணர்வைத் தூண்டியதில், முக்கியப் பங்கு வகித்தவர், 2009-ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் 16-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

காஞ்சிபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

மீஞ்சூர் பக்தவத்சலம்

தனக்கும், தன் குடும்பத்திற்கும் வந்த பதவிகளை ஏற்க மறுத்தவர்

சென்னை ஸ்ரீபெரும்புதூர் அடுத்த நசரத்தேட்டையில், செல்வந்தர் குடும்பத்தில் (1897) பிறந்தார். தமிழ், ஆங்கிலத்தில் நல்ல புலமையும், தத்துவத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் கொண்டவர்.

'இவரோடு பழகுவது பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதற்குச் சமமானது' என, இவருக்கு நெருக்கமானவர்கள் கூறியுள்ளனர். அரசியல் ரீதியாகவும், தனிப்பட்ட முறையிலும் மனித நேய உணர்வோடு, வாழ்ந்தவர்.

வழக்கறிஞர் பட்டம் பெற்ற பக்தவத்சலம், அதைத் தொழிலாகத் தேர்ந்தெடுக்காமல் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் முழு மூச்சாகப் பங்கெடுத்தார். மும்முறை சிறைத் தண்டனை விதிக்கப் பட்டு திருச்சி, வேலூர், மதுரை உள்ளிட்ட சிறைகளில் தண்டனையை அனுபவித்தார்.

சைமன் கமிஷன் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டத்தின் போது, போலீஸ் தடியடியில் காயமடைந்தார். அந்நிய ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடுவதால், சிறையில் எந்தவிதமான சலுகைகளையும் கோரக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தவர்.

1964-ல், காமராஜர் காங்கிரஸின் தேசியத் தலைமையை ஏற்றுக் கொள்ள, அவரையடுத்து தமிழக முதல்வராக, பக்தவத்சலம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். உட்கட்சியில் தேர்தல் நடத்தப்பட்டு, ஜனநாயக முறையில் முதல்வராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்.

சுதந்திரத்துக்கு முன்பும், பின்புமாக காங்கிரஸ் அமைச்சரவைகளில் விவசாயம், கல்வி, பொதுப் பணித்துறை, அற நிலையத்துறை என பல்வேறு

துறைகளில், 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, அமைச்சரவை அனுபவம் பெற்றவர். நல்ல நிர்வாகி, என்று பெயரெடுத்தவர்.

1946-ல், பொதுப் பணித் துறை அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றிருந்த போது தான், 'கீழ்பவாணி அணைக்கட்டுத் திட்டம்' உருவானது. கொங்கு மண்டலத்தின் முன்னேற்றப் படிகளில், அது முக்கியமான ஒன்று.

அவரது இறுதிக் காலத்தில், பலமுறை ஆளுநர் பதவிக்கான அழைப்புகள் வந்த போதும், அதை மறுத்தவர்.

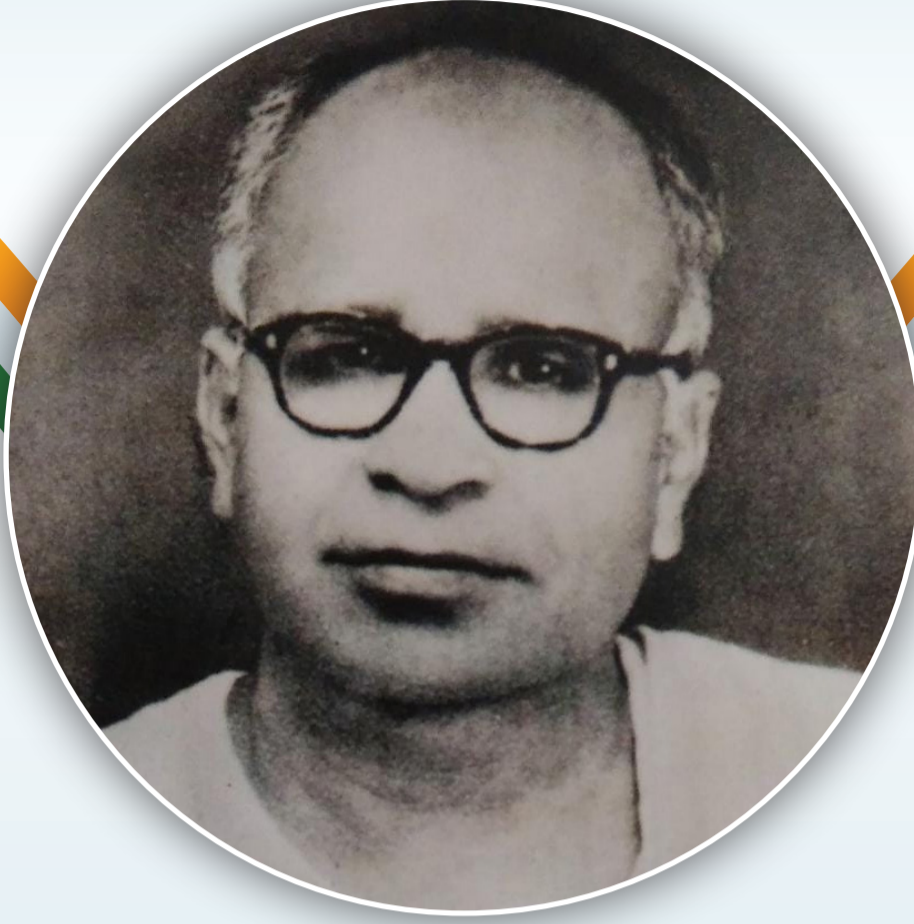
பக்தவத்சலத்தின் தந்தையார் இறந்த போது, அவருக்கு 100 ஏக்கர் நிலம் இருந்தது. அந்த நிலத்தில், ஒரு சென்ட் அளவு கூட பக்தவத்சலத்தால் பாதுகாக்கப்படவில்லை.

அவரது மகள்களில் ஒருவரும், சமூக சேவகியான சரோஜினி வரதப்பனுக்கு சட்டமன்ற மேலவை அல்லது நாடாளுமன்ற மாநிலங்களவையில் இடம் கிடைக்கலாம் என்ற வாய்ப்பு வந்தது. ஒரு வீட்டில் இருவர் பதவி வகிக்கக் கூடாது என, அந்த யோசனைக்கு முட்டுக்கட்டை போட்டார்.

குடும்பமும், உறவுகளும் எப்போதும், எந்த உதவியும், அவரிடமிருந்து பெற முடியாது என்பதில், உறுதியாக இருந்தார், பக்தவத்சலம். மக்களுக்கு, அவர் வீடும், அலுவலகமும் கதவுகளைத் திறந்தே வைத்திருந்தன.

காஞ்சிபுரம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

கல்யாண ராமன்

சுதந்திரப் போராட்டத்தில், தனது ஆசிரியர் வேலையை பறி கொடுத்தவர்

1907-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 7-ஆம் தேதி பிறந்தார். தந்தையார் பெயர் ராமநாத ஐயர், தாயார் பெயர் மாங்கம்மாள். ராணிப்பேட்டை மாவட்டம் ஆற்காட்டைச் சேர்ந்த 'குட்டியம்' என்ற குக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர், கல்யாணராமன்.

அந்நியத் துணிகளை புறக்கணிக்க கோரி, அந்நியத் துணிகளை எரிக்கும் போராட்டம் நடைபெற்றது. அதனை கண்ட 14 வயதுச் சிறுவனின் உள்ளத்திலும், சுதந்திரத் தீ பற்றிக் கொண்டது.

வீட்டுக்கு திரும்பி வந்த சிறுவன், தான் வைத்து இருந்த அந்நிய நாட்டைச் சேர்ந்த துணிகளை எல்லாம், வெளியில் கொண்டு போய் தீ வைத்து கொளுத்தி, இந்திய தேசத்திற்காக, தனது சுதந்திரப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார்.

சைமன் கமிஷன் புறக்கணிப்பு போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு, வேலூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அங்கு ஜமத்கனி, அனந்தாச்சாரியாரை சந்தித்து, ஊக்கம் பெற்றார். காலப் போக்கில் அனந்தாச்சாரியாரின் நெருங்கிய சீடராகவே மாறினார்.

தனது மாணவப் பருவத்திலேயே, காந்தியின் அழைப்பின் பேரில், 1931-ஆம் ஆண்டு, மூவர்ணக்

கொடியை ஏற்றிப் போராடினார்.

1932-ஆம் ஆண்டு, ஆங்கிலேய அரசு, மகாத்மா காந்தியடிகளை கைது செய்தது. இதனால் நாடு முழுக்க, போராட்டம் தீவிரம் அடைந்தது. அப்போது ஆசிரியப் பணியில் இருந்த கல்யாண ராமன், எல்லா ஊருக்கும் சென்று பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு எதிராக, துண்டறிக்கை விநியோகம் செய்தார்.

இதனால் கைது செய்யப் பட்டு, தெருத்தெருவாக போலீசார் அவரை இழுத்துச் சென்று, வேலூர் சிறையில் அடைத்தது.

சிறை வாசம் முடிந்து வெளியே வந்த அவர், மீண்டும் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். பாரதியார் மீது கொண்ட பற்றால், தனது மகளுக்கு 'பாரதி' என பெயரிட்டார்.

அவர் அமைத்த 'தீனபந்து ஆசிரமத்தை', பல சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் வந்து பார்த்தனர்.

தேச விடுதலைக்காக தனது வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்தவர்.

ராணிப்பேட்டை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

சுதந்திரத் திருநாள்
அமுதப் பெருவிழா

ச. சோமசுந்தர பாரதி

பாரதியார் பாடல்களைப் பாடி, தண்டோரா அடித்து எழுச்சி ஊட்டியவர்

சுதந்திரப் போராட்ட வீரரான, சோமசுந்தர பாரதி அவர்கள், இராணிப்பேட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள ஆற்காடு நகரில், ஜூன் மாதம் 20-ஆம் தேதி, 1906-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். தந்தை - சதாசிவம், தாயார் - மாணிக்கம் அம்மாள்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட, தேசத் தலைவர்களின் உணர்ச்சிமிக்க உரைகளைக்கேட்டு, அவர்களுடன் ஒன்றிணைந்தார். ஆற்காட்டில், நகர காங்கிரஸ் கமிட்டியின் காரியதரிசியாக இருந்தார்.

ஆற்காட்டில், சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கான ஊர்வலங்கள், கூட்டங்களின் போது, பாரதியார் பாடல்களைப் பாடி, கூட்டம் சேர்ப்பார். அதனால் மக்கள் அவரை, 'தண்டோரா சோமசுந்தரம்' என்றும், பாரதியாரின் பாடல்களை உணர்ச்சி மிக்க பாடியதால், 'சோமசுந்தர பாரதி' என்றும், அன்புடன் அழைத்தனர்.

சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தில் பங்கேற்றதனால், 1932-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம், வேலூர் மத்திய சிறையில், 6 மாதங்கள் அடைக்கப் பட்டார். அதே

குற்றத்திற்காக, காமராஜருடன் திருச்சி சிறையில், மூன்று மாதங்கள் இருந்தார்.

1941ஆம் ஆண்டு, யுத்த எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் பங்கேற்றதால், மா.பொ.சி. அவர்களுடன், மத்திய சிறையில் 6 மாதங்கள் இருந்தார்.

1942-ஆம் ஆண்டு, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் பங்கேற்றதால், கக்கன் அவர்களுடன் பெல்லாரி சிறையில், ஒரு வருடம் சிறைவாசம் அனுபவித்தார்.

மகாத்மா காந்தியடிகளின் மேல் ஈடுபாடு கொண்டு, பல சேவைகளை செய்து வந்த சோமசுந்தர பாரதி அவர்கள், ஆகஸ்ட் மாதம் 12-ஆம் தேதி, 1977-ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார்.

ராணிப்பேட்டை

தூய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

ஆற்காடு ஜானகிராம முதலியார்

தனது வாழ்நாள் முழுவதும் சுதந்திர போராட்ட தியாகிகளுக்கு சேவை செய்தவர்

சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக மக்களிடையே ஆதரவு திரட்ட எண்ணி, பலரையும் சந்தித்து மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினார்.

ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக நடைபெற்ற, தனிநபர் சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தின் போது, தமிழகம் முழுவதிலும் இருந்து, ஆயிரக்கணக்கான பேர் சென்னையை நோக்கி, கால்நடையாக புறப்பட்டனர். அவர்களை, சென்னைக்கு வர விடாமல் தடுக்க, பல தடைகளை ஆங்கில அரசு கையாண்டது.

போலீசாரின் கண்களில் மண்ணை தூவி வரும் சத்தியாகிரகிகள் அனைவரும் வேலூர் வழியாக வந்த போது, தங்க இடமும், சாப்பிட உணவு ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பையும் செய்தவர், ஆற்காட்டைச் சேர்ந்த ஜானகிராமன் முதலியார் அவர்கள்.

பெரியதாக வசதி வாய்ப்புகள் இல்லாத போதும், சுதந்திரப் போராட்டத்தில் அவரது பங்கு மிகப் பெரியது. வேலூர் மாவட்டத்தில், சத்தியாகிரகிகளுக்கு நடந்த பயிற்சி முகாம்கள் எல்லாவற்றையும், முன்னின்று நடத்தினார்.

தூய்மையான காந்தியவாதி ஆவார். மக்கள் அனைவரும் கதர் ஆடையை உடுத்த வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி, வீடு வீடாக பிரச்சாரம் செய்தார். மக்களிடையே கதர் ஆடையின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தினார்,

எப்போதும் கதர் ஆடைகளையே உடுத்துவார்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட அனைவருக்கும், தன்னால் இயன்ற அளவுக்கு, சேவை செய்து வந்தார், மிகவும் பொறுமைசாலி. கோபம் என்றால் என்ன என்பதே அவருக்குத் தெரியாது. எந்த சூழ்நிலையிலும், நிதானத்துடன் நடந்து கொள்வார். அவரின் சேவையைப் பாராட்டி, மக்கள் அனைவரும் அவரை, 'தொண்டர்களின் நாயகர்' என அன்புடன் அழைப்பார்.

அந்த நாட்களில், சுதந்திரப் போராட்டத் தியாகிகள் அனைவருக்கும், சேவை செய்வதையே, தனது வாழ்நாளில் சேவையாக செய்து வந்தார். அதுவே சுதந்திர போராட்டத்தில், தனக்கான பங்களிப்பு என வரையறுத்துக் கொண்டார்.

இவரது சேவையை தடுக்க எண்ணிய ஆங்கிலேயர்கள், இவருக்கு பெரும் துன்பங்கள் இழைத்தனர். எனினும், கொண்ட கொள்கையில் இருந்து பின் வாங்காமல், தனது லட்சியத்தில் தொடர்ந்து பிடிவாதமாக இருந்தார். சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுக்கு, தன்னால் இயன்ற வேலைகள் செய்வதையே, தனது வழக்கமாக கொண்டு வாழ்ந்தார்.

ராணிப்பேட்டை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

ஆக்கூர் அனந்தாச்சாரி

பள்ளி இறுதித் தேர்வை புறக்கணித்து, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கேற்றார்

ராணிப்பேட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள வாலாஜா அருகே, சேங்காடு என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார், அனந்தாச்சாரி. பள்ளி இறுதித் தேர்வின் போது, மகாத்மா காந்தி அவர்கள் ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தார். அதில் கலந்து கொள்ள வேண்டி, பள்ளி இறுதித் தேர்வையே புறக்கணித்து, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் காந்தியின் அழைப்பின் பேரில், கலந்து கொண்டார்.

1923-ஆம் ஆண்டு, நாக்பூரில் நடந்த கொடி சத்தியாகிரகம் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார், அதனால் அங்கேயே சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

1927-ஆம் ஆண்டு, சென்னையில் நீலன் சிலையை அகற்றும் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்.

சைமன் கமிஷன் எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில், 1929-ஆம் ஆண்டு கலந்து கொண்டதால், ஒரு வருடம் இருட்டு அறை வாசம் என்ற கடும்கூடு சிறைத் தண்டனை பெற்றார்.

பல இடங்களில் முகாம் அமைத்து, வேலூர் மாவட்ட இளைஞர்களை, சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு அழைத்தார். அதற்காக ஆறு மாத கடுங்காவல்

தண்டனை விதிக்கப் பட்டது.

தனி நபர் சத்தியாகிரகம் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதால், இரண்டரை வருடங்கள் சிறை வாசம் பெற்றார்.

தேசப் பணிக்குத் திருமணம் ஒரு தடையாக இருக்கக் கூடாது என எண்ணி, திருமணமே செய்து கொள்ளாமல், தனது வாழ்க்கை முழுவதையுமே தேசப் பணிக்காகவே அர்ப்பணித்தார்.

தனது நண்பர் S.G. கிட்டப்பா பெயரில், ஒரு பயிற்சி மையத்தைத் தொடங்கினார். நல்ல எழுத்தாற்றலும், கவிதை இயற்றும் திறனும் கொண்டவர்.

1967-ஆம் ஆண்டு, 'தீனபந்து' ஆசிரமப் பணியில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டவர், தன்னுடைய இறுதி மூச்சு வரை, அந்தப் பணிகளை தொடர்ந்து செய்து வந்தார்.

ராஜாஜி தலைமையில் நடைபெற்ற உப்பு சத்தியாகிரக போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ள, தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட 100 பேர்களில், இவரும் ஒருவர் என்பது, இவரது சிறப்புகளில் ஒன்றாகும்.

ராணிப்பேட்டை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

ஜமதக்னி

பல ஆண்டுகளாக சிறையில் இருந்ததால், சிறைப் பறவை என அழைக்கப் பட்டார்

ஏப்ரல் மாதம் 15-ஆம் தேதி, 1903-ஆம் ஆண்டு, ராணிப்பேட்டை மாவட்டம் வாலாஜா அடுத்த கடப்பேரி என்னும் ஊரில் பிறந்தார். இவரது தந்தையார் ராகவன், தாயார் முனியம்மாள்.

தனது சொந்த ஊரான வாலாஜாவில், ஆரம்பக் கல்வியை முடித்த பிறகு, வேலூரில் கல்லூரிப் படிப்பை படித்தார். அதன் பிறகு, சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில், இடைநிலை கலையியல் பட்டம் பெற்றார்.

தன்னுடைய படிப்பை முடித்தவுடன், காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் சேர்ந்து, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். வேலூர் கோட்டையின் மீது, 1926-ஆம் ஆண்டில், கல் வீசி வன்முறையில் ஈடுபட்டதற்காக, பிரிட்டிஷ் போலீசார் கைது செய்து, 6 மாத காலம் கடுங்காவல் சிறை தண்டனை விதித்தது.

அதன் பிறகு, நீல் சிலை அகற்றும் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதற்காக, திரும்பவும் கைது செய்யப்பட்டு, சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

1928-ஆம் ஆண்டு, 'ராஜ துரோக' குற்றத்தை சுமத்தி, ஓராண்டு சிறைத் தண்டனை வழங்கப் பட்டு, லாகூர் சிறையில் அடைத்தனர்.

சிறையில் இருந்து வெளி வந்தவுடன், மீண்டும் கள்ளுக்கடை மறியலில் ஈடுபட்டார்.

தொடர்ந்து ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்கு எதிராக, பல போராட்டத்தை மேற்கொண்டு, மேலும் மேலும் பல ஆண்டு காலம், சிறை தண்டனை பெற்றார்.

சிறை தண்டனை முடிந்து, வெளிவந்த பின்னர், 'சட்டமறுப்பு' இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு, ஓராண்டு சிறை தண்டனை பெற்று, வேலூர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

இந்திய பாதுகாப்பு விதியின் படி, கைது செய்யப்பட்டு, 1939-ஆம் ஆண்டு, வேலூர், கோவை சிறைகளில் இரண்டு ஆண்டுகள் அடைக்கப் பட்டார்.

தமிழ், சமஸ்கிருதம், இந்தி, மலையாளம், தெலுங்கு என பல மொழிகளை அறிந்து இருந்தார்.

காளிதாசரின் 'ரகு வம்சம்', 'மேகசந்தேசம்' போன்ற நூல்களை தமிழில் கொண்டு வந்த பெருமைக்கு உரியவர்.

நமது நாடு விடுதலை அடைந்த பின்னர், இலக்கியப் பணிகளில், தமது வாழ்க்கையை செலவிட்டார்.

1981-ஆம் ஆண்டு இறைவனடி சேர்ந்தார்.

ராணிப்பேட்டை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

அம்புஜம்மாள்

வாழ்நாள் முழுவதும் கதர் ஆடை மட்டுமே அணிந்த இரும்புப் பெண்

ஸ்ரீ அம்புஜம்,

'உங்கள் கடிதத்தைப் படித்ததில், நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு, உங்கள் கடிதத்தைப் பார்த்தது, ஒரு தந்தை தனது மகளைப் பார்த்த போது அனுபவித்த மகிழ்ச்சியை எனக்கு அளித்தது.... ஏன் உங்கள் மனம் கவலைப் படுகிறது. எனக்கு எழுதுங்கள்' பாபுவின் ஆசீர்வாதம்...

காந்திஜியிடமிருந்து, இந்தக் கடிதத்தைப் பெற்ற போது, அம்புஜம்மாள் வயது 36.

அம்புஜம்மாள், 1898-இல், ஒரு பாரம்பரிய குடும்பத்தில் பிறந்தார். ஒரு திறமையான மொழியியலாளர். எஸ். தேசாச்சாரி என்ற வழக்கறிஞரை, திருமணம் செய்து கொண்டார்.

1920களில் காந்திஜியை மெட்ராஸில் சந்தித்ததில் இருந்தே, அம்புஜம்மாள் அவரைப் பின்பற்றினார். காந்திஜி சேவா கிராமுக்கு வருகை தந்த போது, ஹரிஜன் நல நிதிக்காக, தனது வைரங்கள் மற்றும் பட்டுப் புடவைகளை கொடுத்தார். ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்கேற்றார், சுதேசியின் வலுவான ஆதரவாளராக இருந்ததால், வெளிநாட்டுப் பொருட்களையும் ஆடைகளையும் புறக்கணித்தார், மேலும் காதியைத் தழுவினார். கதர் உடையணிந்து, கழுத்தில் மணிகளின் இழையைத் தவிர வேறெதுவும் அணியவில்லை.

1930ல் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் போது, அரசியல் வாழ்க்கையில் நுழைந்தார். உப்பு சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு, கைது செய்யப் பட்டார். 1932 இல் ஆறு மாதங்கள் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். தனது வாழ்க்கையை, இந்திய சுதந்திர போராட்டத்திற்காக அர்ப்பணித்தார், மேலும் பல பெண்களையும், அவ்வாறு செய்ய ஊக்கப் படுத்தினார்.

பெண்கள் நலன் அவரது வாழ்க்கையில் முதலிடத்தில் இருந்தது. 1948-ஆம் ஆண்டு, சென்னை தேனாம்பேட்டையில் சீனிவாச காந்தி நிலையம் என்ற இடத்தில், தேவைப்பட்டோருக்கு இலவச பால், மருந்துகள் மற்றும் கஞ்சி ஆகியவை வழங்கப் பட்டன. அம்புஜம்மாள் எளிமைக்குப் பெயர் பெற்றவர். அக்கம்மா என்று அன்புடன் அழைக்கப் பட்டவர்.

வினோபா பாவேயின் பூமிதான இயக்கத்தை பிரபலப்படுத்த, அவருடன் தமிழ்நாட்டில், 1956-இல் சுற்றுப் பயணம் செய்தார். அம்புஜம்மாள். கிராம தன்னிறைவை நம்பினார். 1957 முதல் 1962 வரை, தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் துணைத் தலைவராகவும், 1957 முதல் 1964 வரை மாநில சமூக நல வாரியத்தின் தலைவராகவும் இருந்தார்.

சென்னை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

தியாகி டாக்டர் துரைக்கண்ணு

சுதந்திர போராட்ட வீரர்களுக்கு அரசு தந்த நிலத்தை ஏழைகளுக்கு கொடுத்தவர்

காந்தி அடிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட, தனி நபர் சத்தியாகிரகத்தில் கலந்துகொண்டு, திருத்தணியில் கைது செய்யப்பட்டு, வேலூர் - திருச்சி சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டு, 6 ஆண்டு காலம் கடுங்காவல் தண்டனை பெற்றார். இவர் சிறையில் இருந்த போது, இராஜாஜி, ஆந்திர கேசரி, பிரகாசம், களா வெங்கட் ராவ், சித்தூர் வரதாச்சாரி, கிரி, சஞ்சீவி ரெட்டி, பெருந்தலைவர் காமராஜர் போன்ற தலைவர்கள் சிறையில் இருந்தனர். தலைவர்களுக்கு உணவு பரிமாறும் பணி, இவருக்கு கிடைத்தது. அதை தன் பாக்கியமாக எண்ணி, சுறுசுறுப்பாய் பணியாற்றி, தலைவர்களிடம் அன்பையும் நற்பெயரையும் பெற்றார்.

1931-ல், நாடெங்கும் சுதந்திரக் கிளர்ச்சி தோன்றிய காலத்தில், காந்தியடிகள் கிராம முன்னேற்றத்தையும், அதன் முக்கியத்துவம் பற்றியும், ஓர் அறிக்கை விட்டிருந்தார். அதன் பேரில் ஈர்க்கப்பட்டு, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்.

1937-ல் சட்டமன்ற வேட்பாளராக, மக்களால் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டு, காங்கிரஸ் சட்ட மன்ற உறுப்பினராக முதன் முதலில் வெற்றி பெற்று, சென்னை மாகாண சட்டசபைக்கு சென்றார். அது முதல், சுமார் 25 ஆண்டுகள், தொடர்ந்து காங்கிரஸ் சார்பாக சட்டமன்ற உறுப்பினராக, சீரிய முறையில் பணியாற்றி, 1962-ல் விலகிக் கொண்டார்.

1948-ஆம் ஆண்டு, அரக்கோணத்தை அடுத்த திருவாலங்காடு அருள்மிகு வடாரண்யேஸ்வரர் சமேதவண்டார் குழலி அம்மன் ஆலயத்தில், சட்டசபை சபாநாயகர் சிவசண்முக பிள்ளை தலைமையில், துரைக்கண்ணு, பட்டியலின மக்களுடன் இணைந்து, 'ஆலயப் பிரவேசம்' எனும் புரட்சிகரமான செயலை நடத்தினார். பட்டியலின மக்கள், ஆலய தரிசனம் செய்து, ஆண்டவனை தரிசித்து, பூரிப்படையச் செய்தார், துரைக்கண்ணு.

காந்தியடிகளின் முதன் சீடராகிய வினோபாபாவால் தொடங்கப் பட்ட இயக்கம், 'பூமி தான இயக்கம்'. இது, 1951-ல் தொடங்கப் பட்டது. 1956-ல் வினோபா பாவே, திருத்தணி முதல் கன்னியாகுமரி வரை, யாத்திரை மேற்கொண்டார். அவர் பால், பற்றுக் கொண்டு, தொண்டு உள்ளத்துடன் அதில் பங்கேற்று, அதற்காக அயராது உழைத்தார். தன் பங்களிப்பாக, சுதந்திர போராட்ட வீரர்களுக்கு, அரசு தந்த நிலத்தில், தன் பங்கை இயக்கத்துக்கு, தானமாக அளித்தார்.

சென்னை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

ம.பொ.சிவஞானம்

'சுதந்திர போராட்டத்தில் தமிழக வரலாறு' புத்தகத்தை எழுதியவர்

சென்னை, ஆயிரம் விளக்குப் பகுதியிலுள்ள சால்வன் குப்பம் என்ற பகுதியில், 1906 ம் ஆண்டு ஜூன் 26-ஆம் தேதி, பிறந்தார். தந்தை பொன்னுசாமி, தாயார் சிவகாமி அம்மையார். தாயார் மூலமே கல்வி கற்றார்.

மிகவும் வறுமையான சூழலில் பிறந்ததால், 3-ஆம் வகுப்போடு பள்ளிப் படிப்பை நிறுத்திக் கொண்டு, நெசவுத் தொழிலில் கூலியாளாக வேலை செய்தார்.

பின்னர், அச்சுக் கோர்க்கும் பணியில், நீண்ட வருடங்கள் பணி புரிந்தார். 'மயிலாப்பூர் பொன்னுசாமி சிவஞானம்' என்பதே பின்னாளில் 'ம. பொ. சி.' என்று ஆயிற்று.

அச்சு கோர்க்கும் தொழிலில் இருந்ததால், மஹாத்மா காந்தி போன்ற பல சுதந்திர போராட்ட வீரர்களின் சரிதங்களை படிக்க உதவியாய் இருந்தது. சிலப்பதிகாரத்தை ஆழ்ந்து படித்து, புலமை பெற்றதனால், 'சிலம்புச்செல்வர்' என்ற பட்டமும் கிடைத்தது.

கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சிதம்பரனாரின் சரிதத்தை ஆராய்ந்து எழுதினார். 'வள்ளலாரும் ஒருமைப்பாடும்' என்ற நூல், சாகித்திய அகாடமி விருதை பெற்றது. 'எனது போராட்டம்' என்ற பெயரில் தனது வரலாற்றை, ஆயிரம் பக்கம் கொண்ட புத்தகமாக வெளியிட்டார். அது, தமிழக அரசின் பரிசாக, 1981-ஆம் ஆண்டு ரூபாய் 2000 பெற்றது. 'சுதந்திர போராட்டத்தில் தமிழக வரலாறு' என்ற

புத்தகத்திற்காக, ரூபாய் ஒரு லட்சம் பரிசாக, 1982-ஆம் ஆண்டு பெற்றார்.

தேச விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, சிறைவாசம் சென்ற ம.பொ.சி, அக்காலத்தில் காங்கிரஸின் சிறந்த சொற்பொழிவாளராகத் திகழ்ந்தார். போராட்டங்களின் விளைவாக, தன் ஆயுட்காலத்தில், எழுநூறு நாட்களுக்கு மேல் சிறையில் கழித்தார்.

1928-ல் சைமன் கமிஷனுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பங்கேற்றார். 1930-ல், மெட்ராஸ் கடற்கரையில், 'பிரம்படி படுதல்' (லத்தி சார்ஜ்) மற்றும் 'சிறை செல்லும் படலம்' தொடங்கியது, உப்பு சத்தியாகிரகத்தில் பங்கேற்ற போது தான்.

இலக்கியம் மற்றும் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட புத்தகங்கள் சிறியதும் பெரியதுமாக கிட்டத்தட்ட 120 எழுதி உள்ளார்.

மொழி வாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்ட போது, தனது போராட்டம் மூலம் திருத்தணியை தமிழ்நாட்டோடு இணைத்தார்.

தி.நகர் தொகுதியின் சட்டமன்ற உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். 1972-ஆம் வருடம் மத்திய அரசு 'பத்மஸ்ரீ' பட்டம் அளித்து கௌரவப் படுத்தியது.

சென்னை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

எம்.பி. திருமாலாச்சார்யா

26 ஆண்டுகள் வெளி நாடுகளில் இருந்த சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களை ஒருங்கிணைத்தவர்

எம்.பி.டி ஆச்சார்யா சென்னை திருவல்லிக்கேணியில் 1887-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். திருவல்லிக்கேணி இந்து உயர்நிலைப் பள்ளியில் கல்வி பயின்றார். தமது 19-ஆம் வயதிலேயே இந்திய விடுதலைப் போரில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

1906-ல் 'இந்தியா' என்ற இதழைத் தொடங்கினார், அதில் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் அவர்கள் ஆசிரியராக இருந்தார். இவர் தொடங்கிய, 'பால பாரத்' என்ற ஆங்கில வார இதழுக்கும், பாரதியாரே ஆசிரியர்.

1908-ல் ஆங்கிலேய அரசு 'இந்தியா' என்னும் பத்திரிக்கை அலுவலகத்தை சோதனையிட்டு, கடும் நெருக்கடியை கொடுத்ததால், அதன் அலுவலகத்தை புதுச்சேரிக்கு, அக்டோபர் மாதம் 10-ஆம் தேதி, 1908-ஆம் ஆண்டு, மாற்றினார்.

1908-ஆம் ஆண்டு, வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று, பிரான்ஸில் இயங்கி வந்த 'பாரீஸ் இந்திய கழகம்', ஜெர்மனியில் இயங்கி வந்த 'பெர்லின் இந்திய தேசியக் குழு' போன்ற சுதந்திரப் போராட்ட புரட்சியாளர்கள் குழுக்களை, ஒருங்கிணைக்கும் பணிகளை மேற்கொண்டார்.

அங்கு இருந்த வீர சாவர்க்கரின் 'முதல் இந்திய சுதந்திரப் போர்' என்னும் நூலின் மூன்று ஆயிரம் பிரதிகளும், ஆங்கில இதழ்கள், துண்டுப் பிரசுரங்களை தமிழகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அவற்றைப் போலவே துப்பாக்கி, தோட்டாக்கள் போன்ற ஆயுதங்களையும், அங்கு இருந்து அனுப்பி வைத்தார்.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற வேண்டி, 18 நாடுகளுக்கு மேல் பயணம் மேற்கொண்டார். தற்காலிக இந்திய அரசு, 1915-ஆம் ஆண்டில், 'மகேந்திர பிரதாப்' என்பவர் தலைமையில், ஆப்கனில் அமைக்கப் பட்டது.

1917-ஆம் ஆண்டு, ஸ்டாக்ஹோமில், இந்திய புரட்சியாளர்கள் ஒன்று கூடிய நிகழ்விற்கு, முக்கியப் பங்கு வகித்தார். 1920-ஆம் ஆண்டு முதல் 1922 வரை, ரஷ்யாவில் இருந்து கொண்டே செயல் பட்டார்.

பல்வேறு நாடுகளில் உள்ள தேச பக்தர்களை ஒன்றிணைக்க, 26 ஆண்டுகள் சுற்றுப் பயணம் செய்து, புரட்சிகர நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்.

'மராட்டா' இதழில், 'ஒரு புரட்சியாளனின் நினைவுக் குறிப்புகள்' என்ற தலைப்பில் எட்டுக் கட்டுரைகள் எழுதினார். மகாத்மா காந்தியடிகளின் 'ஹரிஜன்' இதழில் இருபது கட்டுரைகள் எழுதினார். 1954-ஆம் ஆண்டு தமது 67-ஆம் வயதில் மும்பையிலுள்ள 'பாட்டியா' பொது மருத்துவமனையில் உயிர் நீத்தார்

சென்னை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

ருக்மணி லட்சுமிபதி

சத்தியாகிரகப் போரில் சிறை சென்ற தமிழகத்தின் முதல் பெண்

1892-ஆம் ஆண்டு, சீனிவாச ராவ் - சூடாமணி தம்பதியருக்கு மகளாகப் பிறந்தார்.

அந்தக் காலத்திலேயே, கல்லூரிப் படிப்பு வரை படித்தார். லட்சுமிபதி என்ற பிரபலமான மருத்துவரை திருமணம் செய்து கொண்டார். தனது குடும்பத்தினர் அனைவரும் கதர் ஆடையை அணிய வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்.

பெண்களுக்கு இழைக்கப் படும் கொடுமைகளுக்கு எதிராக, ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து கடுமையாகப் போராடினார்.

1926-ஆம் ஆண்டு, பாரீசில் நடந்த 'அகில உலக பெண்கள் வாக்குரிமை காங்கிரசில்' கலந்து கொண்டார்.

1927-ஆம் ஆண்டு, காங்கிரஸ் கட்சி சார்பாக, மகளிர் பிரிவு செயலாளராக ஆனார்

சைமன் குழு வருகைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து, 1929-ஆம் ஆண்டு, கருப்புக் கொடி காட்டிப் போராடினார்.

அந்தப் போராட்டத்திற்கு, பல கல்லூரி மாணவர்கள் கலந்து கொண்டனர். அவர்களுக்கு கல்லூரி நிர்வாகம், அபராதம் விதித்தது. அந்த அபராதத் தொகையில் இருந்து விலக்கு அளிக்க, கல்லூரி நிர்வாகத்திடம் போராடி, வெற்றி கண்டார்.

ராஜாஜி தலைமையில், வேதாரண்யத்தில், 1930-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற 'உப்புச்சத்தியாகிரக'ப் போராட்டத்தில்

கலந்து கொண்டார். அப்போது அவரது உடல் நிலை, பாதிக்கப் பட்டு இருந்தது. அப்படி இருந்தும், அவருக்கு ஆங்கிலேய அரசு, ஓராண்டு கடுங்காவல் தண்டனை அளித்து, துன்புறுத்தியது. தமிழ்நாட்டில், சிறை சென்ற முதல் பெண்மணி, இவரே.

பின்னர், வெளிநாட்டு துணியை புறக்கணிக்கும் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதற்காக, ஆறு மாத காலம் சிறையில் அடைத்தது.

மகாத்மா காந்தி, 1933-ஆம் ஆண்டில், சென்னை வந்து, ஹரிஜன சேவைக்காக, நிதி அளிக்குமாறு கேட்ட போது, தனது தங்க வளையல்களை கழற்றி, மக்களின் சேவைக்காக தானமாக அளித்தார்.

இரண்டாம் உலகப் போரின் போது, பிரிட்டிஷாருக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுக்கக் கூடாது என, 1940-ஆம் ஆண்டு முழங்கினார். அதற்காக, ஒரு ஆண்டு சிறைத் தண்டனை பெற்றார்.

1947-ஆம் ஆண்டு, தமிழக சுகாதார அமைச்சராக இருந்தார். 'தமிழகத்தின் முதல் பெண் அமைச்சர்' இவரே என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

உடல் நிலை மிகவும் மோசமான நிலைக்கு சென்றதால், 1951-ஆம் ஆண்டு, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

சென்னை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

கஜ்லு லட்சுமிநரசு செட்டி

ஆங்கிலேயர்கள், அரசுப் பள்ளிகளில் பைபிள் அறிமுகப் படுத்தியதை தடுத்தவர்

1806-ஆம் ஆண்டு, சென்னையில் பிறந்தார், கஜ்லு லட்சுமிநரசு செட்டி. ஆரம்பக் கல்வியை முடித்த பின்னர், இளம் வயதிலேயே, தனது தந்தையின் வழியில், குடும்ப வியாபாரத்தை கவனித்துக் கொண்டார்.

வாரம் இருமுறை இதழாக 'தி கிரசென்ட்' என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்து, கிறிஸ்தவ மிஷினரிகளின் 'தி ரெக்கார்டு' என்னும் பத்திரிக்கைக்கு, எதிர் குரலாக, வெளியாகி, ஆங்கிலேய அரசின் தவறுகளை சுட்டிக் காட்டியது.

ஆங்கிலேய அரசு, அரசுப் பள்ளிகளில், பைபிளை அறிமுகப் படுத்தியது. அதனை கண்டித்து தடுத்தார்.

உள்ளூர் விவசாயிகளை, ஆங்கிலேய அரசு மிக மோசமாக நடத்தியது. அதனை தனது பத்திரிகையில் சுட்டிக் காட்டினார். பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற எதிர்க் கட்சியை சேர்ந்த 'சேமோரை' வரவழைத்து, அழைத்துக் கொண்டு போய், ஆங்கிலேய அரசின் அவலங்களை எடுத்து உரைத்தார்.

இதனை கண்டு அதிர்ந்து போன பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர், ஆங்கிலேய அரசை நோக்கி, பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தில், கடுமையான கேள்விகளை எழுப்பினார். அதன் விளைவாக 'சித்ரவதை' குறித்த ஆணையம் அமைக்கப் பட்டது. இதன் காரணமாக, தொழிலாளர்களுக்கு கஜ்லு மீது மிகுந்த நம்பிக்கை

ஏற்பட்டு, அவருடையை வழியைப் பின்பற்றினார்.

அவருடைய பத்திரிக்கையை மூட, ஆங்கிலேய அரசு கடும நடவடிக்கை எடுத்ததன் காரணமாக, அந்தப் பத்திரிகை மூடப் பட்டது. எனினும், உடனடியாக 'தி ரைசிங் சன்' என்ற இதழை தொடங்கி, ஆங்கிலேயர்கள் செய்த அட்டூழியங்களை, மக்களிடையே எடுத்து உரைத்தார்.

ஆங்கிலேய அரசின் அடாவடித் தனத்தை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்க, 1852-ஆம் ஆண்டில், 'மெட்ராஸ் மக்கள் சங்கம்' (Madras Native Association) என்னும் ஒரு அமைப்பை நிறுவினார். இந்தியர்களுக்கு ஏற்படும் குறைகளையும், ஆங்கிலேய அரசு செய்த அவலங்களையும், பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்திற்கு கடிதம் வாயிலாக அனுப்பினார்.

ஆங்கிலேய அரசு, ஆங்கிலேயர்களுக்கு வழங்கும் விருதுக்கு போட்டியாக, இந்தியாவில் இந்தியர்களுக்கு வழங்குவதற்காகவே "Order of the Star of India" என்னும் ஒரு விருதை தோற்றுவித்தார்.

தனது அனைத்து செல்வங்களையும், மக்களின் நன்மைக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவும் செலவு செய்த கஜ்லு, 1868-ஆம் ஆண்டு இறைவனடி சேர்ந்தார்.

சென்னை

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

பி. சீனிவாச ராவ்

'சுய ராஜ்ஜியம்' என்ற வார்த்தையின் தாக்கத்தால், பல இன்னல்களைத் தாங்கி, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்

ஏப்ரல் மாதம் 10-ஆம் தேதி, பிறந்தார் சீனிவாச ராவ். இளைஞராக இருந்த போதே கர்நாடக மாநிலத்தில் இருந்து, தமிழகம் குடி பெயர்ந்து, சுதந்திரப் போராட்டத்தில், தன்னை இணைத்துக் கொண்டார்.

தேசப் பணியில் ஈடுபட்டதற்காக, வீட்டை விட்டு விரட்டப் பட்டார், சொல்ல முடியாத பல துன்பங்களைச் சகித்துக் கொண்டு, தாய், தந்தை, உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள், படிப்பு என அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு வெளியேறி, சுதந்திர வேள்வியில், தன்னை முழுவதுமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

உப்புச் சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் பங்கேற்றதற்காக, 1930-ஆம் ஆண்டு, இரண்டு முறை கைதானார்.

அந்நியத் துணியை புறக்கணிக்கக் கோரி, தன்னந்தனியாக போராட்டம் செய்த போது, மயங்கி விழுந்தார். அந்த நிலையிலும், போலீசார் அவரை கடுமையாக தாக்கினர். இது போல எட்டு முறை மறியல் செய்து, பல அடிகளை வாங்கினார்.

1932-ஆம் ஆண்டு, போலீசார் கொடூரமாக இவரை தாக்கியதில், அவரது தலையில் பலத்த அடி ஏற்பட்டது.

பல முறை போலீசார் கைது செய்து, சிறையில் அடைத்தனர்.

ஒரு முறை, போலீசார் இவரை கடுமையாக அடித்து, சாக்கடையில் வீசினர். அங்கிருந்த பெண்கள் தூக்கிச் சென்று, சிகிச்சை அளித்து அவரை காப்பாற்றினார்கள்.

தங்குவதற்கு ஒரு வீடு கூட இல்லாத நிலையில், ஏதாவது ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் தான், தினமும் இரவு பொழுதைக் கழிப்பார்.

1936-ஆம் ஆண்டு, சேலத்தில் பிரமாண்டமான மாநாட்டை நடத்தி, மக்களிடையே சுதந்திர வேட்கையை ஏற்படுத்தினார், பி. சீனிவாச ராவ்.

அதிகமாகத் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொள்ள விரும்பாமல், செயல் ஒன்றே குறியாகத் தன் வாழ்நாளைக் கழித்தவர், 1961-ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர் மாதம் 30-ஆம் தேதி, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

கர்நாடகம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

அம்மு சுவாமிநாதன்

INA ஜான்சிராணி படைப்பிரிவின் கேப்டன் லட்சுமியை ஈன்வெறுத்தவர்

கேரள மாநிலம், பாலக்காடு அருகேயுள்ள அணக்கரையில், 1894 ஏப்., 22ம் தேதி பிறந்தவர், அம்முசுட்டி. பள்ளிக்கூடம் செல்லாமல், வீட்டிலேயே கல்வி கற்றார்.

அவரின், 13-வது வயதில், 1908-ஆம் ஆண்டு, சென்னையைச் சேர்ந்த பிரபல வழக்கறிஞர் சுவாமிநாதனுடன் திருமணம் நடந்தது.

பள்ளிப் படிப்பு மட்டுமே படித்து இருந்த அம்மு அவர்கள், திருமணத்திற்குப் பின்னர் கணவரால் ஊக்கப் படுத்தப்பட்டு, தனது கல்லூரிப் படிப்பைத் தொடர்ந்தார்.

பொதுச் சேவையிலும், சமூக நலத்துறையிலும் ஈடுபட்டார். 1917-ஆம் ஆண்டு, 'இந்திய பெண்கள் கூட்டமைப்பு' என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தி, இந்திய பெண் தொழிலாளர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினையைப் பற்றி அறிந்து, அவற்றைக் களைய முற்பட்டார்.

1934-ஆம் ஆண்டு, காங்கிரஸில் சேர்ந்து, 1934 முதல் 1939-ஆம் ஆண்டு வரை, சென்னை மாநகராட்சி உறுப்பினராகவும் இருந்தார்.

1942-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற 'வெள்ளையனே வெளியேறு' சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டு, இரண்டு வருட சிறை தண்டனை பெற்றார்.

பின்னர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டார்.

1943-ஆம் ஆண்டு, வேலூர் சிறையில் இருந்த போது, சாதிக் கொடுமையைக் கண்டு துடித்தார், அதனை கடுமையாக எதிர்த்தார். பெண்களுக்கு சம அந்தஸ்து கிடைக்கப் போராடினார்.

இந்திய அரசின் பிரதிநிதியாக, 1948-ஆம் ஆண்டு, எத்தியோப்பியா சென்றார். யுனெஸ்கோ மாநாட்டில், இந்தியா சார்பில் கலந்து கொள்ள 1949-ஆம் ஆண்டு, ஜெனீவா சென்றார்.

அவரது மகளே, நேதாஜியின் ஜான்சி ராணிப் படைப் பிரிவில் பணியாற்றிய, கேப்டன் லட்சுமி.

இந்திய சாரணர் - சாரணியர் இயக்கத்தின் முதல் பெண் தலைவர் மற்றும் திரைப்படத் தணிக்கைக் குழு, மத்திய, மண்டல தணிக்கை குழு உறுப்பினர் எனப் பல பொறுப்புகள் வகித்தார்.

தேச வளர்ச்சியில் ஈடுபாடு கொண்டவர், 1978-ஆம் ஆண்டு, ஜீலை மாதம் நான்காம் தேதி இறைவனடி சேர்ந்தார்.

கேரளம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

கேப்டன் லட்சுமி

ஆசியாவின் முதல் பெண்கள் படையான 'ஜான்சி ராணி படை'யை வழி நடத்தியவர்

அக்டோபர் 24, 1914 அன்று பாலக்காடு மாவட்டத்தில் அன்றைய சென்னை மாகாணத்தில் சுவாமிநாதன் மற்றும் அம்மு குட்டிக்கு மகளாகப் பிறந்தார். இளம் வயதிலேயே, தேச விடுதலை குறித்த எண்ணம், லட்சுமியின் மனதில் இடம் பிடித்தது.

லட்சுமி சுவாமிநாதன் சென்னை குயின்மேரி கல்லூரியில் படிக்கும் போதே பகத்சிங்கின் வழக்குக்காக நிதி தீரட்டினார். பின்னர் 1938-இல் மெட்ராஸ் மருத்துவக் கல்லூரியில் எம்.பி.பி.எஸ் பட்டம் பெற்றார்.

சிங்கப்பூரில், ஏழைகளுக்காக மருத்துவ மனையைத் தொடங்கினார். 1942-ஆம் ஆண்டு, போரில் காயமடைந்த வீரர்களுக்கு, நிறைய மருத்துவ உதவிகள் செய்தார்.

அந்த சமயத்தில், நேதாஜி, 'இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் பெண்கள் பிரிவை' தொடங்கிய போது, அதில் சேர்ந்து பெண்கள் பிரிவான 'ஜான்சி ராணிப் படை'யில், தலைமை பொறுப்பில் இருந்தார்.

லட்சுமியிடம் நேதாஜி அவர்கள், 'ஜான்சி ராணி படை' என்ற பெயரில், பெண்களும் ஆயுதப் போராட்டத்தில் பங்கேற்க வேண்டுமென கூறியதை தொடர்ந்து, இந்திய தேசிய ராணுவத்தில் (I.N.A.) சேர்ந்தார்.

நேதாஜியுடன் இரவு உணவு உண்ண, லட்சுமிக்கு அழைப்பு வந்தது. படைக்குத் தலைமை ஏற்கும் தனது இசைவைத் தெரிவித்ததும், அடுத்து செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும், நேதாஜி தெரிவித்தார்.

ஆசியாவில் தொடங்கப் பட்ட முதல் பெண்கள் படையாக, அது கருதப் படுகின்றது. நேதாஜி கூறியதால் சேலை உடையும், நீண்ட கூந்தலையும் எடுத்து ராணுவ வீரராக மாறினார். தனது நட்பு, பாசம் ஆகிய தொடர்புகளை விட்டு, நாட்டுக்காகத் தன் வாழ்க்கையை கொடுக்க வேண்டும் என்று உறுதி கொண்டார்.

போரில் ஆங்கிலேய அரசாங்கம் லட்சுமியை கைது செய்து, 'கலாப்' என்ற இடத்தில் வைத்தனர். விசாரணை எதுவும் நடத்தப் படாமல், இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

கல்கத்தா வந்து சேர்ந்து, அங்கு உள்ள காவல் நிலையத்தில், தனது வருகையை பதிவு செய்தார். அங்கிருந்து அவர்கள், நேதாஜியின் சகோதரியின் மகள் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

நாடு விடுதலை பெற்ற பிறகு, 1972-ஆம் ஆண்டு பங்களாதேஷ் போர் நடந்த போது, போரில் உயிர் சேதம் அடைந்தவர்களுக்கு நிவாரண பணிக்கு, நிதி தீரட்டி அளித்தார். போர்ச் சூழலிலும் மருத்துவ பணியாற்றினார்.

நேதாஜியின் 'ஆசாத்ஹிந்த்' அரசின் பெண் அமைச்சராக இருந்தார். இந்திய அரசின் உயரிய விருதான 'பத்ம பூஷன்' விருதும் பெற்றார்.

கேரளம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

செண்பகராமன் பிள்ளை

வெளிநாட்டில், சுதந்திர துடிப்புடன் வசித்து வந்த, இந்திய புரட்சியாளர்களை ஒன்றிணைத்தார்

செப்டம்பர் 15, 1891 அன்று, திருவனந்தபுரத்தில் சின்னசாமி பிள்ளை மற்றும் நாகம்மாளுக்கு, மகனாகப் பிறந்தார்.

செப்டம்பர் 1914-ல், செண்பகராமன் பிள்ளை ஜூரிச்சில் (Zurich), 'சர்வதேச இந்திய சார்பு குழுவை' (International Pro-India Committee) நிறுவி, குழுவின் தலைவராகவும் இருந்தார். வெளிநாட்டில் வசிக்கும் இந்தியர்கள், இந்திய சுதந்திரம் தொடர்பான சங்கம் - 'இந்திய சர்வதேச குழு' (Indian International Committee) ஒன்று, ஏற்கனவே அமைந்துள்ள விவரத்தை அறிந்தார். சர்வதேச இந்திய சார்பு குழுவை, இந்திய சர்வதேச குழுவுடன் இணைத்து, ஐரோப்பா மற்றும் அமெரிக்காவில், பல கிளைகளைத் திறந்தார்.

வெளிநாட்டில், சுதந்திர துடிப்புடன் வசித்து வந்த, இந்திய புரட்சியாளர்களை ஒன்றிணைத்த செண்பகராமன், ஜெர்மன் நாஜிகளுடன் உலகப் போரில் அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்க ஒப்பந்தம் செய்தார்.

செண்பகராமனின் குடும்பத்தார்கள், பிற்காலத்தில் கொடுத்த அறிக்கையின்படி, கேப்டன் கார்ல்வான் முல்லருடன் (Captain Karl von Muller) கப்பலில் செண்பகராமன் இருந்ததாகவும், முதல் உலகப் போரின் போது, ஜெர்மன் போர்க் கப்பல் எஸ்.எம்.எஸ். எம்டனை (SMS Emden) கொண்டு வந்து, மெட்ராஸ் துறைமுகத்தை தாக்கினார். எம்டனால் சென்னை கடற்கரையில், பல இடங்கள் தாக்கப்பட்டு, ஒரு எண்ணெய் கிடங்கும், தீ பற்றி எரிந்தது.

இந்த சம்பவம், மதராசப்பட்டினத்தில் இருந்த ஆங்கிலேயர்களை, பெரிதும் பீதியடையச் செய்தது. பின்னர் 1915ல், செண்பகராமன் இந்தியாவின் தற்காலிக

அரசாங்கத்தின் வெளியுறவு அமைச்சராகவும் பதவி ஏற்றார். ராணுவ சீருடையுடன் ராணுவ பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு, தன்னார்வலர் படைப் பிரிவை செண்பகராமன் பிள்ளை, 'இந்திய தேசிய தன்னார்வப் படை (Indian National Volunteer Corps) என்ற பெயரில் நிறுவினார்.

1919ல் வியென்னாவுக்கு (Vienna) வந்த சுபாஷ் சந்திர போஸ், செண்பகராமன் பிள்ளையை சந்தித்தார். பிள்ளையின் 'இந்திய தேசிய தன்னார்வப் படை'யை கண்டு ஊக்கமடைந்தார்.

பிள்ளையின் இந்த அமைப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட யோசனையின் அடிப்படையை வைத்து, சுபாஷ் சந்திர போஸ் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது, தனது 'இந்திய தேசிய இராணுவத்தை' (INA - Indian National Army) தொடங்கினார். செண்பகராமனின் 'ஜெய் ஹிந்த்' என்ற முழக்கத்தையே, தனது அமைப்பின் தாரக மந்திரமாகவும் வைத்தார்.

மணிப்பூரைச் சேர்ந்த லக்ஷ்மி பாயை (Lakshmi Bai), பெர்லினில் (Berlin) சந்தித்த செண்பகராமன் 1931ல் மணந்தார்.

இந்தியர்கள் தன்னை ஆளும் திறனற்றவர்கள், என இந்தியர்களை குறைத்து சொன்னார், ஹிட்லர். ஹிட்லரின் இந்த சொல்லுக்கு கண்டனம் தெரிவித்ததுடன் செண்பகராமன், ஹிட்லரை இந்தியர்களிடம் மன்னிப்பு கேட்க சொன்னார்.

கேரளம்

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

தில்லையாழ வள்ளியம்மை

தனது புடவையின் முந்தானையை காண்பித்து, இதுவே எங்கள் நாட்டின் தேசியக் கொடி என சூளுரைத்தார்

வள்ளியம்மை தென்னாப்பிரிக்காவில் 1898-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். இவர் மயிலாடுதுறை மாவட்டம், தில்லையாடி என்ற ஊரைச் சார்ந்த முனுசாமி முதலியார், மங்களத்தம்மாள் ஆகியோருக்குப் பிறந்தவர்

ஆங்கிலக் கல்வியுடன், இசையையும் வள்ளியம்மை கற்றார். அவரின் தந்தை முனுசாமி அவர்கள், காந்தியடிகள் தலைமையில் நடந்த சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் பங்கேற்று, சிறை சென்று உள்ளார்.

கிறிஸ்தவ முறைப்படி செய்யப் படும் திருமணம் மட்டுமே செல்லுபடியாகும் எனவும், மற்ற சம்பிரதாய முறைப்படி நடைபெறும் திருமணங்கள் செல்லுபடி ஆகாது எனவும், தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள உச்ச நீதிமன்றம், 1913-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 14-ஆம் தேதி, ஒரு தீர்ப்பை வழங்கியது.

அதனை எதிர்த்து, தென்னாப்பிரிக்காவில் வசித்து வந்த இந்தியர்கள், பெரும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இந்தியாவில் நடைபெற்ற சத்தியாகிரகப் போராட்டத்திற்கு, இந்த பிரச்சினைகளே வழிகாட்டியது.

கிறிஸ்துவ மதச் சடங்கு படி, செய்யப்படும் திருமணமே, செல்லுபடியாகும் என தென்னாப்பிரிக்காவில் சட்டம் இயற்றியதை எதிர்த்து, தன்னுடைய தாயுடன், போராட்டத்தில் பங்கேற்றார்.

தனது தந்தையின் உடல் நிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு மருத்துவ மனையில் இருந்த நிலையிலும், வள்ளியம்மையும் அவரது தாயாரும் போராட்டத்தில்

ஈடுபட்டார்கள். 1913-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 29-ஆம் தேதி, பெண்கள் நடைபயணமாக சென்று பிரச்சாரம் செய்தனர். வள்ளியம்மை, செல்லும் வழியில், அங்கு உள்ள தொழிலாளர்களிடையே, பிரச்சாரம் செய்தார்.

அது நீண்ட தூர நடைப் பயணம். வள்ளியம்மை கைது செய்யப் பட்டு, சிறை தண்டனை விதிக்கப் பட்டார். தங்கள் உடல் நிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட போதும், கலக்கம் அடையாமல், தான்கொண்ட கொள்கையில் விடாப்பிடியாக இருந்தார்.

சொந்தமாக கொடி கூட இல்லாத இந்தியர்கள் என ஏளனம் செய்த ஆங்கிலேயப் போலீசாரிடம், தன்னுடைய புடவையின் முந்தானையை காண்பித்து, இது தான் எங்கள் நாட்டின் தேசியக் கொடி என சூளுரைத்தார்.

தன்னுடைய பதினாறாம் வயதில், 22 பிப்ரவரி 1914-ஆம் ஆண்டு, மரணம் அடைந்தார். அப்போது, காந்திஜி அவரைப் போன்ற தியாகிகளால் தான், இந்திய சுதந்திர போராட்டம் ஊக்கம் பெறுகிறது என கூறினார்.

தில்லையாடி வள்ளியம்மை நினைவாக, இந்திய அரசு, நாகப்பட்டினத்தில் உள்ள தில்லையாடியில் 1971-ஆம் ஆண்டு நினைவகம் கட்டியது.

31 டிசம்பர் 2008ல் மத்திய அரசு, அவர் நினைவாக, அஞ்சல் தலை வெளியிட்டு கௌரவப் படுத்தியது.

தென்னாப்பிரிக்கா

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

ஜானகி தேவர்

ஐ.என்.ஏ. படையில் கேப்டனாக பணிபுரிந்த பெண்

மலேசிய நாட்டில் கோலாலம்பூர் நகரில், பிப்ரவரி 25 ம் தேதி 1925-ஆம் ஆண்டு, ஜானகி தேவர் பிறந்தார். மிகவும் வசதியான குடும்பத்தில் வாழ்ந்து, எந்த கஷ்டமும் இல்லாமல் வளர்ந்தார் ஜானகி தேவர். மலேசியாவிற்குச் சென்ற நேதாஜி அவர்கள், அங்கு உள்ள மக்களைச் சந்தித்து, இந்தியா நாட்டின் விடுதலைக்காக, தங்களால் இயன்ற உதவியைச் செய்யும் படி கேட்டுக் கொண்டார்.

நேதாஜியின் பேச்சால் ஈர்க்கப்பட்ட பல தமிழர்கள், தங்களுடைய நகைகளை விற்று, பணத்தை நன்கொடையாக அளித்தனர். சிறு வயதிலேயே, தன்னுடைய தங்கக் கம்மல்களை அவிழ்த்து, இந்திய விடுதலைப் பணிக்காக, நன்கொடையாக அளித்தார் ஜானகி தேவர்.

நேதாஜி நிறுவிய ஐ.என்.ஏ. படையில், பெற்றோரின் சம்மதத்துடன் இளம் வயதிலேயே சேர்ந்தார். அங்கு வழங்கப்பட்ட உணவு, அவருக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. கடுமையான உடல் உபாதைகள் ஏற்பட்டது. இருந்த போதிலும், தாய் நாட்டிற்காகப் போராட வேண்டும் என்ற தீராத தாகத்தால், தனக்கு ஏற்பட்ட வலியையும் பொறுத்துக் கொண்டு, ராணுவப் பயிற்சி பெற்று, அதிகாரியாக ஐ.என்.ஏ. படையில் தேர்வானார்.

நேதாஜிப் படையில், மகளிர் பிரிவின் கேப்டனாக, ஜானகி தேவர் அவர்கள் இருந்தார். மகளிர்ப் பிரிவு

- 'ராணி ஜான்சி ரெஜிமெண்ட்'. இதில், சுமார் 1,200-க்கும் மேற்பட்ட முழுப் பயிற்சியும், தேர்ச்சியும் பெற்ற பெண்கள் இடம் பெற்றிருந்தனர். அன்றைய ஆங்கிலேய இரணுவத்திற்கெதிராக, ஆயுதங்களைக் கொண்டு போர் தொடுத்து, இந்தியாவை ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து மீட்பது தான் ஐ.என்.ஏ. வின் ஒரே லட்சியம்.

'ராணி ஜான்சி ரெஜிமெண்டில், சுமார் 80 சதவீதத்திற்கும் மேல் இருந்தவர்கள், தமிழ்ப் பெண்களே' என்று பெருமிதத்துடன் குறிப்பிட்டார். நேதாஜியின் மிகவும் நம்பிக்கைக்கு உரியவராக இருந்தார். போர் குணம் கொண்ட ஜானகி அவர்கள், தேச விடுதலைக்காக தீரமுடன் போரிட்டார்.

மலேசிய நாடாளுமன்ற மேலவையில் இடம் பெற்ற, முதல் இந்தியப் பெண்மணி. விடுதலைப் போராட்டப் பங்களிப்புக்காக, அன்றைய குடியரசுத் தலைவர் கே ஆர் நாராயணன் அவர்கள், பத்மஸ்ரீ விருதை வழங்கி கௌரவித்தார்.

இரண்டாம் உலகப் போருக்கு பின், அங்கு மலேயா காங்கிரசை தோற்றுவித்து, அங்கு உள்ள தமிழர்களுக்கு சேவை ஆற்றினார். 2014-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் ஒன்பதாம் தேதி இறைவனடி சேர்ந்தார்.

மலேசியா

தாய்நாட்டைக் காத்த தனையர்கள்

பார்வதி ஆச்சி

தான் அணிந்து இருந்த வைர மோதிரத்தை ஏலம் விட்டு, நாட்டு விடுதலைக்காக பணம் வழங்கியவர்

சீர்திருத்தச் செம்மல் வை ச. சண்முகநாரின் மாப்பிள்ளை நடராஜன் செட்டியார், மலாயாவில் பினாங்கில் உள்ள ஆங்கிலோ சைனீஸ் பள்ளியில் படித்தார். இதில் முதல் மாணவராக தேர்ச்சி பெற்றதால், ஆங்கிலேய அரசு, இவரை லண்டனில் உள்ள ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்திற்கு படிக்க அனுப்பியது. அங்கு பி.காம் பட்டப் படிப்பு படித்தார்.

நடராஜன் செட்டியாரை, அன்றைய பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், மாவட்ட பள்ளிக் கல்வி கண்காணிப்பாளராக நியமித்தது. அவரும் அவரது மனைவி பார்வதி ஆச்சியும், அமெச்சூர் ரேடியோவில் பயிற்சி பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் இருவரும் இந்திய தேசிய விடுதலைப் படையில், 1915-ம் ஆண்டு பணியாற்றினர். அப்போது உலகப் போரில் குண்டு வீசப்பட்டது. இருவரும் பதுங்கு குழியில் பதுங்கியிருந்து, அமெச்சூர் ரேடியோவை இயக்கி, எதிரிகளின் நிலையை அறிந்து I.N.A. படைக்கு அறிவித்தனர்.

சுதந்திரப் போராட்டம் உச்சக் கட்டத்தில் இருந்த போது, பார்வதி ஆச்சி, தான் அணிந்திருந்த வைர மோதிரத்தைக் கழட்டிக் கொடுத்து, அதை ஏலம் விட்டு, அதில் கிடைத்த தொகை ரூ. 68,620, 1915-ல்

தொடங்கப் பட்ட 'இந்தியன் இண்டிபெண்டன்ஸ் லீக்' என்ற அமைப்பிற்கு, நன்கொடையாக வழங்கினார்.

வை.சு சண்முகனாரைப் போல், அவரது மகள் மாப்பிள்ளை இருவரும், நாட்டு விடுதலைப் போரில் பங்கு பெற்றதும், நன்கொடை வழங்கியதும், மிகவும் பாராட்டுக்குரிய வரலாற்றில் பதிவு, செய்யக் கூடிய நிகழ்வுகளாகும்.

வெளிநாட்டில் வாழும் இந்தியர்களை, குறிப்பாக தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் வசித்து வரும் இந்தியர்களை ஒருங்கிணைத்து, ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போராட, ராஷ் பிஹாரி போஸ் என்பவரால் 'இந்தியன் இண்டிபெண்டன்ஸ் லீக்' என்ற அமைப்பு, 1915-ல் ஏற்படுத்தப் பட்டு, அந்த அமைப்பின் மூலம், ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து பல போராட்டங்கள் நடைபெற்றது. 1942-ம் ஆண்டில் இந்த அமைப்பை நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோசிடம் ராஷ் பிஹாரி போஸ் வழங்கிய பிறகு அதனுடைய பெயர் இந்திய தேசிய ராணுவம் என்று அழைக்கப்பட்டது.

மலேசியா

தாய்நாட்டைக் காத்த தனாயர்கள்

சரஸ்வதி ராஜாமணி

ஐ.என்.ஏ. ராணுவப் படையில் ஒற்றராக பணியாற்றியவர்

1927-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் 11-ஆம் தேதி, பர்மாவில் உள்ள ரங்கூனில் பிறந்தார். இவரின் தந்தை, திருச்சியில் இருந்து பர்மாவிற்கு சென்று, வியாபாரம் செய்து, மிகப் பெரிய தொழிலதிபர் ஆனார். ரங்கூனில் உள்ள பணக்கார இந்தியர்களில், இவரது தந்தையும் ஒருவர். இந்தியா சுதந்திரம் பெற வேண்டி, நிறைய பொருள் உதவிகளை செய்தார்.

நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் அவர்கள், இந்திய ராணுவப் படையை கட்டமைப்பதில் தீவிரமாக இருந்தார். அப்போது அவரது பேச்சால் ஈர்க்கப் பட்ட 16 வயதே ஆன சரஸ்வதி, தான் அணிந்து இருந்த தங்கம், வைரம் நகைகளை, சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக, நிதியாகக் கொடுத்தார். அதனை கண்டதும் அதிர்ச்சி அடைந்த நேதாஜி அவர்கள், அந்த நகைகளை திரும்பக் கொடுக்க, சரஸ்வதி வீட்டிற்கு சென்றார்.

அந்த சிறுமி, அந்த நகைகளை வாங்க மறுத்ததுடன், 'இது எனது தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக செலவு செய்யுமாறு' அன்புடன் கேட்டுக் கொண்டார். மேலும், 'எனது தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக தான் கொடுத்தேன், அதனை திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள

மாட்டேன்' என அடம் பிடித்தாள்.

சிறுமியின் மன உறுதியையும், நாட்டுப் பற்றையும் கண்டு வியந்த நேதாஜி அவர்கள், ஐ.என்.ஏ. படையில், இளம் உளவாளியாக சரஸ்வதி ராஜாமணியை அமர்த்தினார்.

'மணி' என்னும் ஆண் பெயரில், ஆணின் அடையாளத்துடன், தனது உளவுப் பணியை தொடர்ந்தார். ஒடிசாவில் உள்ள கட்டாக்கில் அமைந்து இருக்கும், நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் இந்திய தேசிய அருங்காட்சியத்திற்கு, தனது சின்னங்களை பரிசாக வழங்கி உள்ளார்.

சுனாமி தாக்கிய போது, பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக, தான் சேமித்து வைத்து இருந்த அனைத்து பணத்தையும், தானம் செய்தார்.

தனது இறுதி மூச்சு வரை, மக்களுக்காகவே காலம் கழித்த சரஸ்வதி ராஜாமணி அவர்கள், ஜனவரி 13-ஆம் தேதி, 2018-ஆம் ஆண்டு, இறைவனடி சேர்ந்தார்.

மியான்மர்